

Giới thiệu Quy Y Ngốc Hậu

Vân Tiêu, con gái của Nhịếp Chính Vương nước Đông Tần, nổi tiếng là ngốc hậu. Nàng bị phi tần hãm hại, cười nhạo còn bị lừa đến nỗi té xuống hồ nhưng khi tỉnh dậy đã thay đổi tất cả mọi việc, nàng trả thù lại những ai đã ăn hiếp nàng.

Nàng làm sủng phi hoàng thượng phải nhảy xuống hồ, làm hoàng thượng bất lực rồi bắt được kẻ thông dâm với thái hậu cũng kể từ đây mọi người trong hậu cung kính sợ nàng.

Từ đó xuất hiện một y quán Anh Túc, danh chấn thiên hạ. Cây anh túc, tuy mang độc được nhưng cũng mê người, giống như chủ nhân của nó, nửa chính nửa tà. Liệu thật sự có chuyện gì trong y quán này mời các bạn đón đọc truyện Quy Y Ngốc Hậu sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nửa đêm kinh hồn

Ánh nắng lúc ráng chiều đỏ như máu bao phủ toàn bộ phía chân trời còn sắc trời rực một màu ảm áp, những đám mây nhẹ bay qua, tựa như sóng biển cuộn cuộn xô vào bờ, trải dài vô tận.

Tường thành trong hoàng cung cũng vậy, mái ngói tầng tầng lớp lớp, lầu các tinh xảo, núi đá xếp thành hàng có thứ tự nghiêm chỉnh. Kỳ hoa dị thảo nhiều không đếm xuể, gió nhẹ thổi qua, khắp nơi hương thơm ngào ngạt, làm cho người ta mê mẩn.

Giữa các phòng là rường cột được chạm trổ tinh tế, cửa sổ hơi hé ra, ánh sáng của hoàng hôn bao trùm lên không gian rộng lớn trong cung điện, tăng thêm vẻ thâm lương, ảm đạm.

Vài tiếng nói khe khẽ phát ra từ phía sau tấm bình phong bằng ngọc lưu ly, thanh âm bén nhọn cao vút, không che giấu vẻ ác độc bên trong, ngang nhiên nguyên rủa người khác nhưng tựa hồ như tất cả những việc này chỉ là bình thường.

“Ngốc từ này chết sớm đầu thai sớm, còn muốn sống đề liên lụy đến người khác hay sao?”

“Tiểu Hà, người nói nhỏ chút, đừng để người khác nghe được.”

Một thanh âm tinh tế khác vang lên, dường như còn mang theo chút lo lắng nhưng nô tỳ được gọi là Tiểu Hà lại lập tức khinh thường, tiếp tục châm biếm.

“Tú Tú, người nói nghe thật buồn cười, cái nơi quý quái này thì có ai đến?! Người cũng không phải là không biết, trừ bốn người đáng chết chúng ta ra còn có ai thêm đến? Nghĩ lại số mệnh chúng ta thật khổ, vì sao lúc trước rút thăm lại trúng phải nơi này, mỗi ngày ta đều mong à ta mau mau chết sớm, may ra chúng ta có thể được sắp xếp đến nơi khác.”

Tú Tú hơi nhú mày, tuy đây là tiếng lòng của bốn người bọn họ nhưng nói thẳng ra như thế hình như có chút không tốt. Bộ dạng Tú Tú nhỏ nhắn thanh tú, mà Tiểu Hà bên cạnh thì ngược lại hoàn toàn, dáng người cao gầy, khuôn mặt cũng rất diễm lệ, có một thời gian nàng ta từng ôm mộng bay lên làm phượng hoàng. Tuy rằng sau này giấc mộng tan biến nhưng ít nhất cũng muốn có được một chủ tử sủng ái mình để được hưởng những tháng ngày cơm no rượu say, chứ không phải đi theo một đũa ngọc, đến đâu cũng bị người ta bắt nạt chỉ trở thế này, thật là không có cách nào sống nổi mà.

“Tiểu Hà, quên đi, mau xem Hoàng hậu có tỉnh lại hay không?”

“Muốn xem thì người đi mà xem, đừng có kêu ta.” Tiểu Hà quay người lại, hất bàn tay đang kéo mình ra. Cuối cùng còn hung hăng trừng mắt nhìn Tú Tú, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người nói đi, người thật sự cam tâm sao? Còn người, người nữa?”

Nàng ta lấy tay đẩy trán Tú Tú, nhân tiện chỉ hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu ở phía sau. Hai tay chống nạnh, hiên ngang rời đi trước mặt ba người. Cuối cùng cũng nhìn thấy trong mắt ba người kia hiện lên vẻ không cam lòng như mọi khi, lập tức đắc ý cười.

“Ta đã nói mà, các người cũng giống như ta thôi, đều không muốn ở đây, cho nên ai mà cần biết ngốc từ này sống chết r sao. Chúng ta không cần để ý tới, thời tiết này mà rơi xuống hồ, không chết thì cũng chẳng có tốt lành gì đâu. Cứ đợi đến nửa đêm, muốn nhìn nó chết thì cứ đến là được.”

Tiểu Hà độc ác nói, ngẩng đầu mới phát hiện trong tấm cung tối đen như mực, không nhìn rõ được gương mặt của người khác, mới phát phát tay ra lệnh: “Đi tắt đèn lên đi.”

“Được.”

Mấy người đi về bốn hướng, nhanh chóng tắt đèn, đóng hết cửa lại.

Lúc này không một ai để ý, người nằm trên giường chợt động dậy, sau đó lại giật giật một chút, động tác cứng nhắc, giống như sắp trở thành một xác

chết nhưng rất nhanh liền bất động. Trong tấm cung sáng đến chói mắt, chiếu rọi khắp nơi, cảnh vật rục rờ.

Trên giường lớn khảm ngọc là một nữ tử sắc mặt dữ tợn đang lẳng lẳng nằm, thật ra dữ tợn là bởi vì các loại sơn phấn bột nước sau khi khô đi, đủ mọi màu sắc hiện lên làm cho người ta không thấy rõ dung nhan, mà ngọn đèn chiếu vào lại càng thêm vài phần đáng sợ.

Kỳ thật người ở trên giường đã sớm tỉnh lại, chỉ là suy nghĩ có chút rối loạn, nhất thời không nắm rõ tình hình. Cả người mềm nhũn, ngay cả mắt cũng không mở ra được nhưng suy nghĩ lại hết sức tỉnh táo. Bởi vậy lời nói của hai cung nữ kia nàng nghe không sót một chữ nào, khỏe mỗi giật giật, thật muốn mắng chửi người.

Y phục dính vào trên người, dường như là vừa bị ngấm dưới nước, gió chỉ thổi qua thì đã lạnh thấu xương, nàng không nhận được run rẩy một cái, lại nhớ tới mấy lời vừa nghe được, bọn nô tài này cả gan dám bắt nạt chủ.

Mắt của Vân Tiểu chưa mở to được nhưng trong đầu lướt qua hình ảnh đầm máu. Nàng chính là bác sĩ ở thế kỉ 21, là nhân vật truyền kỳ trong giới y học, từng cứu vô số người. Lại còn biết kết hợp giữa trung - tây y, nghiên cứu thành công nhiều cách chữa các chứng bệnh nan y, là người mà các tòa soạn báo hay tạp chí thường tranh nhau đưa tin. Mỗi tờ báo có bài viết về nàng nhất định là sẽ bán chạy, còn vinh dự được tạp chí Time bầu chọn là Hoa Đà phương Đông, là một nhân vật toàn thế giới phải chú ý.

Không ngờ tài năng xuất chúng như nàng thế nhưng lại chết vì một vụ tai nạn giao thông.

Nguyên nhân cũng là do nàng muốn tham gia một buổi giao lưu học thuật, buổi giao lưu này được cử hành ở viện bảo tàng mỹ thuật Tân Cương nhưng trước đó một đêm tuyết rơi dày đặc, máy bay gặp sự cố nên nàng chỉ có thể tạm thời thay đổi lộ trình. Tân Cương và nơi nàng ở chưa thông đường xe lửa với nhau, cho nên nàng chỉ có thể đi xe khách, ai ngờ chiếc xe khách to đùng này ở đoạn đường cao tốc va chạm với một chiếc xe tải hạng nặng, hai xe cùng bay ra khỏi vòng bảo hộ.

Khiến nhiều hành khách trong xe tử vong, mà chính mắt nàng nhìn thấy hình ảnh đầy máu của hành khách ngồi phía trước, còn về phần bản thân, đại khái cũng không khá hơn là mấy. Chỉ tiếc nàng không có cơ hội nhìn thấy tình trạng của mình, bởi vì nàng đã vĩnh viễn chìm trong bóng tối.

Vân Tiểu nhớ lại hình ảnh chiếc xe khách đâm vào xe tải, trong lòng không nhận được mà rung mình, không nghĩ tới nàng đã cứu biết bao người, cuối cùng lại đối mặt với một cái chết như thế này.

Có điều hiện tại chuyện gì đang xảy ra đây? Nàng vốn đã chết rồi mà, sao lại nghe thấy tiếng người khác nói chuyện rõ ràng thế? Hơn nữa nàng khẳng định người nói kia tuyệt đối không phải là thiên sứ gì, bởi thiên sứ không có ác độc như vậy....

Vân Tiểu mở mắt ra, ánh mắt đen láy như viên ngọc hắc bảo thạch, long lanh, rục rờ, nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh mình.

Phía trên đầu là màn lưới mỏng màu trắng, hoa văn có màu xanh như nước biển lay động, giường lớn khắc hoa, bốn cây cột màu đỏ sậm, phí trên có khắc hình muông thú rất sống động. Từng đồ vật như giường nhỏ, bàn nước, cửa sổ, bàn trang điểm, gương đồng, bình phong bằng ngọc lưu ly,... quá nhiên là cần cái gì là có cái đó, xa xỉ đến cực điểm.

Một căn phòng với phong cách cổ thật là đẹp, Vân Tiểu thầm tán thưởng, trở mình ngồi dậy, y phục dính chặt vào người thật sự không thoải mái chút nào.

Dưới ánh đèn mờ ảo, năm sáu màu trên mặt nàng càng trông dữ tợn hơn. Tóc đen rối tung, đôi mắt tà ác nhìn chằm chằm nha đầu đang bùng nổ. Giữa ánh sáng lay lắt, chỉ thấy nha đầu kia có dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, một búi tóc vòng trên đầu, hai bím tóc nhỏ ở hai bên vai, y phục trên người một màu hồng phấn như trang phục cổ đại, tiêu sái đi đến, vừa ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên giường lớn, bị dọa đến hét to một tiếng.

“Quý a....!”

Tay run rẩy đến làm rơi cả ngọn nến, vội vàng "bình" một tiếng quý xuống, liên tục dập đầu van xin: “Hoàng hậu tha mạng, không liên quan đến nô tỳ, không phải là nô tỳ hại người. Oan có đầu nợ có chủ, người đi tìm người hại mình đi.”

Cái người đang khóc lóc cầu xin này chính là nha đầu Tiểu Hà nói chuyện độc ác vừa rồi, bây giờ lại không ngừng dập đầu, động tác của nàng kinh động đến ba người đang làm việc trong tấm cung. Họ cũng chạy nhanh qua, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Vân Tiểu, lập tức hét lên một tiếng ầm ầm quý xuống, liên tục cầu xin.

“Hoàng hậu tha mạng, Hoàng hậu tha mạng, không phải chúng nô tỳ hại người. Nếu người chết không nhắm mắt thì cứ đi tìm Đức Phi nương nương mà báo thù, là nàng ta hại người a....”

Nhất thời cả tấm cung tràn ngập tiếng van cầu nỉ non, Vân Tiểu ngồi ngay ngắn trên giường, như cười như không nhìn hai nô tỳ và hai thái giám không ngừng dập đầu xin tha mạng. Nàng cũng không nói lời nào, hai mắt lóe sáng, khỏe mỗi lại xuất hiện một nụ cười nghiền ngẫm..

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trừng trị điều nô

Vân Tiểu không nói một lời, đôi mắt đen như mực khẽ chuyển động, ngón tay xoa tóc xuống che đi gần hết khuôn mặt, để lộ ra một đôi mắt sáng trong suốt, chỉ nghe thanh âm của nàng vang lên.

“Ta rất lạnh, các người mau đến giúp ta đi.”

Bọn thái giám và cung nữ vừa nghe thấy, thân mình càng run rẩy lợi hại hơn, ngay cả nói chuyện cũng không xong.

“Nương nương tha mạng, nô tài không muốn chết, nương nương bỏ qua cho nô tài đi. Sau này nô tài nhất định sẽ thấp hương thường xuyên cho người, để người ở âm phủ sống vui vẻ hơn một chút.”

Vân Tiểu trợn mắt, lúc người ta còn sống thì lại đối xử không tốt, đến khi chết rồi mới thấp hương thì có ích gì, đám nô tài không được dạy bảo này đúng là vô pháp vô thiên. Vừa nghĩ đến đó, nàng cũng không đồng tình với bọn họ chút nào, thanh âm càng thêm u ám, lạnh lẽo như từ trong địa ngục.

“Ta thật là cô đơn, muốn tìm một người đi cùng. Diêm vương thấy khi ta còn sống bị mọi người khi dễ nên đã đồng ý cho ta mang theo một người xuống âm phủ làm bạn. Mau nói đi, trong bốn người các người, ai nguyện ý đi theo ta?”

Lời của nàng vừa nói ra, như muốn tăng thêm không khí, gió lớn cứ thổi đến nghe xào xạc, trong đêm lạnh lại càng thêm quý mị.

Bốn người trong tầm cung vừa nghe thấy lời của Vân Tiểu, sớm đã sợ hãi đến người nọ cứ chỉ vào người kia: “Nương nương, người mang nàng ta theo đi”.

“Mang nàng đi”.

“Dẫn hần đi.”

Tóm lại không có người nào nói mang mình đi cả, tranh cãi không ngừng. Vân Tiểu nhú mày, chẳng qua chỉ là vài tên nô tài sợ chết mà thôi, liền lạnh lùng hừ một tiếng: “Im miệng, nếu không ta đem cả bốn người các người theo”.

Nàng cũng không tin mình không dạy dỗ được bọn họ, quả nhiên bốn liền dập đầu, không dám cãi vả nữa, cứ cầu xin không ngớt.

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng.”

Lần này tiếng cầu xin lại tiếp tục vang lên, Vân Tiểu mặc kệ bọn họ còn bán thân thì lâm vào trầm tư, xem tình huống trước mắt, hình như nàng cũng chưa có chết. Nếu nói không chết cũng không hoàn toàn đúng, mà chính xác hơn là nàng đã xuyên qua, còn xuyên vào trên người một gốc tử. Gốc tử này cũng chính là Hoàng Hậu, đáng tiếc dù là Hoàng Hậu nhưng ngay cả bọn tiểu nô tài cũng dám khi dễ, càng không nói tới bên trong thâm cung này còn có nhiều người ghê gớm hơn. Sở dĩ nàng xuất hiện ở nơi này, nói không chừng gốc hậu kia đã chết rồi.

Trong lòng Vân Tiểu không khỏi thương hại gốc Hậu đã qua đời kia, nếu nàng đã xuyên thành nàng ta, vậy thì cứ thay nàng ấy mà sống cho thật tốt đi.

Dưới đất, bốn nô tài đáng giận kia vẫn không ngừng dập đầu, trên trán cũng đã chảy một chút máu. Đây chính là trừng phạt bọn họ đứng người đứng tội, Vân Tiểu càng không đồng tình, có điều nàng vẫn còn mặc y phục ẩm ướt. Toàn bộ cứ dính trên người, cực kì khó chịu, cho nên tốt nhất vẫn là đi tắm trước cho thoải mái. Nghĩ vậy, nàng liền duỗi tay bắt đầu sửa sang lại, nhìn những kẻ ở phía dưới, không nhanh không chậm mở miệng, “Được rồi, ta cũng chưa có chết. Không cần dập đầu đầu, mạng nhỏ của các người cứ tạm thời giữ lại đi.”

Bốn người đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, toàn thân đều đổ mồ hôi, dính cả vào y phục. Ở trong đêm gió thế này lại càng thêm lạnh lẽo.

“Đa tạ nương nương, đa tạ nương nương.”

Bốn người vừa dập đầu cảm tạ xong, cuối cùng mới phát hiện ra có vấn đề. Nếu như gốc tử này đã không có việc gì, thế mà lại dám hù dọa bọn họ, đáng giận mà, chờ xem bọn họ trừng phạt nàng như thế nào.

"Soạt" một tiếng, bốn thân người liền đồng thời đứng dậy, hung hăng nhìn nữ nhân đang ngồi trên giường nhưng lại làm như không có việc gì kia.

Lừa giận liền bốc lên, tốt lắm! Bọn họ thì sợ tới mức chết khiếp, dập đầu đến nở cả hoa mà nàng ta chẳng những lừa bọn họ, còn dám bày ra vẻ mặt như không có việc gì. Tiểu Hà cầm đầu trong bốn người, sừng sờ đến mức hết âm lên: “Được, một kẻ gốc tử như người mà cũng dám lừa gạt bọn ta, người muốn chết sao?”.

Vừa nói xong thì cả người cũng đã nhào lên, ba người phía sau cũng theo sát nàng, hướng về phía giường lớn lao tới.

Ánh mắt Vân Tiểu trầm xuống, khóe môi khẽ nhếch, cười lạnh. Hay thật! Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, liếc mắt thấy Tiểu Hà đã sắp bỏ nhào đến, thân mình nàng liền xoay chuyển, hai chân duỗi ra rất nhanh, vô cùng chính xác đá bay ả ta ra ngoài. "Àm" một tiếng, chỉ thấy ả ta ngã lăn quay, Vân Tiểu cũng thuận theo từ trên giường nhảy xuống, một chân hung hăng dẫm mạnh lên bàn tay, dùng sức nghiêng một vòng, khiến ả đau đớn đến mức không kiềm được phải hét lên.

“A....”

Mà ba người kia cũng bị dọa đến ngây ngẩn cả người, cuối cùng mới phát hiện ra một sự việc hệ trọng, hình như hoàng hậu không ngốc chút nào. Vừa rồi nàng ta có thể giả quý dọa các nàng, cũng bởi vì căn bản nàng không ngốc. Đây... rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Sắc mặt ba người trắng bệch, mồ hôi lạnh lại từ trên trán chảy dài xuống, thân mình lui lại phía sau, đồng thời chỉ vào Vân Tiểu, run run mở miệng.

“Người... người... người là ai?”

“Chẳng lẽ ta là ai các người cũng không biết? Thật đúng là bọn điều nô, các người muốn gì?” Nàng vừa nói xong, lại càng dùng sức dẫm xuống, mũi chân lại xoay một vòng nữa, Tiểu Hà đau đến đồng tử mắt trở nên trắng dã, nhìn không được van xin: “Nương nương tha mạng, về sau nô tỳ cũng không dám nữa, xin người bỏ qua cho nô tỳ một lần đi.”

Tiếng kêu của Tiểu Hà khiến cho ba kẻ còn lại trong tầm cung phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng quỳ xuống cầu xin: “Hoàng hậu nương nương tha mạng, hoàng hậu nương nương tha mạng, về sau nô tỳ (nô tài) cũng không dám nữa, cũng không dám nữa.”

Vân Tiểu khẽ cười, gạt đầu, chậm rãi thu chân lại. Muốn cùng nàng đánh nhau? Tốt hơn hết nên giữ chút sức lực đi, suốt ba năm liên tục ở đại học nàng đều đoạt giải quán quân Sanda* thì làm sao có thể để mấy kẻ nô tài này được như ý muốn.

* Sanda : hay còn gọi là Sanshou . Tại TQ, môn Sanshou (còn được gọi là võ chiến đấu tay không tự do) chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế trên võ đài, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật Kungfu. Nhưng bản thân môn Sanshou (hoặc Sanda) lại được phân chia ra 3 dạng:

- Sport Sanshou (Chinese Kickboxing): Đòn thể thể thao
- Civilian Sanshou : Đòn thể dân sự
- Military Sanshou (AKA Qinna Gedou) : Đòn thể dành cho quân đội. (Nguồn:Phượng Vũ Sơn Trang)

“Nếu như còn có lần sau, ta cũng không tha cho các người dễ dàng như vậy đâu.”

Nàng vừa mở miệng, Tiểu Hà cùng Tú Tú sợ hãi lên tiếng: “Tạ nương nương, tạ nương nương.”

“Đi mang cho ta một thùng nước, ta muốn tắm rửa.”

Vân Tiểu nhẹ nhàng ra lệnh, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng cũng có mười phần uy lực.

Ba người dưới đất nhanh chóng chạy đi chuẩn bị mọi thứ cho nàng tắm rửa. Tiểu Hà từ trên mặt đất gầy dựa đứng lên, nhìn bàn tay máu chảy đầm đìa, đau rất như kim châm nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, ngay cả một tiếng rên cũng không dám phát ra. Nữ nhân này thật đáng sợ, nàng ta rốt cuộc là ai? Tuyệt đối không thể là người từ kia nhưng mà nàng cũng không có lá gan đi hỏi.

Hai thái giám rất nhanh đã đem một cái thùng tắm hình tròn đặt trong phía sau điện, Tú Tú cũng mang đến nước còn nóng đến nghi ngút khói, tay chân gọn gàng làm việc....

Chốc lát, trong tầm cung rất nhanh liền bốc lên sương mù mờ mờ, những cánh hoa nhẹ trôi trên mặt nước, hương thơm ngào ngạt...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Giai nhân xinh đẹp

Hơi nước bốc lên lượn lờ trong không khí, hương hoa càng làm say đắm lòng người. Cửa sổ hơi hé ra một góc nhỏ để xua tan hơi nước bên trong, gió hiu hiu thổi, tấm rèm lụa mỏng màu xanh ngọc bị gió nhẹ nhàng vén lên một góc.

Trong bồn tắm hình tròn có một người đang ngồi thư thái dựa vào, chỉ để lộ ra hai bờ vai trắng nõn, mái tóc đen nhánh đã gội sạch sẽ vẫn còn đang nhỏ nước từng giọt, rồi tung trên bờ vai làm cho người ta phải lóa mắt.

Cung nữ Tú Tú đứng bên cạnh ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cẩn thận hầu hạ nhưng lại nhìn không chớp mắt vào Hoàng hậu đang yên lặng tắm rửa, nàng có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra được rốt cuộc là có chuyện gì?

Sao Hoàng hậu lại trở nên không ngốc? Thời tiết tháng mười này rơi vào trong hồ Cẩm Lí mà còn ngâm trong đó lâu như vậy, theo lý mà nói dù không chết thì cũng sống dở chết dở nhưng nữ tử trước mắt chẳng những không có việc gì mà ngược lại còn hết ngốc, hơn nữa còn rất lợi hại. Vừa nghĩ đến lúc này Hoàng hậu tàn nhẫn như thế nào, Tú Tú lại không nhịn được run rẩy.

Lúc này, một giọng nói ôn nhu, mềm mại lại ngọt ngào vang lên, “Tú Tú, nói cho ta biết chút ít chuyện trong cung đi!”

Tú Tú bỗng sững sốt, lời này của Hoàng hậu là có ý gì đây? Nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm Hoàng hậu, có điều chỉ nhìn thấy được sau lưng của nàng, còn có mái tóc như tơ lụa, đen nhánh nhưng không nhìn thấy được biểu cảm trên mặt nàng. Chỉ nghe thấy giọng nói ngọt ngào vừa rồi, tuyệt đối sẽ không ngờ nữ nhân này còn có một bộ mặt thô bạo kia, Tú Tú cẩn thận mở miệng.

“Nương nương muốn biết cái gì? Tú Tú nhất định sẽ nói hết toàn bộ.”

Đây tuyệt đối là giọng điệu vô mông ngựa, hiện giờ nàng cũng không dám làm qua loa cho xong việc, nhớ đến bàn tay chảy máu đầm đìa của Tiểu Hà vừa rồi, da đầu nàng lại run lên, xem ra sau này bọn nàng phải biết kiềm chế một chút. Nếu như còn có lần tiếp theo, chỉ sợ sẽ chết rất khó coi.

Vân Tiểu vừa nghe Tú Tú nói xong, hài lòng nở nụ cười. Hai tay khê vốc nước lên, động tác tao nhã cho nước chảy từ xương quai xanh xuống, dưới ánh đèn lung linh, từng giọt nước được chiếu sáng như đang chuyển động trên làn da trắng nõn.

“Ta tên là gì?”

“Vân Tiểu, con gái của Nhiếp Chính Vương đương triều.” Mặc dù Tú Tú có chút kinh ngạc nhưng cũng không dám trả lời qua loa, lập tức đáp lại.

Bàn tay ngọc của Vân Tiểu hơi dừng lại một chút, khóe môi cong lên, đồng tử chợt loé sáng. Quả nhiên, nếu không thì làm sao có thể trở thành Hoàng hậu chứ nhưng mà tên của ngọc hậu này lại giống tên trong kiếp trước của mình, như thế càng tốt, sau này gọi cũng tiện hơn.

“Trong cung có bao nhiêu nữ nhân?”

Đối với việc này thì Vân Tiểu hoàn toàn không có hứng thú nhưng mà những người kia e là sẽ không cam tâm để một đứa ngọc cử chiếm lấy vị trí béo bở này. Tương lai sẽ có rất nhiều người có thể là kẻ địch của nàng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, hậu cung này vốn chính là cái nơi ăn thịt người. Nàng là một nữ nhân truyền kỳ ở hiện đại, chẳng lẽ tệ đến mức sẽ chết trong tay mấy nữ nhân ở đây một lần nữa hay sao?.

“Bẩm nương nương, trong cung có hơn hai mươi phi tử, ngoại trừ Hoàng hậu nương nương thì vị trí Tứ phi¹ đã có hai vị phi tử là Đức phi nương nương và Hiền phi nương nương. Ngoài ra còn có hai Chiêu nghi, Chiêu việt², những người khác đều là Lưong hoãn và Quý nhân, cả bậc dưới ngũ phẩm.”

Tú Tú cung kính bẩm báo nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài, mặc dù người ta là quý nhân hàng lục phẩm nhưng ý vào sau lưng có Đức phi, Hiền phi làm chỗ dựa nên bọn họ cũng thường xuyên bắt nạt Hoàng hậu. Ai bảo Hoàng hậu là đồ ngọc làm chi? Nhưng xem ra cái người trước mắt này không phải rồi, trong lòng Tú Tú lại dấy lên một hy vọng, mong là Hoàng hậu hiện giờ sẽ không để người ta tiếp tục bắt nạt nữa.

Hai mươi mấy phi tử?! Vân Tiểu tự dưng thấy đổ mồ hôi, nam nhân này căn bản là lợn giống nha, sớm muộn gì cũng có ngày cạn kiệt tinh lực mà chết.

Nhưng cái loại heo này thì liên quan gì đến nàng, không chừng cái thân thể hiện tại của nàng, nam nhân kia chắc chắn thêm liếc mắt một cái đầu. Nàng cảm thấy mừng rỡ vô cùng, tốt nhất là tìm thời cơ tốt xuất cung đi.

“Nước lạnh rồi.”

“Nương nương mau đứng lên đi.” Tú Tú nhanh nhẹn cầm lấy áo choàng màu trắng phía trên tấm bình phong, cung kính đi qua hầu hạ Vân Tiểu ra khỏi bồn tắm, lau khô người nàng, thay tiết y³ trắng nhưng vừa nâng tay lập tức ngăn cả người. Hoàng hậu vừa mới tắm xong lại giống như xuất thủy phù dung, tươi mát động lòng người đến cực điểm, làn da trắng nõn hơi phỉm hồng, đôi mắt đen nhánh cực kỳ linh động, lông mi thật dài, cả người đều toát ra vẻ phong tình.

“Sao thế?”

Vân Tiểu kỳ quái nhíu mày, nhìn cung nữ tên Tú Tú này, bộ dạng Tú Tú thật nhỏ nhắn, gương mặt mang một nét đẹp dịu dàng thanh tú, thật giống với tên của nàng, ánh mắt cũng thanh khiết hơn nô tỳ tên Tiểu Hà kia nhiều lắm. Tuy rằng lúc trước nàng ta cũng thật đáng giận nhưng tâm địa cũng không xấu, đi theo một kẻ ngọc như vậy cũng đã kém hơn người khác một bậc rồi, e là còn bị ức hiếp không ít nữa.

“À...không...chỉ tại nương nương thật xinh đẹp.”

“Xinh đẹp sao?” Vân Tiểu sờ sờ mặt mình, nàng còn chưa chính thức xem gương mặt cổ đại của mình, nghe thế không khỏi có chút hứng thú. Bẩm sinh nữ nhân thích chưng diện, thích mình trở nên xinh đẹp vì người mình yêu nhưng thực ra cũng không hẳn là vậy, dù nữ nhân độc lập tất nhiên cũng muốn mình luôn tỏa sáng.

“Nương nương ngồi xuống đi, tóc còn đang ướt, không lau khô thì thời tiết thế này sẽ bị cảm lạnh.” Tú Tú vươn tay đỡ Vân Tiểu ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu chải đầu cho nàng.

Trên bàn trang điểm có một chiếc gương đồng viền vàng tinh xảo, trong gương phản chiếu rõ gương mặt của nàng. Lông mi cong cong, hàng mi thật dài uốn lượn, mắt vừa to tròn, khi con ngươi chuyển động thì hết sức linh hoạt, giống như quả bồ đào óng ánh tỏa sáng. Dưới chiếc mũi cao là cái miệng nhỏ nhỏ anh đào rất mê người. Nhìn chung thì khuôn mặt này cũng đẹp nhưng không phải đẹp đến kinh diễm mà là đáng yêu, không khác gì búp bê được bày trong cửa hàng ở hiện đại, khiến người ta chỉ cần liếc nhìn một cái lập tức không tự chủ muốn ôm vào lòng che chở.

Đối với dung mạo thế này, Vân Tiểu vừa lòng vô cùng, khóe môi không nhịn được cong lên một nụ cười nhẹ, vừa cười hai má lại lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, lại càng đáng yêu động lòng người hơn.

Tú Tú đứng bên cạnh vừa giúp nàng chải đầu, vừa ngắm nương nương qua gương, không tự chủ được thờ dài.

“Trước kia sao nô tỳ không phát hiện ra nương nương thật xinh đẹp chứ?”

“VẬY sao?”

Vân Tiểu sờ mặt, cái gọi là xinh đẹp chẳng qua là vì vừa thay đổi một linh hồn, khiến cho một người trước giờ vốn dờ dẩn trở nên linh động hơn, mới có thể phát ra sức quyến rũ. Nếu như vẫn là người ngốc, chỉ sợ dù có là gương mặt này cũng không hấp dẫn được ai cả.

“Đúng thế, thật là xinh đẹp mà.” Tú Tú dùng sức gật đầu, lúc này nàng cũng không phải vuốt mông ngựa, nương nương thật sự rất đẹp.

Vân Tiểu không muốn tiếp tục chủ đề này, vì đêm đã khuya rồi, nàng tao nhã ngáp một cái, vừa tắm nước nóng nên thân mình đã trở nên thư thái, thật muốn ngủ một giấc cho thật sâu, liền quay đầu quét mắt qua tấm cung một lượt, hướng ra cửa hô một tiếng: “Người đâu.”

Hai tiểu thái giám lập tức chạy vào, cung kính mở miệng: “Nương nương?!”

“Mau dọn dẹp những thứ này đi.”

Nàng chỉ vào bồn tắm ở phía sau, hai thái giám lập tức gọn gàng thu dọn bồn tắm, Tú Tú cũng đi qua giúp một tay. Ba người rất nhanh đã dọn xong, sau đó cẩn thận đứng trong tấm cung chờ nghe lệnh.

“Đi xuống hết đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Dạ, nương nương.” Ba người thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi thối lui ra ngoài. Vân Tiểu đứng dậy đi về phía giường lớn, dường như nàng nhớ tới cái gì liền kêu một tiếng: “Chờ một chút!”

[1] Tứ phi gồm có: Quý phi, Thục phi, Đức phi, Hiền phi, cấp bậc nhất phẩm.

[2] Chiêu nghi, Chiêu dung, Chiêu viện, Tu nghi, Tu dung, Tu viện, Sung nghi, Sung dung, Sung viện, cấp bậc nhị phẩm.

[3] tiết y: áo lót

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trâm của ta có đẹp không?

Vân Tiểu lười biếng lên tiếng, khiến ba người chuẩn bị rời khỏi tấm cung liền dừng bước, cẩn thận cúi đầu nghe lệnh: “Dạ, Nương nương có gì sai khiến?”

“Những gì xảy ra trong tối hôm nay, nếu các người để truyền ra bên ngoài thì...”

Những lời tiếp theo nàng cũng không có nói ra, Vân Tiểu tao nhã ngáp một cái, che miệng đi về phía bên cạnh giường ngồi xuống. Ba người kia gật đầu như giả vờ, cung kính đáp: “Nương nương yên tâm, nô tỳ (nô tài) cần tuân lời dặn của nương nương.”

Cuối cùng Vân Tiểu cũng hài lòng phát tay: “Được rồi, đi xuống đi.”

“Tạ ơn nương nương.” Cuối cùng, cả ba người mới thở phào nhẹ nhõm, cứ như dây đàn đang kéo căng vừa được thả lỏng ra vậy. Chuyện xảy ra đêm nay vô cùng quý dị, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Trong lòng ba người cùng nghĩ giống nhau nhưng trên mặt lại không dám để lộ ra chút gì cả, chậm rãi rời khỏi tấm cung, nghiêm cẩn đứng bên ngoài cửa điện.

“Tú Tú, người nhìn thấy gương mặt của Hoàng hậu nương nương rồi sao?”

Thái giám Tiểu Nguyên mang theo nghi hoặc mở miệng hỏi, trên hành lang, ánh trăng chiếu xuống một mảnh sáng nhưng lại có vài phần lạnh lẽo kì lạ, ba người không tự chủ mà run mình một cái.

“Được rồi, người cũng đừng có nhiều chuyện. Nếu như để cho nương nương biết thì kết cục cũng không nhẹ nhàng hơn Tiểu Hà bao nhiêu đâu.”

Tú Tú hưng hăng cảnh cáo hai người họ, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu đồng thời hơi run mình một chút, nghĩ đến Tiểu Hà mà thấy kinh hãi liền ngậm miệng. Trong khoảnh khắc cũng không ai dám nói gì, Tú Tú nâng mắt nhìn lên ánh trăng một chút mới chậm rãi mở miệng.

“Có lẽ đi theo một Hoàng Hậu như vậy, so với đi theo một ngọc tử còn tốt hơn nhiều. Hai người các người cứ yên tâm gác đêm cho nương nương đi.”

“Đã biết.”

Bốn phía trở nên yên lặng, vạn vật đều như ngủ say...

Bên trong tấm cung, trên chiếc giường lớn, Vân Tiếu nghe đoạn đối thoại của ba người ngoài cửa không sót một chữ nào, khẽ mím môi, đôi mắt to động lòng người lóe lên ánh sáng. Đối với tình hình trước mắt, nàng hoàn toàn cũng không nắm rõ lắm, chẳng hạn như đương kim Hoàng thượng, vì sao lại lập một ngọc tử làm Hoàng hậu? Rõ ràng là một vị Hoàng đế trưởng thành nhưng vẫn còn Nhiếp Chính vương tồn tại, trong đó nhất định là có ẩn khuất. Mà nàng lại mạo muội xông vào thế giới này thì nhất định phải toàn thân trở ra, thân phận của một ngọc tử chính là một lá chắn vô cùng tốt nhưng cho dù là ngọc, có điều sau này ai cũng đừng mong có thể bất nạt được nàng!

Khóe môi Vân Tiếu lộ ra một nụ cười lại ác, mí mắt cũng chậm rãi đóng lại, sau đó chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng nàng thấy người thân và bạn bè của nàng ở kiếp trước nên nàng không cầm được nước mắt mà khóc vì nhớ đến họ. Một đêm này nàng ngủ không được yên ổn, phải đến một nơi hoàn toàn xa lạ mờ mịt, khiến nàng cảm thấy bất an, hỗn loạn. Nàng ngủ thẳng cho đến tận khi mặt trời lên cao mới chậm rãi tỉnh dậy, trong lòng lại nổi lên chút phiền muộn, cứ thơ thẩn ngồi trên giường.

Lúc này bên ngoài tấm cung vang lên thanh âm cao vút, mơ hồ truyền vào bên trong.

“Cái ngọc tử kia còn chưa có chết hay sao?”

Ngữ khí của kẻ này khá là kiêu ngạo, Vân Tiếu phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lóe ra một chút, khóe môi hiện lên ý cười châm chọc, đến thật nhanh. Không biết là nhân vật nào, đối với một ngọc tử như nàng, chỉ sợ cũng không phải là người quan trọng, chắc là do có người sai khiến thôi, rất có thể là quý nhân dưới cấp bậc ngũ phẩm.

Thân mình nàng không động, bởi vì suốt đêm cứ mộng mị nên sắc mặt có phần tái nhợt, hơn nữa đôi mắt cũng có chút xanh đen, tóc tai thì lại rối tung, thật sự có vài phần giống với bộ dáng của một ngọc hậu.

Bên ngoài tấm cung, Tú Tú quan sát Lan Quý nhân một chút, toàn thân cung trang quý phái, tóc được vấn cao trên đầu nhưng lại cắm đầy trâm ngọc, lộ ra vẻ phàm tục không chịu nổi. Thế nhưng về mặt nàng ta lại tỏ ra hống hách, nữ nhân như thế này mà được sủng ái thì đúng là chuyện lạ, sở dĩ nàng ta trở thành lục phẩm quý nhân, chẳng qua cũng chỉ dựa vào cây to là Thái hậu mà thôi, hiện tại lại được Đức phi che chở, cho nên ở hậu cung mới giống như cá gặp nước vậy.

“Ngươi điếc rồi sao hả?”

Đối với phản ứng của nha đầu này, Lan Quý nhân rất không hài lòng nên tức giận trừng mắt nhìn Tú Tú. Tú Tú liền cung kính nói: “Hoàng hậu nương nương cũng không có gì đáng ngại, đa tạ Lan Quý nhân đã quan tâm”.

Mặc kệ người ta là dạng nữ nhân gì nhưng dù sao vẫn là phi tử của Hoàng thượng, mà nàng chẳng qua cũng chỉ là một nô tỳ thấp hèn, cho nên phải tôn kính thì cứ tôn kính, nếu không thì chính là tự đi tìm chết.

“Phi! Ta mà quan tâm à sao, ta là đến xem à ta có chết hay chưa?”

Lan Quý nhân vừa nói xong, liền đẩy Tú Tú vẫn đang ngăn cản mình mà tự đi vào, còn dẫn theo hai cung nữ và thái giám theo ở phía sau. Tú Tú vừa thấy thế thì sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nếu như Hoàng hậu nương nương trách tội, nàng làm sao có thể chịu được nên liền chạy nhanh về phía trước, đuổi theo Lan Quý Nhân.

“Lan Quý nhân, Hoàng hậu vẫn còn đang ngủ. Nếu như làm người tỉnh dậy, chỉ sợ sẽ...”

Tú Tú còn chưa nói xong, Lan Quý nhân liền quay lại nhìn nàng, “ba” một tiếng quát cho Tú Tú một cái tát, khí thế bức người nói, “Đồ tiện tỳ nhà ngươi mà cũng dám chắn đường đi của ta sao? Ngươi là cái thá gì, còn dám lăm miệng, có tin là ta khâu cái miệng của ngươi lại hay không?”

Nói xong cũng không thêm đề ý tới Tú Tú nữa, nhanh chóng đi thẳng về phía tấm cung. Sắc mặt Tú Tú trắng bệch, che nửa bên mặt, gò má rất đau, nước mắt đọng đầy nhưng vẫn cố gắng kìm nén. Làm nô tì như nàng, dù sao cũng là số mệnh, cho nên vẫn làm tròn trách nhiệm đi theo Lan Quý nhân vào.

Bên trong tấm cung, Vân Tiếu cũng đã đem những chuyện phát sinh bên ngoài nghe nhất thanh nhị sở (1), giờ phút này nàng cũng đang lẳng lặng đánh giá nữ nhân đang đi vào, dáng người cũng có ba phần tư sắc nhưng bảy phần còn lại là y phục, trang sức thì đúng là phàm tục không chịu nổi. Quan trọng nhất là ngôn hành cử chỉ lại vô cùng thô lỗ, một nữ nhân như vậy mà cũng có thể trở thành hậu phi (2), xem ra cái tên Hoàng đế kia cũng không phải người tao nhã gì, bên trong hậu cung, từ kẻ ngọc đến nữ nhân thô lỗ, thật sự đủ dạng người mà.

(1) Nhất thanh nhị sở : rành mạch rõ ràng

(2) Hậu phi : phi tử của hoàng đế.

“Hoàng hậu nương nương đã dậy rồi sao?”

Tú Tú vừa thấy Vân Tiếu, vội vàng mở miệng.

Vốn đang im lặng ngồi, Vân Tiếu chợt cắn ngón tay rồi ngây ngô cười chỉ vào Tú Tú nói: “Thực xấu nha”.

Đúng mười phần là một ngọc tử, Lan Quý nhân chợt giật mình, sững sờ hồi lâu mới tỉnh lại, âm thầm tự nhủ, mới vừa rồi khi ả bước vào liền nhìn thấy nữ nhân này im lặng ngồi ngay ngắn trên giường, còn tưởng rằng đã đi nhầm phòng thì ra vẫn chỉ là ngọc tử. Thật không ngờ buổi tối hôm qua, thế nhưng nàng ta lại không chết, thật là đáng giận, vậy là uống công tâm tư của Đức phi nương nương rồi.

Lan Quý nhân vừa nghĩ vậy thì tức giận đã xông lên đầu, thân mình cũng liền lao về phía giường lớn, bàn tay duỗi ra tát thẳng về phía của Vân Tiếu, trước kia cái loại chuyện này ả cũng không phải là chưa làm bao giờ.

Hai mắt Vân Tiếu tối sầm, nàng thật không ngờ một vị quý nhân nhỏ nhoi mà lại dám bắt nạt Hoàng hậu nương nương, lại còn ở trước mặt nhiều cung nữ và thái giám như vậy. Có thể thấy được nàng ta bất chấp cung quy như thế nào. Điều này chứng minh cái gì? Tất cả mọi người trong cung khinh thường ngọc hậu hay là Nhiếp Chính vương đương triều không coi trọng nữ nhi của mình?

Vân Tiếu một bên cân nhắc, một bên rất nhanh liền quay đầu, làm như là lơ đãng nghiêng người nhưng lại khiến cho bàn tay vung tới của Lan Quý nhân thất bại.

Nàng duỗi tay về phía chiếc bàn cao đặt bên cạnh giường, lấy một cây trâm ngọc tinh xảo đưa ra khoe: “Trâm của ta có đẹp không?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cao minh, thật là quá cao minh!

Trâm ngọc trong suốt, vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết được làm từ cửa hiệu “Phượng Đường Kiều” nổi tiếng nhất Yên kinh, tên này đặt cũng rất khéo, ngụ ý là những đồ trang sức do Phượng Đường Kiều thiết kế sẽ lộng lẫy như phượng hoàng, có điều trang sức ở đây quý giá vô cùng, cho nên tất cả nữ tử của Yên kinh chỉ cần có được một món trang sức của Phượng Đường Kiều thì đã mãn nguyện lắm rồi nhưng sự thật thì không dễ mà mua được.

Mà Vân Tiếu, vốn là nữ nhi của Nhiếp Chính vương. Mặc dù là một ngọc tử nhưng cũng không hề thiếu mấy loại trang sức thế này. Hiện tại thì nàng ngây ngô cười, khoe trâm ngọc quý giá khiến Lan quý nhân vừa nhìn thấy, sớm đã quên chuyện bản thân mình muốn đánh Vân Tiếu một trận. Ngược lại hai mắt tỏa sáng, tham lam nhìn chăm chăm vào trâm ngọc, hít sâu một hơi, trong nháy mắt bỗng thay đổi ngữ điệu, đối trả mở miệng, “Hoàng hậu, trâm ngọc này thật là đẹp, có thể cho muội muội xem một chút được hay không?”

Nàng vừa dứt lời, Tú Tú đứng ở bên cạnh theo bản năng chợt kêu lên: “Hoàng hậu, không thể được.”

Lập tức, ánh mắt tàn bạo của Lan quý nhân hung hăng nhìn đến, dọa Tú Tú không dám mở miệng nói thêm lời nào, hơn nữa nàng biết hiện tại vị Hoàng hậu này cũng không dễ đối phó, vì vậy liền yên lặng.

Còn Lan quý nhân lại tưởng là Tú Tú sợ mình nên cười rộ lên, quay đầu nhìn về phía Vân Tiếu rồi nhanh chóng vươn tay ra, “Tỷ tỷ, mau cho muội muội mượn xem được không?”

“Được.” Vân Tiếu cười gật đầu, nếu như nhìn kĩ thì sẽ phát hiện, hai mắt nàng lúc này đang lóe sáng kì lạ. Đáng tiếc, Lan quý nhân đã bị chiếc trâm ngọc sắp tới tay làm cho mê muội thì làm gì để ý đến bất kỳ ai nữa. Vân Tiếu thấy bàn tay kia sắp chạm vào, liền đứng lúc buông ra.

Ngay lập tức, chỉ nghe ‘choang’ một tiếng, cây trâm ngọc đã rơi xuống, vỡ ra làm hai mảnh. Bốn phía chợt lâm vào tĩnh lặng, mọi người trong tầm cung nhìn thấy mà đau lòng, đây chính là tiền đây, dù các nàng có làm trâu làm ngựa cả đời cũng không đáng giá bằng cây trâm ngọc này đâu. Còn Lan quý nhân thì ngây cả người ra, thật sự nằm mơ nàng cũng rất muốn có một món trang sức như thế, vốn đã có thể chiếm được rồi nhưng ai ngờ lại vỡ tan tành. Tức thì trong lòng cảm thấy buồn bực, có điều nàng cũng không có nhiều thời gian mà suy nghĩ.

Bởi vì bất thình lình vang lên một tiếng thét chói tai, người ở trên giường bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhắm vào người Lan quý nhân mà nhào tới, đặt móng ngồi thật mạnh lên người nàng ta, liên tục tát mấy cái vào mặt, ngay lập tức tiếng kêu như giết heo của Lan quý nhân bỗng chốc vang lên khắp điện, “A...”

Tiếng kêu của nàng ta làm các thái giám và cung nữ trong tầm cung hồi phục tinh thần. Trời ạ! ngọc hậu thế nhưng lại nổi điên lên. Lan quý nhân đang bị nàng đánh nhưng không phải chỉ đánh một chút, mà thật sự là vô cùng thâm, grong mặt sưng vù y như cái đầu heo.

Bọn thái giám và cung nữ của Lan quý nhân thấy chủ tử của mình bị đánh đã sớm vội vã chạy lên, chuẩn bị giúp một tay. Tú Tú vừa thấy hành động của họ, lập tức gọi người ngoài cửa vào, “Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu, mau vào đây!”

Hai thái giám sớm đã nghe thấy tiếng động trong tầm cung, không biết là xảy ra chuyện gì, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Khi nghe thấy tiếng kêu của Tú Tú liền chạy vào, vừa liếc mắt nhìn một cái thì giật cả mình, chỉ thấy thái giám và cung nữ của Lan quý nhân đang lôi kéo Hoàng hậu, mà Hoàng hậu thì đang ngồi trên người Lan quý nhân không ngừng đánh liên tục, lại còn vừa đánh vừa kêu to, “Đền trâm cho ta, mau đền trâm cho ta.”

Mẹ ơi! Hai thái giám nhìn cái người đang bùng bùng khí thế kia thì toát hết mồ hôi, Hoàng hậu thật là dũng mãnh mà! Có điều hiện tại cũng không phải lúc để cảm thán, hai người và cả Tú Tú đều xông đến ôm lấy bốn người của Lan quý nhân, liên tục nói, “Thần trí của Hoàng hậu không được bình

thường, xin mọi người đừng chấp nhất.”

Nhất thời trong tâm cung loạn thành một đoàn, lúc này Lan quý nhân đang nằm trên mặt đất, nàng bị đánh đến nỗi cảm thấy cái đầu ong ong, tối tăm hết mặt mũi, thấy không có ai giúp được mình liền lên tiếng cầu xin, “Hoàng hậu, muội không dám nữa. Hoàng hậu tỷ tỷ bỏ qua cho muội đi.”

Chẳng qua Vân Tiểu chỉ muốn giáo huấn nàng ta một chút, nếu nàng ta đã cầu xin tha thứ thì cứ bỏ qua một lần vậy. Tuy nàng ngốc nhưng đừng có ai nghĩ muốn bắt nạt hay ngồi lên đầu nàng. Bây giờ nàng chính là đang giết gà dọa khỉ, để xem còn ai dám gây khó dễ nữa. Nghĩ vậy, thoáng chốc liền thu tay lại, đứng lên khỏi người Lan quý nhân, chạy đến bên chiếc trâm bị gãy kia, ra về vô cùng thương tâm khóc lóc, “Trâm của ta, trâm của ta...”

Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu vừa thấy nương nương dừng lại nên cũng buông lỏng tay ra, bốn người kia vội vàng chạy nhanh qua chỗ Lan quý nhân, nâng chủ tử dậy, lo lắng hỏi: “Chủ tử, người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Lan quý nhân rất muốn mắng chửi người nhưng vừa mở miệng thì động đến vết thương sưng to trên mặt, nước mắt cũng từng giọt rơi xuống. Ở trong cung lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu phải loại đối xử này, không ngờ đến hôm nay thế nhưng lại bị một ngốc từ ngồi lên đầu. Nghĩ lại thật không cam lòng, liền trợn mắt lườm ngốc từ đang thương tâm không ngừng ở bên kia nhưng nghĩ đến sức lực hung hăng vừa rồi, bản thân mình không phải là đối thủ của nàng ta.

Lan quý nhân đang bực mình thì thấy Vân Tiểu quay người lại một cái, ánh mắt hung ác dọa nàng ta run rẩy một trận, cho nên lập tức nói, “Còn không đỡ ta đứng lên?! Đi thôi.”

Bốn người liền vội vàng nâng chủ tử dậy, hiện giờ Lan quý nhân làm gì còn kiêu ngạo hung ác như trước nữa, chỉ thấy cả người chật vật hết chỗ nói. Tóc tai hỗn độn, y phục thì lại nhàu nát, hai má sưng phồng lên như đang ngậm cái gì trong miệng vậy.

Những người có liên quan đều chạy trốn chết, chỉ nghe phía sau còn vang lên thanh âm dường như đang rất sung sướng của Tú Tú: “Tiểu Nguyên, còn không mau tiễn Lan quý nhân?”

“Đã biết.” Tiểu Nguyên nhin cười, cung kính đi theo mấy người kia, đưa bọn họ ra ngoài.

Trong tâm cung, Vân Tiểu thần nhiên nhặt trâm ngọc lên, Tú Tú đứng bên cạnh nàng liền hỏi: “Nương nương, người tiếc cây trâm này sao?”

“Tiếc cái gì? Tự có người sẽ đưa cái khác đến đây thôi.”

Vân Tiểu tùy tiện ném trâm ngọc lên bàn, nhìn về phía Tú Tú, ôn nhu hỏi: “Trong cung vẫn còn có Thái hậu chứ?”

“Đúng vậy, nương nương.”

Về mặt Tú Tú tràn đầy khó hiểu, việc này thì liên quan gì đến Thái hậu? Tiểu Chiêu đứng một bên cũng mơ hồ, hiện giờ nương nương thật bí hiểm, bề ngoài nhìn thì tuyệt đối vô hại nhưng nàng thật sự có bao nhiêu phần dọa người thì họ đều biết hết. Sau này vẫn nên kiềm chế một chút, đừng chọc vào nàng thì tốt hơn.

“Người lập tức đi đến chỗ Thái hậu, nói rằng ta muốn về nhà. Nguyên nhân là do Lan quý nhân đã làm vỡ trâm ngọc khiến ta bị ủy khuất.”

Vân Tiểu nói xong cũng không nhìn Tú Tú và Tiểu Chiêu nữa, quay đầu đi đến chiếc bàn. Vừa rồi dùng hơi nhiều sức, thật là có chút khát mà nên nàng tự rót cho mình một ly trà, khẽ uống một ngụm.

Mà Tú Tú và Tiểu Chiêu chỉ biết nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kính nể, chiều này của nương nương thật là cao minh, chẳng những đánh Lan quý nhân để cảnh cáo mọi người trong cung, mà còn làm cho Lan quý nhân ở trước mặt Thái hậu cũng không kết tội được gì, ngược lại nàng chẳng tổn thất bất cứ cái gì cả.

Tuy rằng Hoàng hậu ngốc nhưng nàng là con gái của Nhiếp Chính vương đấy. Thái hậu thì làm sao? Cũng không thể để nương nương về Vân phủ được, cho nên nhất định sẽ phái người đưa trâm ngọc đến.

Cao minh, thật là quá cao minh!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cáo trạng

Trường Tín cung - nơi ở của Thái hậu đương triều.

Tọa lạc ở phía bắc, cách xa chốn hậu cung ồn ào, bốn phía được bao quanh bởi tường lớn, trong ngoài đều là cảnh đẹp không tả xiết. Tuy thời tiết đã qua tháng mười nhưng các loại hoa lại đua nhau nở, đủ loại màu sắc. Một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm làm say đắm lòng người.

Mái hiên làm bằng ngọc lưu ly vô cùng xinh đẹp, những bức tường bằng đá ngọc bích trắng. Phía trước cửa cung, cây cối xanh biếc, rợp rờ, thanh thoảng lại có vài cung nữ mặc váy hoa đi qua.

Bên trong điện, nằm ở giữa là một chiếc thảm thêu hình phượng hoàng đang giương cánh. Bên trong lượn lờ mùi hương thơm ngát, một chiếc rèm lụa mỏng nhẹ nhàng đong đưa, tạo nên không khí vô cùng trang trọng.

Phía bên trên là chiếc ghế phượng có một nữ tử đang ngồi. Đôi mắt hoa đào khẽ híp lại, phong tình vạn chủng, còn đôi môi lạnh bạc khẽ nhếch lên, thể hiện tâm tình của nàng hiện tại cực kì không tốt, sắc mặt lạnh lùng quét về phía một góc của đại điện, nơi mà một nữ tử đang nhỏ giọng khóc nức nở.

Người kia đúng là Lan quý nhân, mà nữ nhân xinh đẹp vạn phần phía trên chính là Thái hậu đương triều - Dạ Lan Chi. Nhìn bên ngoài, thật sự khó có thể tưởng tượng bà lại là mẹ đẻ của đương kim Hoàng đế. Quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân Yên Kinh năm xưa, sắc đẹp khuyên thành.

“Khóc cái gì? Chi là một ngốc tử mà người cũng không đối phó được, giờ còn có mặt mũi mà khóc sao?!” Thanh âm của Thái hậu đầy giận dữ, nhận lấy tách trà cung nữ đưa đến, bên trong đôi mắt hoa đào tràn ngập sự chán ghét.

Lan quý nhân nghe giọng điệu của Thái hậu như vậy, không dám can quấy nên nhỏ giọng nói, “Mặc dù nàng ta ngốc nhưng mà khí lực thật là lớn, thần thiếp còn đánh không lại nàng nữa.”

“Kẻ ngốc có sức mạnh của kẻ ngốc, đó là điều hiển nhiên. Nhưng người không có việc lại đi tìm nàng ta để làm gì?”

Sương mù trong mắt như ẩn như hiện, bên trong là một mảnh lạnh lùng, trong đó cất giấu một tia hàn quang sắc bén. Tuy bà ta ở trong cung một mắt nhắm một mắt mở nhưng không có nghĩa là các nàng làm ra chuyện gì thì bà lại không biết. Hơn nữa nếu như chuyện các nàng làm lọt vào tai Nhiếp Chính vương Vân Mặc, chỉ sợ là bọn họ sẽ mang đến phiền toái.

Lan quý nhân vừa nghe thấy liền giật mình một cái, ánh mắt không ngừng toát ra sợ hãi. Nàng không dám nói là đến đó để xem Hoàng hậu chết hay chưa hoặc là nói chính nàng làm gãy trăm ngọc, chỉ sợ lại càng thêm phiền phức nên đang cố gắng nghĩ cách đối phó thì một thái giám từ ngoài cửa điện vào, cung kính nói, “Bẩm Thái Hậu nương nương, Đức phi cầu kiến.”

“Nàng tới đây làm gì?” Thái hậu khẽ nhíu mày một chút, chợt hiểu rõ, liếc mắt về phía Lan Quý nhân một cái, xem ra chuyện Lan quý nhân làm ắt hẳn có liên quan đến Tổ Tuyết.

Đức phi Dạ Tổ Tuyết, cũng chính là chất nữ (1) của Thái hậu, biểu muội của Hoàng đế, là một trong những phi tử được sủng ái nhất hiện tại.

(1) Chất nữ : cháu gái ruột gọi bằng cô.

Thái Hậu đối với đứa cháu gái này cực kì yêu thương, bởi vậy mà ở trong cung danh tiếng của Đức phi có thể nói là cao hơn bất kì ai. Hơn nữa trong lòng mọi người cũng hiểu rõ, vị trí Hoàng hậu này cuối cùng rồi cũng rơi vào tay Dạ gia thôi, chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn, mà một kẻ ngốc thì làm sao có thể sống sót được ở trong thâm cung này?

“Để cho nàng vào đi.” Thái hậu đưa ly trà bạch ngọc cho cung nữ bên cạnh, phất phất tay.

Tiểu thái giám lập tức lui ra ngoài, rất nhanh bên ngoài cửa điện lập tức xuất hiện một thân hình mềm mại uyển chuyển, trên người là cung trang màu hồng, khiến toàn thân nàng nổi bật như một đám mây ngũ sắc, áo khoác trắng thêu hình cây trúc. Hai màu trắng hồng lại càng tôn lên vẻ đẹp kinh người, đôi mày thanh tú, hai mắt lại ẩn tia cơ trí, tiêu sái tiến vào trong đại điện, cung kính hành lễ, “Thần thiếp xin thỉnh an mẫu hậu!”

Thái hậu ngồi phía trên hài lòng gật đầu, nhìn đứa cháu gái tài hoa thế này thì vô cùng tự hào. Bên trong hậu cung, có nữ tử nào có thể sánh được với Tổ Tuyết? Vị trí Hoàng hậu kia sớm muộn gì cũng về tay Dạ gia, nghĩ vậy, tâm tình không khỏi tốt hơn.

“Đứng lên đi, mau đến đây ngồi cạnh mẫu hậu nào!”

“Tạ mẫu hậu”.

Dạ Tổ Tuyết dù biết cô mẫu từ trước tới nay vẫn rất thương nàng nhưng nàng cũng chưa bao giờ lấy điều này làm kiêu ngạo, cũng không hề độc chiếm Hoàng Thượng. Phi tử trong hậu cung rất nhiều nhưng mưa móc cùng dính (2), chỉ cần không độc chiếm là được, chỉ riêng điều này đã khiến cô mẫu hài lòng với nàng và cũng là nguyên nhân mà nàng vô cùng được sủng ái.

(2) Mưa móc cùng dính : ai cũng được sủng ái một cách công bằng.

Dạ Tổ Tuyết vừa đứng thẳng người dậy, Lan quý nhân ở một bên liền đi đến thi lễ, “Tham kiến Đức phi nương nương”.

“Miễn lễ!” Dạ Tổ Tuyết đưa tay, khẽ nâng Lan Quý nhân. Đợi đến khi nàng ta đứng dậy, mới nhìn rõ khuôn mặt, không khỏi phát ra một tiếng kinh hãi, “Lan quý nhân, mặt của người...?”

Lan quý nhân vừa nghe thấy lời của Đức phi, lại quỳ xuống rồi khóc lên: “Đức phi nương nương, xin người làm chủ cho thiếp, Hoàng hậu... nàng ...nàng ta đã đánh thiếp.”

“Ngốc tử kia sao?”

Dạ Tố Tuyết kinh ngạc, ngốc từ kia vẫn luôn nhát gan vô cùng. Thế nhưng nàng ta lại đánh người, điều này khiến cho nàng khó có thể tin được mà.

Lan quý nhân vẫn còn muốn nói gì đó, chỉ thấy sắc mặt Thái hậu tối sầm lại, lạnh lùng ho khan một tiếng. Hai người phía dưới lập tức hồi phục lại tinh thần, Dạ Tố Tuyết vòng qua người Lan quý nhân đi đến ghế phượng, mềm mại mở miệng, “Mẫu hậu?”

Thái Hậu vươn tay kéo Dạ Tố Tuyết ngồi xuống bên cạnh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo chút trách cứ: “Tố Tuyết, có phải con quá nóng vội hay không? Chuyện xảy ra ngày hôm qua, ai gia cũng đã nghe nói rồi”.

“Mẫu hậu, thần thiếp biết sai rồi. Cho nên hôm nay mới để Lan quý nhân đến Kim Hoa điện nhìn xem Hoàng hậu có làm sao hay không. Thần thiếp còn dự định, nếu như Hoàng hậu sinh bệnh thì sẽ tuyên thái y đến chữa trị cho nàng.”

Dạ Tố Tuyết nửa thật nửa giả lên tiếng, tất nhiên nàng biết cô mẫu rất khôn khéo. Nếu như ở trước mặt bà giờ chút tâm kê, e là không thể thực hiện được, bởi vậy chỉ có thể thật giả lẫn lộn.

Lan quý nhân ở bên dưới nghe những lời này của Đức phi cũng liên tục lên tiếng phụ họa, “Đúng vậy, Thái Hậu nương nương, thần thiếp chính là phụng mệnh Đức phi nương nương, cho nên mới đến thỉnh an Hoàng hậu. Ai biết được Hoàng hậu lại đánh thần thiếp, người phải làm chủ cho thần thiếp a...”

Lan quý Nhân vừa nói xong lại òa khóc, Thái hậu liếc mắt nhìn bên cạnh một cái. Hai mắt tối sầm một chút nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ lạnh lùng lên tiếng, “Gào thét cái gì, như thế còn ra thể thống gì nữa?”

Tiếng nói Thái hậu vừa dứt, lúc này bên ngoài cửa điện lại có một tiểu thái giám chạy vào, nhanh chóng bẩm báo: “Thái hậu nương nương, tỳ nữ Tú Tú của Hoàng hậu đến, có việc muốn cầu kiến.”

Lời này vừa nói ra, gương mặt Lan Quý nhân liền biến sắc, con ngươi lóe lên, chợt cảm thấy chột dạ. Nếu như chuyện nàng làm gãy cây trăm lọt vào tai Thái hậu, chỉ sợ sẽ không yên ổn. Đột nhiên hoảng sợ, trong lòng lại căng thẳng như dây đàn.

“Tỳ nữ sao? Mau cho nàng ta vào.” Thanh âm của Thái hậu vang lên

Bạn đang đọc truyện *Quy Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hù dọa người khác

Tú Tú theo sau thái giám tiến vào, cung kính quỳ ở giữa đại điện, hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Thái hậu nương nương, Đức Phi nương nương.”

Trong hậu cung, Thái hậu là người có uy quyền nhất. Tú Tú thân là nô tỳ của một ngốc hậu nhưng chưa từng được tiếp kiến bao giờ, chỉ đứng ở xa nhìn thấy vài lần, Thái hậu phong thái bức người, làm cho người ta phải kính sợ trong lòng.

“Nói đi, có chuyện gì?”. Thái hậu nhướn mày một chút, nhìn tỳ nữ đang cúi đầu, bộ dạng sợ hãi, giọng nói trở nên nhu hòa hơn một chút, không lạnh lùng như trước nữa.

“Bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu náo loạn đòi về nhà. bọn nô tỳ thấy không ngăn cản được nàng nên mới phải đến bẩm báo với Thái hậu nương nương.”

Tú Tú vừa dứt lời, sắc mặt Lan quý nhân đang quỳ bên cạnh liền thay đổi, cúi đầu nhìn tằm thâm đồ dưới đất, hận không thể đào ra một cái động để chui xuống. Nàng âm thầm buồn bực bản thân đúng là tự đi tìm khổ, không có việc gì lại chạy tới nhờ Thái hậu làm chủ cái quái gì chứ, chỉ sợ tiếp theo người phải chịu giáo huấn là mình, tệ hơn nữa là bị phạt. Lan Quý nhân càng nghĩ sắc mặt càng trắng bệch, hận không thể tát cho mình vài cái, lần này ngay cả Đức phi nương nương cũng đừng mong giúp được nàng.

Đôi mắt Thái hậu chợt tối sầm, buông tay của Đức Phi, nhíu mày nói, “Đang yên lành, tại sao Hoàng hậu lại muốn về nhà?”

Tú Tú nghe thấy giọng điệu không vui của Thái hậu, liền nhanh chóng quay đầu nhìn Lan quý nhân bên cạnh một cái, mới cẩn thận đáp lời: “Bẩm Thái hậu nương nương, sáng nay Lan quý nhân có đến thăm Hoàng hậu nhưng thấy nương nương có một cây trăm ngọc rất quý, liền cầm lên xem một chút. Ai ngờ lại làm rơi, Hoàng hậu vừa thấy trăm ngọc bị vỡ thì lập tức náo loạn âm ỉ, chẳng những đánh Lan Quý nhân, còn nhất quyết đòi về Văn phủ.”

“Còn có chuyện này sao?”. Trong con ngươi đen nhánh của Thái hậu đầy vẻ lạnh lùng, âm trầm quét mắt về phía Lan quý nhân đang cúi đầu. Kẻ được việc không thấy mà thất bại thì có thừa, đúng là phải xử lý nàng ta một lần mà.

Cả đại điện chìm vào yên tĩnh, không khí lạnh lẽo nhàn nhạt bao quanh. Lan quý nhân sớm đã phát hoảng, nhanh chóng cầu xin tha thứ: “Thái hậu nương nương, thần thiếp không cố ý. Lúc ấy thần thiếp có đưa tay ra đón nhưng chưa cầm chắc nên mới làm rơi, xin Thái hậu bỏ qua cho thần thiếp.”

“Trong hậu cung này có còn cung quy hay không? Một đám mưu mô như các ngươi tưởng rằng ai gia không biết gì sao? Từ giờ trở đi tốt nhất là nên an

phận một chút, nếu không ai gia chi có thể lấy cung quy mà xử phạt.”

Lời nói của Thái hậu chẳng những cảnh cáo Lan quý nhân, mà còn cả Đức phi nữa. Nghe vậy, sắc mặt Đức phi hơi tái đi một chút, còn Lan quý nhân thì ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, cả người run rẩy. Xưa nay thái hậu hành sự tàn nhẫn, từ khi nàng chưa vào cung cũng đã nghe nói, cho nên khi nàng tiến cung rồi liền lập tức tạo lập quan hệ, nịnh bợ cây đại thụ này, mới có thể như cá gặp nước ở hậu cung.

“Thần thiếp biết sai rồi, xin Thái hậu nương tha tội.”

“Đủ rồi, về Chiêu Dương cung của ngươi tự suy nghĩ lỗi lầm đi, không cho phép ra khỏi Chiêu Dương cung trong một tháng.”

Thái hậu ra lệnh một tiếng, Lan quý nhân sao dám nói thêm gì nữa, dập đầu liên tục: “Thần thiếp tuân mệnh.”

“Lui xuống đi.” Thái Hậu phát tay.

Lan quý nhân nhanh chóng lui ra, hôm nay đúng là mắt cả chì lẫn chài mà. Nàng chẳng hiểu chuyện này ra sao nhưng trong đáy lòng lại tràn ngập bất an, cảm thấy có cái gì đó không đúng, có điều nhất thời không nghĩ ra được, vẫn nên về Chiêu Dương cung suy nghĩ thì hơn.

Thái hậu xử phạt Lan quý nhân xong, mới nhìn về phía Tú Tú, ôn hòa hỏi: “Vậy cây trâm ngọc kia đâu?”

“Dạ ở đây.”

Tú Tú lập tức đưa hai tay nâng cao trâm ngọc lên, Thái hậu đưa mắt nhìn. Thái giám Lâm An bên cạnh liền đi xuống dưới, cầm lấy trâm ngọc đưa tới tay Thái hậu.

“Nương nương, người xem.”

Đôi tay như ngọc cầm lấy, đánh giá tỉ mỉ, khóe môi cong lên một nụ cười. Trâm này là đồ quý, được làm từ Phượng Đường Kiều của Yên Kinh, một kẻ ngốc lại có vật quý thế này, xem ra nàng ta tuy rằng ngốc nghếch nhưng vẫn được Văn Mặc thương yêu.

“Được rồi, ngươi trở về lựa lời an ủi nàng một chút. Ai gia lập tức sai người xuất cung mua cây khác đưa qua.”

“Dạ, Thái hậu nương nương.”

Tú Tú chậm rãi lui ra, khi sắp ra khỏi đại điện bỗng nhiên một giọng nói vang lên: “Chờ một chút.”

Tú Tú hơi sững sờ, không biết xảy ra chuyện gì, cuống quýt "bình" một tiếng quỳ xuống: “Thái hậu nương nương?”

“Đứng lên đi, sau này bên Kim hoa điện có chuyện gì thì ngươi phải lập tức đến đây bẩm báo cho ai gia. Có biết không?”

Tú Tú thoáng sững sờ, Thái hậu nương nương có ý gì đây? Bảo nàng giám thị Hoàng hậu sao? Có điều nàng cũng không dám hỏi nhiều, cung kính trả lời: “Dạ.”

“Làm việc cho ai gia thật tốt, tất nhiên ai gia sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Nô tỳ hiểu.” Tú Tú chỉ có thể trả lời như vậy, nàng cũng không dám nói năng linh tinh. Trong cung này, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Mặc dù Thái hậu nói vậy nhưng bản thân nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi, chắc chắn có một ngày chọc phải bà ta thì chỉ có con đường chết. Tốt nhất là cứ giả câm giả điếc, làm như không biết gì cả là được.

“Lui xuống đi.”

“Vâng.” Tú Tú lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng rời đi.

Đại điện trở nên im lặng, Thái hậu không nói lời nào mà thương thức chiếc trâm ngọc bị vỡ kia, một lúc lâu sau mới ra lệnh cho Lâm An đứng bên cạnh: “Tiểu An Tử, lập tức phái người đến Phượng Đường Kiều, mua một cây trâm giống hệt thế này đưa qua cho Hoàng hậu.”

“Dạ, nương nương, nô tài sẽ đi ngay.” Lâm An nói xong liền lui ra ngoài

Thái hậu quay đầu nhìn Đức phi ngồi bên cạnh, ánh mắt ôn nhu, cầm lấy tay nàng nói, “Tổ Tuyết, mẫu hậu biết tâm tư của con nhưng con không thể nóng vội như vậy được. Chỉ làm hỏng mọi chuyện thôi, vị trí kia sớm muộn gì cũng là của con, chẳng lẽ con không tin lời mẫu hậu sao?”

“Mẫu hậu, thần thiếp đã biết, sau này con sẽ không hành sự tùy hứng nữa, xin mẫu hậu yên tâm.”

Dạ Tổ Tuyết biết cô mẫu trước mặt này là kẻ lợi hại như thế nào, chỉ sợ tất cả mọi chuyện trong cung chẳng có gì qua được mắt bà ta. Trước kia thì không tính, bởi lúc nào bà ta cũng cho qua hết. Nhưng hiện giờ đã mở miệng rồi, nếu bản thân mình còn dám lộn xộn, nhất định bà ta sẽ tức giận, tốt hơn hết cứ an phận một chút.

“Con vẫn nên đặt tâm tư vào Hoàng thượng đi, Hoàng thượng vốn rất mềm lòng. Nếu như nữ nhân khác mang thai, rất có thể con sẽ gặp phiền toái.”

Ánh mắt Dạ Tổ Tuyết hiện lên vẻ tàn nhẫn, nữ nhân khác mang long thai sao? Nghĩ cũng đừng có nghĩ, vị trí Hoàng hậu chính là của nàng, nhất định phải thuộc về Dạ gia. Nếu cô mẫu có thể đứng đầu lục cung thì tại sao nàng không thể?

“Thần thiếp đã hiểu.” Dạ Tổ Tuyết mềm mại mở miệng, tiến vào lòng Thái hậu một cách nhẹ nhàng...

Trong đại điện Kim Hoa.

Vân Tiểu nghe Tú Tú bẩm báo xong, hơi gật đầu, tỏ vẻ như mình đã nghe được. Thật ra nàng đã sớm biết là có kết quả này, Thái hậu sẽ không vì một cây trân ngọc mà chọc giận Nhiếp chính vương. Nếu là người ngồi ở vị trí mẫu nghi thiên hạ, thậm chí còn trở thành Thái hậu đương triều thì chắc chắn bà ta phải cực kỳ khôn khéo, chuyện tổn hao lợi ích như thế, sao bà ta có thể phạm phải.

“Thái Hậu không nói gì nữa sao?”

Vân Tiểu đang ngồi trước gương kẻ mây, lúc này hơi dừng lại một chút, hai mắt nhìn thẳng vào Tú Tú qua mặt gương.

Tú Tú sợ run một chút, không ngờ nương nương lại đoán được, lập tức không dám giấu diếm gì, cẩn thận bẩm báo: “Thái hậu nương nương còn bảo nô tỳ, sau này có phát sinh chuyện gì thì đi bẩm báo cho người.”

“Ha ha, thật là thú vị, ngay cả một ngốc tử mà cũng không buông tha sao?”

Vân Tiểu cười châm chọc hai tiếng, tiếp tục động tác, vừa kẻ mây vừa dặn dò Tú Tú: “Sau này người có thể thường xuyên qua lại bên kia.”

“Hả? Nương nương?”

Tú Tú chột ngây ngẩn, không biết nương nương có ý gì nhưng chỉ thấy người đang tô tô vẽ vẽ. Trong gương đồng liền xuất hiện một gương mặt thô tục, lông mày thì vừa to vừa dày lại còn đen sậm, môi thì đỏ choét, chẳng khác nào mấy tú bà trong kỹ viện.

Vân Tiểu nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Tú Tú thì liền cười nói, “Có điều cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người nên biết chừng mực, phải báo lại tình hình ở bên kia cho ta, đây gọi là gây ông đập lưng ông.”

“Nô tỳ đã hiểu.”

Tú Tú gật mình, thì ra Hoàng hậu nương nương có ý này. Có điều nhìn thấy mặt nương nương như vậy đúng là có chút hoảng sợ nên nhanh chóng hỏi: “Nương nương, người trang điểm như vậy để làm gì?”

“Đạo chơi hoàng cung thôi, nhân tiện hù dọa người khác luôn.” Vân Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng.

Tú Tú chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh thổi qua người mình...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trúng thối!

Vốn Vân Tiểu còn muốn làm quá hơn một chút, chẳng hạn như cài trên đầu một đồng trâm, mặc thêm y phục màu đỏ cho sắc sỡ. Như thế thì cho dù là ai đứng trước mặt nàng, chỉ sợ là sẽ buồn nôn đến phát khiếp. Nhưng khi mở hộp trang sức ra, nàng mới phát hiện bên trong chỉ có hai cây ngân trâm đơn giản, ngoài ra không còn vật gì khác. Vân Tiểu khẽ chớp đôi mắt xinh đẹp, hơn nửa ngày mới lên tiếng:

“Tú Tú, những trang sức trong này đi đâu cả rồi?”

Thanh âm của nàng có chút nghiêm nghị, con người chột âm trầm, khuôn mặt bao phủ một tầng hàn ý. Đường đường nữ nhi của Nhiếp Chính Vương đương triều, chỉ cần nhìn cây trân ngọc mới bị gãy cũng đủ hiểu, Vương phủ nhất định là chuẩn bị cho nàng rất nhiều đồ cưới nhưng mà hiện tại cái gì cũng không có, như thế nói lên điều gì? Bọn nô tài lớn mật dám khinh thường chủ tử ngu ngốc, cho nên mới động tâm lấy mất, nếu không thì tại sao những trang sức lại không thấy đâu hết?

Tú Tú vừa nghe thấy lời của Hoàng hậu, sớm đã sợ đến mức quỳ xuống: “Nương nương bớt giận, thật sự mấy thứ này chúng nô tỳ không hề biết, đều là các phi tần trong cung đến đây lấy đi, lúc đó nương nương cũng đã đồng ý”.

Tú Tú toát cả mồ hôi lạnh, tuy lúc đó các nàng cũng có động chút tâm tư nhưng chẳng qua là những phi tần đã nhanh tay hơn, nay nghĩ lại, cảm thấy thật đúng là thoát khỏi kiếp nạn.

"Thì ra là như vậy sao?". Ánh mắt Vân Tiểu lóe lên, khoe môi hiện lên một chút ý cười, thanh âm nhu hòa đi rất nhiều: "Đứng lên đi!".

"Ta on nung nung." Tú Tú đứng qua một bên, lên nhìn Hoàng hậu, hình như người đang suy nghĩ chuyện gì đó, trên khuôn mặt xấu xí hiện lên một nụ cười quỷ dị, khiến cho người ta sờn cả gai ốc, có cảm giác như một ai đó sắp gặp xui xẻo lớn...

"Ta sẽ khiến các nàng ngoan ngoãn trả tất cả lại hết". Vân Tiểu tao nhã cầm lấy hai cây ngân châm còn sót lại trong hộp cài lên tóc, sau đó quay đầu lại phân phó Tú Tú: "Đi tìm một bộ y phục màu đỏ đến đây."

"Nung nung?" Tú Tú nhẹ giật mình, nửa ngày mà vẫn không nhúc nhích.

Vân Tiểu quay đầu lại nhìn nàng, lạnh lùng mở miệng: "Chẳng lẽ đến y phục của ta cũng bị bọn họ lấy đi rồi?".

"Đúng vậy, nung nung, hiện tại chỉ còn một bộ giả y (1) và một bộ gấm trắng mà thôi. Bộ gấm trắng chính là y phục mà hôm qua nung nung đã mặc, cũng chưa đưa đến hoán y cục".

(1) Giả y : áo cưới

Tú Tú nói xong lời cuối cùng, thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, y như tiếng muỗi kêu, đầu thì cúi thấp tới tận ngực. Nhớ đến những phi tần tham lam này, liền có chút cảm hận. Hoàng hậu vừa tiến cung, không đến hai ngày trang sức cùng với tất cả y phục liền bị chiếm lấy. Làm hại nàng và Tiểu Hà tưởng là đã gặp may nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn người khác vơ vét hết đồ tốt. Hiện giờ nghĩ lại, thật đúng là ông trời thương mà. Chỉ sợ rằng những kẻ kia không thể sống an ổn được.

Vân Tiểu cũng không có tức giận, vẫn thản nhiên lên tiếng: "Được lắm." Nói xong, liền phát tay: "Nếu không còn gì để mặc, vậy thì đem bộ giả y kia ra đây".

"Đạ, nung nung." Tú Tú thấy Hoàng hậu không có trách nàng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi lấy. Bộ giả y này được làm từ loại vải quý, hơn nữa những hoa văn được thêu vô cùng tinh xảo, đích thực là một bộ y phục xa xỉ. Sờ đi bộ này vẫn còn sót lại, chính là vì bình thường không thể mặc được, cho nên mới không bị lấy mất.

Tú Tú hầu hạ Vân Tiểu mặc vào, y phục rực rỡ lại phối hợp với khuôn mặt được tô vẽ như thế, thật là có phần kinh hãi.

"Nung nung, người thật sự muốn mặc như vậy sao?". Tú Tú phân vân nhưng vẫn nhìn không được mở miệng hỏi. Thật ra thì hiện tại nung nung không hề ngốc, chẳng những không ngốc mà còn thông minh, giáo hoạt nữa. Nếu như để Thái hậu và Hoàng Thượng biết, hai người sẽ rất vui mừng, với bản lĩnh của nung nung nhất định sẽ được sủng ái. Nhưng mà vì sao nung nung lại muốn giả ngây giả dại giống như lúc trước? Tú Tú nghĩ muốn nát óc cũng không có nghĩ ra.

"Được rồi, đi thôi. Ta muốn xem hoàng cung có bộ dạng như thế nào". Vân Tiểu không hề quan tâm đến những suy nghĩ của Tú Tú, nàng và Tú Tú vĩnh viễn không thể đứng cùng một góc nhìn được. Tư tưởng của nàng, linh hồn của nàng, nếu để cho nha đầu kia biết được, chỉ sợ sẽ bị dọa cho ngất đi. Các nàng vốn là cỏ nhần, tất nhiên sẽ bị lễ giáo cổ xưa kiềm chế.

Bên ngoài tam cung, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu đang canh cửa, vừa thấy Hoàng hậu đi ra, bị dọa đến nhảy dựng lên. Nung nung trang điểm kiểu gì vậy? Từ trên xuống dưới đều đỏ chói, chẳng những thế mà còn thật là xấu, lông mày vừa dày vừa thô, quanh mắt cũng tô thành một màu đen, chỉ nhìn thấy hai tròng mắt đang chuyển động, lại nhìn tới đôi môi kia, chỉ cần khẽ mở ra thôi thì giống như cái chậu máu, muốn bao nhiêu dọa người thì có bấy nhiêu, hai thái giám nhìn thấy mà chân cứ nhũn ra, thanh âm cũng run rẩy, "Nung... nung".

"Đi thôi, ta muốn đi dạo chung quanh một lát."

Kim Hoa điện - nơi đứng đầu lục cung, hai màu xanh vàng rực rỡ, vô cùng tráng lệ. Trên đại điện trống không, một làn gió nhẹ thổi qua, tấm rèm bay phất phơ, trong đình đồng đang đốt cỏ thơm, mùi hương thanh nhã bay lượn trong không trung.

Vân Tiểu đứng ở giữa đại điện, mỉm cười nhìn xung quanh. Thì ra đây chính là nơi mà bất cứ nữ nhân nào trong hậu cung cũng đều muốn vào, một nơi tượng trưng cho địa vị và thân phận. Nhưng đối với nàng, đây chẳng qua chỉ là một chiếc lồng chim hoa lệ không hơn không kém.

"Đi thôi". Vân Tiểu dẫn đầu ra khỏi Kim Hoa điện. Ngoài cung, ánh mặt trời đang tỏa nắng, thời tiết cũng sáng sủa hơn.

Trước cửa cung, trên thềm đá bạch ngọc, núi giả xếp thành hàng, hoa cỏ lay động, tỏa ra hương thơm tươi mát của thiên nhiên.

Ba người đi dọc theo hành lang, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều thái giám và cung nữ. Tất cả mọi người đều giật cả mình, đến khi thấy rõ người trước mặt chính là ngọc hậu cũng không thêm hành lễ, chỉ nhìn rồi xì xào bàn tán cùng nhau.

Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu còn có Tú Tú thật là hận không thể tìm một cái động nào để chui xuống. Đáng tiếc là nhân vật chính, về mặt lại giống như không có việc gì, cười đến đắc ý, trong miệng lại thỉnh thoảng chặc chặc vài tiếng: "Hoàng cung này cũng không có tệ nha, vừa to lại vừa xinh đẹp."

"Nung nung, chúng ta quay về đi, nếu không thì... rửa sạch mặt rồi lại đi tiếp." Tú Tú nhỏ giọng đề nghị nhưng Vân Tiểu làm sao mà để ý tới nàng, hưng trí bừng bừng tiến về phía trước, một đường thẳng hướng ngự hoa viên mà đi.

Mặc dù đang là mùa đông nhưng trong hoàng cung lại ấm áp như xuân về, cỏ xanh um tùm, khắp nơi tràn ngập một màu xanh. Đi theo đường mòn rải đá là đến ngự hoa viên, bên trong có rất nhiều loại hoa kiêu kỳ, đua nhau khoe sắc. Vân Tiểu nhìn đến hoa cả mắt, về mặt tràn ngập ý cười. Xa xa, bọn người

Tú Tú lui về sau từng bước, dần dần tạo ra một khoảng cách.

Bỗng nhiên, âm thanh ái muội từ đâu truyền đến. Vân Tiểu dừng lại cước bộ, thấy kỳ quái: là ai ở trong này?

Nghĩ vậy, hai chân đã đi theo hướng thanh âm kia. Cách đó không xa là một tiểu đình, bên ngoài có một cụm núi giả, thanh âm kia chính là truyền ra từ chỗ núi giả đó.

Ánh mặt trời như nước chiếu lên phía trên núi giả, một bóng dáng màu trắng thanh bạch, cả người như được hào quang bao phủ. Giờ phút này không thấy rõ mặt hân, chỉ thấy dáng người cao lớn, trên đầu cài cây trâm bạch ngọc, mái tóc giống như nước trút xuống trên vai, tự nhiên phóng khoáng.

Nhưng giờ phút này hân đang làm cái gì vậy?

Chỉ thấy thân mình hân vận động lên xuống, cơ thể giống như đang rất hưởng thụ, mà ở bên ngoài y bào màu trắng của hân, có hai chân dài trắng nõn vòng qua.

Hai chân? Vân Tiểu hoài nghi là mình nhìn nhầm rồi, khẽ dụi mắt rồi lại nhìn lần nữa. Đúng rồi, là hai chân của nữ nhân đang ôm lấy vòng eo cường tráng của hân, còn hai cánh tay thì ôm lấy cổ, lại thêm tiếng thở dốc tinh tế, tiếng nói không được rõ ràng truyền đến:

“Hoàng Thượng, người ta còn muốn mà...”

Hoàng Thượng?

Giữa thanh thiên bạch nhật làm ra cái loại chuyện này mà lại là Hoàng Thượng? Hơn nữa có người đến cũng không hay biết, có thể thấy hân tập trung vào việc này như thế nào. Ý nghĩ của Vân Tiểu vừa lóe thì nụ cười tà ác hiện lên, xoay người thét một tiếng chói tai, còn là tiếng thét vang tới tận chín tầng mây.

“A... a...”

Trong hoa viên, chim chóc kinh hãi bay đi, mà hai người đang làm chuyện tốt kia cũng bừng tỉnh, nhanh chóng quay đầu lại nhưng càng thêm hoảng sợ. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy hiện ra một gương mặt vô cùng kinh tởm, trên mặt toa một tầng phấn trắng, đôi mắt đen ngầu, cái miệng thì đỏ như máu, lúc này đang phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Lúc này, mọi người từ bốn phương tám hướng chạy tới.

“Có chuyện gì thế?”

Tú Tú cũng kêu to: “Nương nương, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, nam tử bị làm hỏng chuyện tốt mới xoay người sửa sang lại y phục của mình, không thèm để ý đến nữ tử phía sau, chậm rãi bước tới hai bước. Khuôn mặt tuấn dật hiện ra, trong đôi mắt hoa đào lại nổi lên bão táp, giận dữ quát một tiếng:

“Câm miệng.”

Vân Tiểu đang kêu la hăng say nhưng trong nội tâm thì hừ lạnh, ngươi bảo ta ngừng thì ta ngừng sao? Cho nên vẫn tiếp tục hét, giống như không nghe thấy, mà hiện tại cũng đã có rất nhiều người chạy tới, thấy rõ trước mắt chính là Hoàng Thượng, bị dọa đến sắc mặt đại biến, bình bình quỳ xuống.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

Tú Tú nhanh tay kéo lấy Hoàng hậu, nhỏ giọng nói thầm “Nương nương, đừng kêu nữa. Đây là Hoàng Thượng, người mau quỳ xuống đi.”

Vân Tiểu liếc mắt khinh thường, ngừng kêu, chỉ về phía nam nhân cách đó không xa, “Hoàng Thượng?”

Không thể phủ nhận, bộ dáng nam nhân này không tệ. Lông mày dày rậm, hai mắt như hoa đào, chiếc mũi thẳng tắp cùng với đôi môi mỏng. Y phục màu trắng khiến hân càng thêm anh tuấn nhưng dưới mũi mào kia lại mang vẻ âm trầm sâu sắc, làm cho người ta có cảm giác không được thoải mái, giờ phút này hân đang nhìn nàng chằm chằm.

Vân Tiểu cười lạnh trong lòng, chẳng lẽ ta sợ ngươi sao? Nhanh chóng quay người, phát ra tiếng thét chói tai, “A...trúng thối, trúng thối...”

Nói xong cũng không đợi cho Hoàng Thượng lên tiếng, liền nhanh chóng chạy như điên...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vòng tay của ta, mau trả đây...

Trong ngự hoa viên, một trận gió thổi qua làm cho không khí băng lạnh tỏa ra bốn phía. Gương mặt Thượng Quan Diệu như bị mây đen che kín, con ngươi lóe lên tia u tối, tức giận đến nghiêng răng, một lúc sau hắn mới bình tĩnh lại.

“Tất cả lui đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Mọi người ba chân bốn cẳng chạy đi, ai mà dám ở lại chỗ này chứ? Ánh mắt phẫn nộ vừa rồi của Hoàng thượng cứ như là sắp hạ lệnh chém đầu ai đó, không biết là do bị phá hỏng chuyện tốt hay là bị Hoàng hậu ngốc làm cho tức giận.

Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu và Tú Tú cũng chạy theo đám thái giám và thị vệ rời khỏi đó. Lúc này, trong ngự hoa viên chỉ còn lại Hoàng đế và nữ nhân kia. Hiện giờ nàng ta đã mặc xong y phục, thì ra là một cung nữ xinh đẹp yêu kiều, mà Thượng Quan Diệu lại không hề nhìn nàng ta thêm lần nào, liền ra lệnh: “Tiểu Đình Từ, hồi cung.”

Tiểu Đình Từ là thái giám thiếp thân (1) của Hoàng thượng, vừa nghe thấy mệnh lệnh, giọng lạnh lẽo lập tức vang lên: “Hoàng thượng bãi giá hồi cung.”

(1) thiếp thân: bên mình, sát bên, thời xưa những vị vua quan hay quý tộc nhà giàu thường có người hầu theo sát bên cạnh mình lo các việc sinh hoạt hằng ngày, những người đó được gọi là thái giám thiếp thân (với Hoàng thượng), hoặc là thị vệ thiếp thân, nha hoàn thiếp thân...v.v..

Tiếng của Tiểu Đình Từ vừa dứt, mấy thái giám nhanh chóng đi tới, chuyện xảy ra vừa rồi họ cũng biết nhưng Hoàng thượng không triệu hồi, bọn họ cũng không dám tiến lại gần. Hoàng thượng vốn phong lưu thành tính, vừa vặn gặp một cung nữ có dã tâm muốn quyến rũ, cho nên thành toàn cho nàng ta. Ai ngờ lại bị ngốc hậu xông đến làm hỏng chuyện tốt. Lúc này sắc mặt Hoàng thượng khỏi phải nói có bao nhiêu phần khó coi, ai mà dám có chút chậm trễ gì chứ.

Đoàn người chậm rãi rời khỏi ngự hoa viên, chỉ còn lại cung nữ mang về mặt không cam lòng kia, chỉ biết kêu: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tỳ...”

Nhưng căn bản không có ai để ý đến nàng ta, bốn phía chợt yên tĩnh...

Vân Tiểu chạy quá nhanh nên cảm thấy hơi chóng mặt, liền tựa vào lan can thở gấp. Xem ra thân thể này có chút yếu ớt, sau này phải rèn luyện thêm mới được. Hai tay khẽ vịn vào lan can thưởng thức những đàn cầm lý * lộng lẫy đang chơi đùa trong hồ, còn có cả cá vàng tam sắc rất quý nữa, vô cùng đẹp mắt.

Lúc này hai tiểu thái giám và Tú Tú chạy vội tới, đứng phía sau nàng thở hổn hển, sắc mặt ba người trở nên trắng bệch.

Tú Tú mang về mặt “nghĩ lại mà sợ” nói: “Nương nương, vừa rồi thật là nguy hiểm. Người không thấy vẻ mặt Hoàng thượng làm người khác sợ hãi biết bao nhiêu đâu.”

Ba người chỉ nhớ lại thôi còn không nhận được rùng mình một cái, Vân Tiểu quay đầu nhìn Tú Tú, miễn cưỡng nói: “Cái ta muốn chính là như thế.”

“Nương nương?”

Sắc mặt Tú Tú lại càng trắng, lá gan của nương nương cũng quá lớn rồi. Nếu để Hoàng thượng biết người vốn không ngốc nhưng lại cố ý làm thế, không biết sẽ bị xử phạt như thế nào đây. Nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp, vừa ngăn đầu thì nhìn thấy Vân Tiểu đang tựa trên lan can, không khỏi khản trương, giờ tay kéo lấy.

“Nương nương, hôm qua người vừa mới rơi xuống hồ, sao hôm nay lại đến đây nữa?”

“Hôm qua ta rơi xuống hồ...” Vân Tiểu nhú mày một chút. Đúng rồi, hôm qua bọn họ cũng nhắc đến chuyện rơi xuống hồ. Lúc cầu xin nàng tha mạng còn nhắc tới Đức phi, xem ra việc này không khỏi có quan hệ với nữ nhân kia rồi.

“Đang yên đang lành sao ta rơi xuống hồ được, có liên quan đến Đức phi kia phải không?”

Tú Tú cũng không dám giấu diếm, đối với vị chủ tử hiện tại này. Nàng càng nghĩ càng thấy sợ, ngay cả Hoàng thượng mà còn dám lừa thì bản thân mình sao có can đảm đi chọc vào được, thế không phải là tự tìm đường chết hay sao?

“Đúng vậy, là Đức phi đã lừa nương nương. Nàng ấy nói mấy con cá trong hồ đang gọi người, vì thế nương nương liền nhảy xuống.”

Tú Tú vừa dứt lời, Vân Tiểu thiếu chút nữa co giật mà chết, ngốc hậu này thật đúng là ngốc mà. Ngay cả loại chuyện quỷ quái như thế cũng tin, có điều nàng cũng nên cảm kích mới đúng. Nếu không phải nàng ta hoàn toàn ngốc thì không biết giờ phút này nàng đang ở đâu. Vân Tiểu cảm thán một phen. Nhưng mà Đức phi kia tâm địa thật đúng là hiểm độc.

Thấy Vân Tiểu không nói gì, Tú Tú cũng không dám nhiều lời, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu cũng im lặng đứng một bên...

Tia nắng xuyên qua những tầng mây, chiếu vào mặt nước trong hồ, gió nhẹ thổi qua tạo nên mấy gợn sóng nhỏ lăn tăn, những đàn cá vui thích vẫy vẫy cái đuôi. Vân Tiếu ngắm nhìn đến xuất thần, xa xa có tiếng bước chân vang lên. Đường như là từ con đường nhỏ phía sau, chỉ trong một lát đã đi thẳng đến đây, còn kèm theo vài thanh âm trầm thấp.

“Người nói con tiện nhân kia quyền rũ Hoàng thượng?”

“Đúng vậy, nương nương.”

Có người cung kính đáp lời, chắc là một cung nữ, như vậy thì người nói chuyện là ai? Khóe môi Vân Tiếu hơi cong lên, ẩn hiện một nụ cười châm biếm. Tú Tú đứng bên cạnh đã kinh hoàng kêu lên: “Nương nương, đó là Đức phi. Chúng ta mau tránh đi, nếu để Đức phi nhìn thấy người, e là sẽ gặp chuyện không hay.”

Tú Tú vô cùng căng thẳng đưa tay định kéo Vân Tiếu trốn qua một bên nhưng nàng đã quên người trước mắt cũng không còn là đứa ngốc trước kia rồi.

Vân Tiếu hất tay nàng ra, nhỏ giọng cảnh cáo: “Người làm gì vậy? Buông ra.”

“A.” Tú Tú lấy lại tinh thần, nhanh chóng buông tay. Nàng quên mất Hoàng hậu nương nương đã không còn ngốc nữa, hiện tại người nàng nên lo là Đức phi mới đúng, chứ không phải Hoàng hậu.

Trong lúc hai người giằng co thì đoàn người phía xa đã đi đến trước mặt. Nữ tử dẫn đầu toàn thân y phục màu hồng, vạt áo được viền bằng những hạt ngọc trai bạc, từ chân váy đến cổ áo hoàn toàn được thêu bằng những hoa mẫu đơn tinh xảo, rực rỡ. Bên ngoài là tấm áo choàng màu trắng, càng tăng thêm vẻ phong tình vô hạn. Ngũ quan cực kỳ diễm lệ, lông mày như lá liễu, đôi mắt tựa trăng sáng, làn da trắng nõn lúc này hơi đỏ lên, dường như đang tức giận không ít, khóe môi thấp thoáng một nụ cười lạnh.

“À tiện nhân này...” Nàng ta hung hăng mở miệng, còn chưa nói xong lại thấy có người ở gần đó, lập tức giận tái mặt gầm lên: “Là ai?”

Bọn người Tú Tú nhanh chóng hành lễ: “Tham kiến Đức phi nương nương.”

Mọi người trong cung ai cũng biết Đức phi là chất nữ của Thái hậu, cũng chính là Hoàng hậu tương lai. Vì vậy trong hậu cung, ngoại trừ Thái hậu ra, Đức phi là người có quyền uy nhất.

Lúc này Dạ Tổ Tuyết mới nhìn rõ người đứng trước mặt là ngốc tử kia, quả nhiên nàng ta không có việc gì thế nhưng nhìn đến gương mặt của Vân Tiếu hiện tại, thật sự là sồn hết gai ốc, Dạ Tổ Tuyết không khỏi lui vài bước, sắc mặt âm ngoan chỉ vào Vân Tiếu.

“Đám nô tài vô dụng các người, sao không canh chừng nàng ta cho tốt, để nàng ta ra ngoài dọa người làm cái gì?”

“Việc này...” Tú Tú chần chừ, ai mà dám ngăn Hoàng hậu chứ nhưng mà đối với lời trách mắng của Đức phi, trong thời gian ngắn nàng không biết nên trả lời như thế nào cho ổn thỏa.

Có điều Vân Tiếu cũng không để nàng khó xử, đôi mắt to tròn nhìn Đức phi, há miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, kêu một tiếng chấn động mọi người: “Tỷ tỷ?”

Dạ Tổ Tuyết run run, da gà đều nổi hết cả lên, không chịu nổi nhan sắc mà mình nhìn thấy, chạy sang một bên vịn vào lan can nôn thốc nôn tháo.

Hai mắt của Vân Tiếu lại lóe lên, từ từ tiến lại từng bước vô cùng tốt bụng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Trong khoảnh khắc như chỉ mảnh treo chuông, một cây ngân châm trong tay nàng bắn ra, vô cùng chuẩn xác đâm vào huyệt nhĩ môn* của nàng ta. Dạ Tổ Tuyết liền thấy hai tai chợt lạnh đi, trời đất trở nên tối sầm, hoa mắt không đứng dậy nổi, bỗng lộn người qua lan can rơi thẳng xuống hồ.

*Huyệt nhĩ môn: Vị trí: Tại chỗ khuyết ở trước vành tai, khi há miệng hiện ra chỗ lõm. Khi bị điểm trúng: ù tai, choáng đầu ngã xuống đất.

"Bùm" một tiếng, bọt nước văng tung tóe, mấy đàn cá cảm lý trong hồ sợ tới mức bơi ra tứ phía. Nước hồ lạnh lẽo làm cho Dạ Tổ Tuyết thanh tỉnh vài phần, rùng mình một cái, chật vật không chịu nổi gào lên: “Mau! đỡ ta lên!”

Mọi người đứng ven hồ hồi phục lại tinh thần, thái giám và cung nữ của Chiêu Dương cung nhanh chóng chạy đến, vươn tay đỡ chủ tử của mình.

Lúc này, Tú Tú hơi dưng vào người Vân Tiếu, rồi nhỏ giọng nói thầm: “Nương nương, vòng tay Đức phi đang đeo là của người đó.”

Vân Tiếu ngẩng đầu lên nhìn, thấy trên cánh tay trắng nõn của Đức phi đeo một chiếc vòng tay huyết ngọc trong suốt, dưới ánh sáng lóe lên sắc màu tiên diễm, sáng chói mắt, vừa thấy đã biết là loại ngọc cổ quý giá. Nữ nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, tưởng rằng nàng dễ bắt nạt lắm à?

Vân Tiếu cười lạnh một tiếng, nhắc chân nhấc vào ngay tên thái giám đứng ven hồ. Một, hai, ba, bốn, năm. ...

Bùm... bùm... bùm... liên tục vài tiếng, toàn bộ cung nữ và thái giám đứng ven hồ đều bị đá xuống dưới nước.

“A....” Đàn cá cảm lý trong ao bơi loạn cả lên.

Dạ Tổ Tuyết khua tay loạn xạ, lại bị chìm xuống đáy hồ lần nữa. Rất lâu sau mới ngoi lên, toàn thân nàng ta ướt sũng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt trợn to

hét lên: “Ngươi điên sao? Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Trên bờ, bọn người Tú Tú nhìn sự việc đang diễn ra trước mắt, há hốc mồm kinh hãi. Lúc này hận không thể ngã xuống hồ luôn cho rồi, Hoàng hậu nương nương đang làm gì vậy?

Gương mặt Vân Tiếu dữ tợn, vươn tay ra phía hồ: “Vòng tay của ta... vòng tay của ta, mau trả đây...”

*Cảnh lý: nguyên văn 锦鲤: là cá chép Koi – một loại cá chép lai tạo để nuôi làm cảnh, có nguồn gốc Trung Quốc nhưng được nuôi phổ biến tại Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng. Cá chép Koi và các hình xăm trên cá được người Nhật coi là điềm may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ban thưởng

Dạ Tổ Tuyết đứng trong hồ, lạnh đến mức rùng mình một cái. Nàng giận dữ nhìn bàn tay của ngốc tử đang vươn ra, vừa tức vừa khản trương nhưng cũng không thể nghĩ ra được biện pháp gì, cô mẫu đã dặn dò nàng rất kỹ càng, tốt nhất không nên chọc tới ngốc tử này. Hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để động đến nàng ta, sau một hồi cân nhắc, Dạ Tổ Tuyết nén xuống cơn giận, động tác linh hoạt tháo chiếc vòng quý giá trên tay, tức giận nói: “Cầm lấy”.

Vân Tiếu nhận lấy chiếc vòng, thuận tiện đeo luôn vào tay mình. Nàng cảm thấy nhẹ nhàng ảm áp, toàn thân như được thư thái hơn, vòng tay này quả nhiên là đồ tốt, lấy lại được đồ của mình nên tâm tình của nàng cũng tốt hơn liền đưa tay, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, muội kéo tỷ lên có được không?”

Tuy rằng thái độ rất chân thành nhưng nhìn nàng cười có chút kinh khủng, Dạ Tổ Tuyết trở nên cảnh giác, không dám đưa tay ra. Có điều mọi người xung quanh trong lúc nhất thời cũng không có ai tiến đến, mà những nô tì nàng ta mang đến cũng đã ở dưới hồ hết rồi, lúc này bọn họ đều lên tiếng:

“Nương nương, người nhanh chóng lên đây đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó”.

“Nương nương, vòng tay cũng đã đưa nàng ta rồi, người mau lên bờ đi.”

Dạ Tổ Tuyết cũng cảm thấy đúng, ngốc tử này không phải muốn vòng tay hay sao? Minh đã trả cho nàng ta rồi, ắt hẳn sẽ không làm khó mình nữa, nghĩ vậy liền nắm lấy tay của Vân Tiếu.

Mắt Vân Tiếu chợt lóe sáng, đáy mắt ẩn chứa tia lạnh lùng, thật sự nàng cũng không muốn giúp đỡ nữ nhân này nhưng nhất định phải lấy cây ngân châm sau cổ của nàng ta. Nếu như để ngự y nhìn thấy, tất nhiên sẽ sinh ra phiền phức.

Nàng cũng không muốn tạo thêm rắc rối, bởi lẽ có rất nhiều chuyện không cần phải cho mọi người biết. Ngay cả Tú Tú và hai thái giám, nhiều nhất cũng chỉ biết nàng không có ngốc. Đối với những chuyện khác của nàng, họ hoàn toàn mù tịt, nàng không nghĩ sẽ để cho bọn họ biết, trong cung nhiều một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện, đây cũng là điều duy nhất để nàng tự bảo vệ mình.

“Tỷ tỷ, muội đến đây.” Nhìn qua thì Hoàng hậu vô cùng có lòng tốt kéo Đức phi lên, Vân Tiếu thấy sắp kéo nàng ta gần tới bờ thì bàn tay còn lại cũng rất nhanh chóng đưa ra, người đứng bên ngoài nhìn vào chỉ thấy là nàng đang cố gắng kéo Dạ Tổ Tuyết nhưng kì thật chẳng qua nàng chỉ muốn lấy cây ngân châm kia mà thôi.

Ngân châm vừa đến tay, ánh mắt Vân Tiếu liền âm trầm, nụ cười càng thâm sâu, mạnh mẽ vùng tay, hét ầm lên.

“Trâm của ta... trâm của ta đâu rồi?!”

Hết xong liền quay người chạy như điên, cũng không thèm nhìn đến Dạ Tổ Tuyết đã ngã vào trong hồ một lần nữa. Bọn người Tú Tú không nhịn được khê rên một tiếng, nhanh chóng đuổi theo Vân Tiếu: “Nương nương, đợi chúng ta với...”. Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Đức phi đang ở trong hồ, gặp phải chủ tử âm hiểm của bọn họ thì đúng là đáng thương thật.

Nước trong hồ lại một lần nữa cuộn cuộn, Dạ Tổ Tuyết chặt vật lăm mới đứng vững được, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đừng nói là huyết vị bị không chế, cho dù một người có thể lực tốt cũng khó mà chịu được sự giãy vò mấy lần như thế này. Nàng ta rốt cuộc nhịn không được ngửa mặt lên trời thét chói tai, “A... cái đồ ngốc kia, thù này không báo, ta sẽ không làm người”.

“Nương nương, nương nương?”

Tiếng thét làm kinh động tới thái giám ở gần đó, nhanh chóng có người chạy đến cứu đám người Dạ Tổ Tuyết lên. Bởi vì bị ngâm nước ở trong hồ lâu nên nàng ta liền ngã bệnh...

Bên trong Kim Hoa điện.

Lúc này Vân Tiếu đã tẩy đi lớp phấn dày đậm nên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mềm mại, đáng yêu lộ ra. Nàng ngồi trên chiếc giường ấm áp trong điện cười tủm tỉm, vuốt ve chiếc vòng ngọc trên tay, hai mắt to linh động vô cùng. Bộ dạng này của Vân Tiếu khiến người ta không thể nào tưởng tượng ra sự âm hiểm bên trong của nàng, chỉ có Tú Tú và hai tiểu thái giám trong Kim Hoa điện là biết nàng lợi hại như thế nào.

“Nương nương, hôm nay người đối xử với Đức phi như vậy, chỉ sợ trong lòng nàng ta sẽ hận người.”

Vân Tiếu ngẩng đầu nhìn Tú Tú, vẫn mỉm cười như cũ, nhàn nhạt lên tiếng: “Không có chuyện hôm nay thì nàng ta sẽ không hận ta sao?”

Chỉ cần ngày nào nàng còn ngồi ở vị trí này, nữ nhân kia vẫn sẽ ‘nhớ thương’ nàng mãi, cho nên có chuyện ngày hôm nay hay không cũng chẳng có gì khác biệt, chẳng lẽ nàng phải tránh né nàng ta mãi hay sao?

Tú Tú im lặng, suy nghĩ của chủ tử ngày càng cơ trí hơn rồi. Tuy rằng Đức phi ở trong cung có quyền thế nhưng Hoàng hậu thông minh như vậy, đến cuối cùng là ai chịu thiệt cũng còn chưa biết đâu.

“Là do nô tỳ lẩm lờ”. Tú Tú cung kính mở miệng.

Hai người đang nói chuyện thì Tiểu Nguyên đi vào, cung kính dâng lên một cái hộp gấm tinh xảo: “Nương nương, đây là Thái Hậu cho người đưa tới, là trân ngọc của Phụng Đường Kiêu, so với cái lúc trước của nương nương giống nhau như đúc”.

Tú Tú nhận lấy, đưa tới trước mặt Vân Tiếu, “Nương nương, người xem!”

Vân Tiếu mở hộp gấm ra, cầm trân ngọc lên nhìn. Quả nhiên là giống với cái lúc trước như đúc, khoe môi thân nhiên hiện lên ý cười: “Cất đi”.

“Dạ, nương nương”.

Chiêu Dương cung.

Dạ Tổ Tuyết ngã bệnh, chuyện này rất nhanh truyền đến tai Thái Hậu. Thái Hậu tra ra được nguyên nhân là vì một chiếc vòng ngọc. Vì thế vô cùng giận dữ hạ ý chỉ: những người nào ở trong cung lấy của ngọc hậu vật gì, lập tức đem những thứ đó trả về nguyên chủ. Nếu như lại có chuyện xảy ra như hôm nay sẽ nghiêm trị không tha.

Ý chỉ vừa ban ra, tất cả mọi người trong hậu cung đều kinh động, nhanh chóng trả lại cho ngọc hậu những vật quý đã lấy. Trong lúc nhất thời, Kim Hoa điện trở nên náo nhiệt vô cùng, toàn bộ đồ cưới của Vương phủ đều trở về nguyên vẹn.

Vân Tiếu nhìn những trang sức quý giá trong rương đến hoa cả mắt, còn có tầng tầng lớp lớp y phục rực rỡ, khoe môi nàng mới hiện lên nụ cười hài lòng.

Bên trong Kim Hoa điện, Tú Tú cùng hai thái giám há hốc mồm nhìn những thứ trước mắt. Thật sự là quá ly kỳ, đúng như lời nói của nương nương, tất cả mọi thứ đều trở lại, nương nương thật sự là quá lợi hại.

“Nương nương, đúng là tất cả của hồi môn đây rồi”.

Tú Tú vươn tay chạm vào những trang sức hoa lệ, lúc trước còn chưa kịp nhìn kỹ, liền bị đoạt hết không còn một cái, hiện tại cuối cùng nàng cũng được thấy.

Vân Tiếu cầm lấy một cây trân phụng bằng vàng, đưa cho Tú Tú: “Đến đây, cái này thưởng cho ngươi”.

Tú Tú ngây ngẩn cả người, tuy rằng nàng rất thích nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ chủ tử lại có thể thưởng cho nàng vật quý báu như vậy nên nhất thời nàng phản ứng không kịp, hơn nửa ngày mới mở miệng: “Nương nương, cái này?”

“Cầm đi, không phải ngươi thích sao?”

Nữ hài tử đều thích trang sức đẹp cũng không có gì lạ. Tú Tú vừa nghe Vân Tiếu quả thật là ban thưởng cho mình, liền cung kính nhận lấy: “Tạ nương nương”.

Vân Tiếu lại tùy tiện chọn thêm một đôi phi thúy đưa cho Tú Tú, “Đôi phi thúy này, thưởng cho Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu. Nếu đã theo ta thì ta sẽ không bạc đãi các ngươi”.

“Tạ nương nương” Tú Tú cảm động quỳ xuống đất, nhận lấy những thứ được ban cho. Mặc dù chủ tử có chút âm hiểm nhưng là người thường phạt phân minh, hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh. Sau này các nàng đi theo người, tuyệt đối sẽ trung thành.

“Được rồi, lui xuống đi”.

“Dạ.”

Tú Tú lui ra ngoài, đem những thứ được ban thưởng đưa cho Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu. Hai tiểu thái giám cũng vô cùng cảm động, trong lòng ba người âm thầm thề nguyện trung thành với Hoàng hậu, không phải vì những thứ quý báu này mà bởi vì chưa từng có chủ tử nào để bọn họ ở trong mắt, chỉ có

nuong nuong là nghĩ đến họ thôi, thật khiến lòng người ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Âm mưu trùng trùng

Trường Tín cung,

Gió nhẹ thổi vào từ ngoài điện, xung quanh chìm trong yên tĩnh. Một làn hương thơm ngát lượn lờ trong không khí. Thái giám và cung nữ đều đứng canh ở ngoài cửa điện, không cho bất kỳ ai tới gần.

Bên trong đại điện lúc này có hai người vẻ mặt rất nghiêm túc đang ngồi, cả hai đều xinh đẹp tuyệt mỹ, gương mặt có phần giống nhau, nhất là đôi mắt mị hoặc lòng người, giống đến cực điểm.

Thái hậu mệt mỏi dựa trên phượng tháp, mà người đang ngồi bên cạnh chính là Hoàng đế đương triều, ngũ quan tuấn kiệt, hàng lông mày hơi chau lại, có thể thấy được tâm tình của hắn đang cực kỳ không tốt, đôi mắt hoa đào tràn đầy tức giận, đôi môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, rất lâu cũng không nói câu nào.

Thái hậu hip mắt, lười biếng hỏi, “Diệu Nhi, sao thế? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

“Mẫu hậu, nhi thần không hiểu, vì sao vẫn để Vân Mặc quản lý triều đình, không phải hắn đã tự nguyện trả lại đại quyền hay sao? Nhi thần cảm thấy mình có năng lực xử lý mọi chuyện.”

Thượng Quan Diệu càng nói sắc mặt càng tối tăm, hai mắt lóe lên vẻ âm lãnh, hàn quang bắn ra bốn phía, lạnh lẽo tới cực điểm. Thái hậu nhếch môi, vẻ yêu thương tràn đầy trên khuôn mặt kiều diễm, dịu dàng nói: “Diệu Nhi, không phải mẫu hậu không cho con quản lý triều chính nhưng đây là cách duy nhất để bảo vệ con. Đông Tấn của chúng ta không hề yên bình giống như vẻ bề ngoài, chúng ta ngoại trừ việc giao hảo với Bắc Triều ra, Tây Lương và Nam Tấn vẫn luôn như hồ rình mồi. Trong nước còn có một Thần Long cung nổi danh ngang hàng với triều đình, những điều này chúng ta không thể không kiêng dè. Mà Vân Mặc dù sao cũng là “Chiến Thần” nổi danh trên sa trường, phiêu kỵ tướng quân của tiền triều, là đại thần mà tiền hoàng coi trọng nhất, cho nên trước khi chết mới phong hắn là Nhiếp Chính vương. Con xem mấy năm qua, Tây Lương và Nam Tấn không dám động binh với chúng ta, ngay cả người của Thần Long cung cũng không có động tĩnh gì không phải sao?”

Thượng Quan Diệu nghe thanh âm dịu dàng như gió xuân của Thái hậu cũng chẳng có một chút xao động nào, ngược lại sắc mặt càng lạnh lùng hơn. Bởi vì tất cả của Đông Tấn hiện nay dường như không phải do hắn gây dựng, mà là công lao của Vân Mặc, cho nên đáy lòng hắn càng đề phòng ông ta. Hắn không tin, lấy năng lực của mình lại đâu không lại với Tây Lương và Nam Tấn, còn cả người của Thần Long cung nữa. Vì sao ông ta không diệt trừ tận gốc hay đó là dụng tâm của Vân Mặc? Ánh mắt Thượng Quan Diệu nheo lại, bắn ra ánh sáng nguy hiểm.

“Mẫu hậu, vì sao triều đình không tiêu diệt những người của Thần Long cung, còn để cho bọn chúng tác oai tác quái, hoành hành ngang ngược. Có phải đều là ý của Vân Mặc không?”

Thượng Quan Diệu vừa dứt lời, sắc mặt Thái hậu khê thay đổi, giọng nói cũng lạnh xuống, “Diệu Nhi, con đúng là không có chừng mực rồi.”

“Mẫu hậu?” Thượng Quan Diệu xoay người đối mặt với Thái hậu, trong lòng hắn không thoải mái, mẫu hậu vẫn cứ bênh vực nam nhân kia. Trong lòng hắn tức giận vô cùng, ánh mắt trở nên thâm sâu như hồ nước.

Thái hậu nhăn mày một chút, cũng không tức giận, ngược lại dùng ánh mắt hiền từ thương yêu như trước nhìn hắn, “Diệu Nhi, loại chuyện này phải có chứng cứ. Ngang nhiên vu khống như thế chỉ làm cho triều thần không phục, những năm gần đây Vân Mặc ở trong triều địa vị vững chắc. Nếu con tùy tiện gây khó dễ sẽ khiến triều thần bất mãn, đến lúc đó người chịu thiệt sẽ là con, có một số việc không nên vội vàng, chúng ta đã đợi được bốn năm, cũng không cần nóng vội nhất thời.”

“Nhưng nếu không trừ khử Vân Mặc, ngốc tử kia vẫn chiếm lấy Kim Hoa điện. Nhi thần vừa thấy bộ dáng của nàng ta thì sắp phát điên mất rồi, nhi thần là vua một nước, là nhân trung long phượng, thế mà phải cưới một đứa ngốc làm Hoàng hậu, đây không phải là để thiên hạ chê cười hay sao?”

“Đã làm khó Diệu Nhi rồi, để cho Vân Tiểu ở lại trong cung chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, một quân cờ dùng để kiềm chế Vân Mặc. Tuy nàng ta là một ngốc tử nhưng mẫu hậu đã cho người điều tra, Vân Mặc rất yêu thương nữ nhi này. Ta tin rằng chỉ cần nàng ta còn ở trong tay của chúng ta, Vân Mặc sẽ không dám có bất cứ hành động gì.”

Hai mắt của Thái hậu lóe sáng, cười nhẹ nhàng như gió xuân. Thượng Quan Diệu cũng không nói gì nữa, vẻ lạnh lùng trên mặt đã bớt đi không ít, thần thái cũng dịu đi vài phần. Hắn biết tất cả những gì mẫu hậu làm đều là vì hắn, vừa rồi là do hắn quá kích động nên hơi cong khóe miệng một chút, “Tâm lòng của mẫu hậu, nhi thần ghi nhớ trong lòng.”

“Được rồi, Hoàng thượng hồi cung đi, ai gia hơi mệt.” Thái hậu phất tay

Thượng Quan Diệu thỉnh an xong liền cùng thái giám rời khỏi Trường Tín cung.

Ngoài cửa điện, ánh mắt Thượng Quan Diệu lóe lên như ngọn lửa, lạnh lùng nói: “Tiểu Đình Từ, truyền Minh Nhật và Minh Nguyệt ngay lập tức, trăm có việc dặn dò.”

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Đình Từ kính cẩn lên tiếng, thân thủ của hắn khá linh hoạt, có thể thấy được võ công hắn thâm sâu khó lường, hơn nữa cũng không phải là loại võ công bình thường.

Thượng Quan Diệu ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt đột nhiên nhú lại, hàn khí chìm sâu vào trong, khóe môi nở nụ cười lạnh. Vân Mặc ơi Vân Mặc, nếu để cho trăm điều tra được người cầu kết với người của Thần Long cung, trăm sẽ khiến người chết không có chỗ chôn, còn ngọc tử kia, khiến trăm phải chịu nỗi nhục này cũng đừng mong trốn thoát được...

“Đi thôi, hồi cung.”

Đoàn người nhanh chóng trở về Cảnh Đức cung.

~~~~ Chiêu Dương cung ~~~~

Sắc mặt Dạ Tổ Tuyết vẫn còn tái nhợt, khẽ dựa vào thành giường, hai mắt khẽ lướt qua đám phi tần đến thăm mình. Trong lòng đám người này chắc đang thầm vui mừng lắm nhưng ngoài mặt lại giả vờ như đang bất bình cho nàng. Hai mắt Dạ Tổ Tuyết hơi tối lại, có điều cũng không nói gì... Những nữ nhân này dù sao cũng đều là thế lực của nàng, cho nên nàng sẽ không ngu đến nỗi đụng đến bọn họ, nhà mẹ đẻ của họ cũng sẽ trở thành hậu thuẫn giúp đỡ cho Dạ gia, cho nên nàng chỉ có thể đối đãi với bọn họ thật tốt, để không chế mấy quân cờ này.

“Làm phiền các muội lo lắng rồi.”

“Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Nhìn thấy tỷ sinh bệnh, bọn muội thật là đau lòng.” Người nói là Chiêu nghi Lã Ánh Hàn, gương mặt nàng ta dịu dàng, thanh tao, còn là thiên kim của Binh Bộ thị lang nên rất được Hoàng thượng yêu thích. Hiện tại nàng ta ở Thanh Hàn các trong Chiêu Dương cung, là người của Dạ Tổ Tuyết.

Thanh Hàn các là do Hoàng thượng nhất thời cao hứng đặt theo tên nàng. Tuy nàng ta không có cung điện riêng nhưng Hoàng thượng lại hết sức sủng ái, đây là chuyện rất nhiều người trong cung đều biết, cho nên tuy là một Chiêu nghi nhỏ nhỏ nhưng cũng có quyền lực khá lớn. Đó là lý do Dạ Tổ Tuyết cũng không muốn gây xích mích gì với nàng ta, thế lực sau lưng nàng là thế lực thứ hai mà Hoàng thượng phải đề phòng sau Vân Mặc, vì thế loại chuyện lỗ vốn này nàng sẽ không làm.

Lã Ánh Hàn vừa dứt lời, phía sau vang lên những tiếng phụ họa theo, đều là của Lương viện và Quý nhân cũng ở Chiêu Dương cung này.

Trong hậu cung, chỉ có một hậu và bốn phi là có cung riêng, cùng với Trường tín cung của Thái hậu nữa vừa vặn là lục cung. Mà trong lục cung lại phân ra rất nhiều điện, các. Tất cả phi tần đều ở lại trong đó cùng với bốn phi, chỉ có Hoàng hậu là ở trong Kim Hoa cung của riêng mình.

Trước mắt thì lục cung vẫn còn có hai cung trống, bởi vậy đám hậu phi này ai cũng có mưu tính, mong được thánh thượng sủng ái. Nếu Hoàng thượng cao hứng, nói không chừng sẽ được trở thành một trong hai phi còn lại. Bởi vậy mọi người đều đấu tranh gay gắt, quan hệ sớm đã không còn tốt đẹp với nhau nữa. Dạ Tổ Tuyết cũng mất nhắm mắt mở, mặc kệ bọn nữ nhân này. Trên thực tế, hai vị trí còn trống kia, chỉ sợ rằng không phải là vị trí mà người bình thường có thể ngồi vào được, Hoàng thượng có tình giữ lại, nhất định là có mục đích của người.

Dạ Tổ Tuyết đoán như vậy, bên tai lại nghe tiếng ồn ào huyên náo của đám nữ nhân, đáy lòng cảm thấy phiền chán nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng như trước, không mấy may nhìn ra chút khó chịu gì.

Đúng lúc này, một cung nữ đi vào bẩm báo, “Bẩm Đức phi nương nương, Hiền phi nương nương đến.”

Dạ Tổ Tuyết cảm thấy kinh ngạc một chút, à Diệp Ngọc Vân này mà tốt bụng vậy à?

Nàng phát tay: “Cho nàng ta vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Quân phương tề tụ

Hiền phi Diệp Ngọc Vân là nghĩa nữ của Thái Phó đương triều, nhan sắc không hề thua kém Dạ Tổ Tuyết lại còn nhã nhặn đoan trang. Cả hai người đều là mỹ nhân nổi danh của thành Yên Kinh, cho nên hai đóa hoa xinh đẹp này cùng tiến cung, lập tức được thánh thượng sủng ái, rất nhanh chóng được tấn phong làm Đức Phi và Hiền phi.

Tuy rằng Dạ Tổ Tuyết là cháu gái ruột của Thái hậu nhưng không biết vì sao Thái hậu đối với Diệp Ngọc Vân lại vô cùng yêu thương. Vì vậy ngoại trừ

Dạ Tố Tuyết thì Diệp Ngọc Vân cũng là người có khả năng thay thế vị trí của ngọc hậu.

Váy dài màu xanh nhạt, trên cổ tay thêu những hoa mẫu đơn rực rỡ, dưới làn váy điểm thêm chút hoa văn. Theo từng bước chân nhẹ nhàng, lại toát lên vẻ phóng khoáng tao nhã không gì tả nổi. Một đôi mắt đen huyền mang theo thần thái mê hồn, vừa tiến vào trong, không khí liền thoang thoảng một mùi hương thanh nhã.

Bên trong điện, Lã Chiêu nghi dẫn đầu các phi tần cùng đứng lên hành lễ, “Tham kiến Hiền phi nương nương”.

“Các muội muội không cần đa lễ, đều đứng lên cả đi.” Diệp Ngọc Vân ôn nhu nói, ngay cả thanh âm cũng hết sức động lòng người.

“Tạ Hiền phi nương nương”.

Lã Ánh Hàn cùng với mọi người đứng qua một bên, vì hậu cung cũng có cung quy nghiêm ngặt. Hiền phi còn đang đứng, tất nhiên các nàng không được phép ngồi.

Diệp Ngọc Vân không hề nhìn đến đám phi tần bên cạnh, mà đem tầm mắt hướng về phía Dạ Tố Tuyết. Con ngươi chợt chuyển động, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng khôn xiết, “Tỷ tỷ vẫn chưa khỏe sao? Đám ngự y này đang làm gì vậy?”

Sắc mặt Dạ Tố Tuyết âm u nhưng khóe môi lộ ra nụ cười yếu ớt: “Đa tạ muội muội quan tâm. Vốn chỉ là cảm lạnh một chút, chỉ cần tịnh dưỡng cho tốt sẽ không sao, muội muội mau ngồi xuống đi.”

Dạ Tố Tuyết vừa dứt lời, tỷ nữ thân tín của nàng là Nguyệt Mai lập tức mang ghế dựa đến, cung kính nói, “Hiền phi nương nương, mời ngồi.”

“Ừ.” Diệp Ngọc Vân khẽ gật đầu một cái, tao nhã ngồi xuống, quay đầu lại nhìn những người đang đứng phía sau, cười nói: “Các muội muội cũng ngồi xuống đi, không cần phải xa lạ như vậy”.

“Dạ, Hiền phi nương nương”.

Lã Ánh Hàn cung kính ngồi xuống. Lúc này, những phi tần mà Diệp Ngọc Vân mang đến cũng đi tới vấn an Dạ Tố Tuyết.

“Thần thiếp và các tỷ muội xin thỉnh an Đức phi nương nương.”

Nữ tử nói chuyện là người ở Tiêu Phòng cung của Hiền phi – Chiêu viện Liễu Băng Liên, nàng ta là thiên kim của Phủ Doãn Yên Kinh.

Có câu không nể mặt tăng thì cũng nể mặt phật, tất nhiên Dạ Tố Tuyết hiểu rõ đạo lý này, hơn nữa Liễu Băng Liên cũng là cấp bậc nhị phẩm - Chiêu viện, cho nên nàng liền tươi cười, phát tay: “Các muội muội, mau ngồi xuống đi”.

“Tạ nương nương”.

Liễu Băng Liên cùng những người khác nhanh chóng ngồi xuống. Bên trong cung điện rộng lớn, muôn hồng nghìn tía, quần phượng tề tụ đông đủ, trong không gian tràn ngập hương khí say đắm lòng người.

Lúc này Đức phi và Hiền phi bỗng nhiên im lặng nên những người khác cũng không dám mở lời, chỉ trầm mặc ngồi đó. Cuối cùng Hiền phi lên tiếng đánh vỡ yên lặng, nàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Dạ Tố Tuyết, nhẹ nhàng hỏi: “Tỷ tỷ, ngốc tử kia thật sự nổi điên hay sao?”

Ánh mắt Diệp Ngọc Vân hiện lên chút khó hiểu, đối với ngọc hậu này, nàng cũng không có nhiều ấn tượng, chỉ biết nàng ta là một kẻ ngốc vô cùng, người khác lấy thứ gì của mình, nàng ta còn cười vui vẻ bảo người ta cứ lấy đi.

Nhưng mà hiện tại nàng nghe được lời đồn, ngốc tử kia chẳng những đánh Lan Quý nhân và bọn nô tài mà còn đẩy Đức phi xuống hồ, điều này có thể xảy ra sao?

Đôi mắt Diệp Ngọc Vân chợt lóe lên tia sắc bén, rốt cuộc đây là quỷ kế của Dạ Tố Tuyết hay thật sự là có chuyện lạ? Nói không chừng nàng ta cố tình mượn tay ngọc hậu để khiến chuyện bé xé ra to, tranh thủ sự đồng tình của Hoàng Thượng. Bởi vì từ khi nàng ta ngã bệnh, Hoàng thượng cũng đã đến thăm vài lần, không thể không hoài nghi đây là dụng tâm kín đáo của nàng ta.

Đối với sự hoài nghi của Diệp Ngọc Vân, Dạ Tố Tuyết làm sao lại không biết, ngay cả bản thân nàng cũng hồ nghi thần trí nàng có phải không được minh mẫn hay không. Ngốc tử của Vân gia không phải chỉ mới gặp lần đầu, có thể nói các nàng trưởng thành cùng nhau. Tuy rằng không ở cùng một cấp bậc nhưng ngẫu nhiên cũng vẫn gặp qua vài lần, nàng ta chẳng những ngốc nghếch mà lại còn rất nhát gan, chỉ cần hơi uy hiếp một chút, sẽ sợ tới mức ôm đầu chạy trốn, chứ đừng nói gì đến đánh người.

Nhưng chuyện ngày hôm qua chính mắt nàng nhìn thấy, ngốc tử đó quả thật đã nổi điên, nguyên nhân là do nàng giữ vòng ngọc của nó, mà Lan Quý nhân bị đánh cũng bởi vì làm gãy trăm ngọc.

“Chẳng lẽ muội muội hoài nghi tỷ?” Đức phi neho mắt lại, lộ ra vẻ không vui, hiển nhiên lời nói của Hiền phi đã làm cho nàng không hài lòng.

Mọi người trong tầm cung đều cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo, ai cũng không dám lên tiếng. Lúc này, Lan quý nhân bỗng đứng lên, cung kính nói, “Hiền phi nương nương, đây là chuyện tuyệt đối chính xác. Hoàng hậu chẳng những nổi điên mà khí lực còn mạnh đến nỗi dọa người, chỉ sợ bốn năm người cũng không kiềm chế được nàng ta”.

“Lợi hại như vậy sao?”

Diệp Ngọc Vân thể hiện rõ thái độ không tin, nếu như lúc trước chỉ có chút hoài nghi, hiện tại nàng đã nắm chắc vài phần. Các nàng tuy không thân quen gì với ngốc hậu nhưng đối với nàng ta đều vô cùng rõ ràng, từ nhỏ đến lớn ngốc tử của Vân phủ chính là đề tài trên khắp phố lớn ngõ nhỏ, trở thành chuyện trà dư tửu hậu trong thành Yên Kinh. Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng có thể dọa ngã nàng ta, vậy mà bây giờ lại nói kẻ ngốc này nổi điên còn có khí lực kinh người, làm sao nàng có thể tin được?

Hiền phi vừa dứt lời, những phi tần của Tiêu Phòng cung cũng nhỏ giọng bàn tán.

“Thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Kẻ ngốc cũng có sức mạnh của kẻ ngốc sao?”

Dạ Tổ Tuyết vẫn dựa vào trên giường, cũng không ngăn cản họ nghị luận. Sắc mặt âm u khiến người ta khó lòng nắm bắt. Ánh mắt như có như không hướng về phía Lan Quý nhân, Lan Quý nhân chính là tâm phúc của nàng, cho nên đối với tâm tư của Dạ Tổ Tuyết cũng hiểu rõ nhiều hơn so với người khác, bởi vậy khoe môi khẽ động, nhẹ nhàng nói, “Nếu như Hiền phi không tin thì có thể phái người đi thăm dò một chút, xem chúng ta nói có đúng hay không?”

“Được.” Diệp Ngọc Vân gật đầu một cái, đuôi lông mày khẽ nhướng một chút, hai mắt tràn đầy hào quang, có vẻ như rất có hứng thú: “Đây đúng là chủ ý không tệ, vậy thì phái người đi thử đi, xem ngốc tử này có thật sự thần kỳ như tỷ tỷ và các muội muội nói hay không?”

“Được.”

Khoe môi Dạ Tổ Tuyết hiện lên nụ cười tăm tối, nếu như đã có người muốn chết thì nàng cần gì phải ngăn cản nàng ta chứ. Nữ nhân này ý vào việc được cô mẫu sủng ái, cho nên không coi ai ra gì. Chỉ là tại sao cô mẫu lại sủng ái Diệp Ngọc Vân này như vậy? Chuyện này cho tới nay nàng nghĩ mãi vẫn không ra.

Xưa nay Diệp gia và Dạ gia không có chút nào liên quan, cho dù nàng ta có là nghĩa nữ của Thái Phó đi chăng nữa, cũng lắm chỉ xem như mượn chút thế lực mà thôi. Vì sao cô mẫu lại có thể sủng ái Diệp Ngọc Vân như vậy? So với nàng cũng không kém bao nhiêu, điều này làm Dạ Tổ Tuyết thật sự buồn bực. Bấy lâu nàng vẫn luôn muốn áp chế nhuế khí của nàng ta, hiện tại đang có cơ hội tốt thế này thì tại sao nàng lại không lợi dụng?

“Muội muội muốn tự mình đi thử hay là sẽ cho người qua đó?”

Giải thích một chút về phẩm cấp của phi tần:

- Quý phi, Thục phi, Đức phi, Hiền phi có địa vị cao nhất sau Hoàng hậu: cấp bậc nhất phẩm
- Chiêu nghi, Chiêu dung, Chiêu viện, Tu nghi, Tu dung, Tu viện, Sung nghi, Sung dung, Sung viện: cấp bậc nhị phẩm
- Tiệp dư (trung đương tam phẩm), Mỹ nhân (trung đương tứ phẩm), Tài nhân (trung đương ngũ phẩm).
- Bảo lâm (trung đương lục phẩm), Ngự nữ (trung đương thất phẩm), Thải nữ (trung đương bát phẩm).

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mượn đao trừng phi

Diệp Ngọc Vân hơi bất ngờ một chút, thần sắc vẫn bình thản nhưng đáy lòng lại âm thầm tính toán. Thật sự nàng cũng không tin lời của Dạ Tổ Tuyết, bởi vì Hoàng hậu chỉ là một kẻ ngốc thì làm sao khí lực lại lớn kinh người được, đây căn bản là chuyện vô lí. Nhưng Thái hậu vừa hạ ý chỉ, nghiêm cấm các nàng không được đi trêu chọc ngốc tử kia. Vậy mà nữ nhân này lại khiêu khích nàng như thế, cũng đủ biết lòng dạ của nàng ta rồi, có điều hiện tại nếu như mình thu hồi lời nói, chỉ e là sẽ bị nàng ta cười nhạo.

Hiền phi đang ở thế khó xử thì Liễu chiêu viện ngồi bên cạnh lập tức đứng lên, “Đức phi nương nương, việc này sao có thể làm phiền đến các tỷ tỷ chứ, để cho muội đi xem thử là được.”

Liễu Băng Liên vừa nói xong, ánh mắt Dạ Tổ Tuyết tối đi vài phần nhưng cũng không để lộ cảm xúc gì, chỉ cười nói, “Được thôi, vậy để Băng Liên muội muội đi một chuyến đi, nếu không thì Hiền phi tỷ tỷ của các người lại không tin.”

Tiếng vang dạ vang lên khắp tam cung, tất cả mọi người đều nhìn ba người bọn họ, trong mắt hiện lên sự thích thú khi sắp được xem kịch vui. Hậu cung này gần đây hơi buồn chán, vừa lúc có chuyện hay để xem. Ngốc hậu có nổi điên nữa hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến các nàng, vì các nàng chỉ xem náo nhiệt thôi mà.

Liễu Băng Liên ở trong Tiều Phòng cung, cho nên luôn giao hảo rất tốt với Diệp Ngọc Vân. Hiện giờ Hiền phi gặp nạn, sao nàng có thể không ra mặt được. Mặc dù biết rõ chuyện này sẽ không có kết quả tốt đẹp gì nhưng cũng không thể để cho tỷ muội tốt của mình bị khó xử như thế, bởi vậy nàng mới can đảm đứng ra.

“Vây thì muội sẽ đến Kim Hoa cung lấy một món trang sức của Hoàng hậu mang đến đây.”

“Ừm, muội đi đi.” Khóe môi của Dạ Tố Tuyết hiện lên nụ cười nhàn nhạt, một mối phát tay. Liễu Băng Liên nhận lệnh, mang theo một nha hoàn và hai thái giám nhanh chóng đi khỏi.

Kim Hoa cung

Ánh mặt trời chiếu từ bên ngoài vào, một màu vàng bao phủ khắp đại điện, rực rỡ vô cùng, làm người ta thấy chói mắt. Giữa những tia sáng ấy, một nữ tử tựa trên nhuyễn tháp chăm chú đọc sách. Suối tóc đen bồng bênh như mây được vấn thành kiểu mẫu đơn, hai bên sườn tóc cài hai cây ngọc trăm màu xanh bích. Bạch y đơn giản nhưng chính vì vậy lại bộc lộ ra khí chất của nàng, không nhiễm một tia son phấn phàm tục nào cả, sạch sẽ thanh thuần, tựa như dòng nước trong xanh không vương chút bụi trần.

“Nương nương, mau uống chút trà đi.”

Tú Tú cung kính dâng một tách trà, mới liếc nhìn Tiểu Hà đang quỳ bên cạnh. Nàng ta đã nghỉ ngơi một ngày một đêm, vết thương trên tay vốn cũng không có gì đáng ngại, chỉ có điều dường như nương nương vẫn còn tức giận nên cũng không để ý đến nàng ta.

Vân Tiếu làm sao lại không biết suy nghĩ của Tú Tú nên đưa tay nhận tách trà rồi nhìn Tiểu Hà bên cạnh, nhàn nhạt nói, “Chỉ một lần này thôi, nếu có lần sau thì đừng trách ta lòng dạ độc ác.”

Thanh âm nhẹ nhàng, trong trẻo nhưng lại có mấy phần lạnh lùng. Tiểu Hà khẽ run rẩy, nàng cũng không dám nghỉ ngơi dù chỉ là một chút, vì nữ nhân này nói được thì sẽ làm được. Nghe nói nàng ta chẳng những dọa Hoàng thượng mà còn đánh cả người của Đức phi, còn đẩy Đức phi xuống hồ nữa. Đây mà là người bình thường sao? Cho nên sau này nàng phải cẩn thận một chút, Tiểu Hà càng nghĩ lại càng dè dặt hơn.

“Dạ, nương nương. Nô tỳ nhớ kỹ rồi, sau này nhất định sẽ an phận.”

“Biết vậy thì tốt, đứng lên đi.” Vân Tiếu phát tay. Tiểu Hà này tuy rằng chỉ biết nịnh hót, tâm địa cũng không tốt lành gì nhưng nàng ta đã bị nàng giáo huấn rồi, tạm thời cứ tha một lần.

“Tạ ơn nương nương.” Lúc này, Tiểu Hà mới an tâm đứng dậy, liếc nhìn Tú Tú đang đứng bên cạnh. Vừa thấy nha đầu này, trong lòng nàng liền bốc hỏa, rõ ràng là lúc trước bốn người bọn họ đều ghét ngốc tử này. Hơn nữa những chuyện ức hiếp nàng ta như vậy bọn chúng cũng có phần nhưng kết quả chỉ có một mình nàng bị phạt. Còn ba người bọn họ vẫn sống vui vẻ như cá gặp nước, lại được nàng ta ban cho thứ gì đó quý giá nữa. Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu nhưng nàng cũng không ngốc mà tỏ ra bất mãn đâu.

Trong điện phút chốc trở nên yên tĩnh, Vân Tiếu nhẹ nhàng cầm tách trà thưởng thức, hơi nóng bốc lên một làn khói mỏng manh, bao phủ gương mặt nàng, đôi mắt to tròn cong cong như vành trăng non, nhìn rất đáng yêu nhưng cũng có chút gian xảo.

Tiểu Nguyên từ ngoài cửa điện chạy vào bẩm báo: “Nương nương, Liễu chiêu viện đến.”

Ánh mắt Vân Tiếu lóe sáng, thân mình cũng không động đậy, không biết nữ nhân này tới đây để làm gì? Thái hậu đã hạ chỉ không cho phép bất cứ ai đến trêu chọc nàng mà, chắc chắn là có nội tình.

“Cứ để nàng ta vào, ta đi chải chuốt lại một chút.”

Vân Tiếu vội đặt tách trà xuống bàn, nhanh chóng đứng lên dẫn theo hai nha đầu vào nội điện. Lúc này nàng chỉ đơn giản về loạn vài cái trên gương mặt, cũng không có khoa trương như hôm trước. Trên đầu cài thêm vài món trang sức óng ánh, toàn thân y phục sắc sỡ đi ra ngoài.

Liễu Băng Liên chỉ im lặng đứng ở một góc trong đại điện, cẩn thận đánh giá nữ nhân đang đi thẳng tới chỗ của mình, trong lòng thầm nghĩ không biết nàng ta có đánh người nữa không. Nàng cũng không muốn tự dưng lại vác phiền phức vào người, nữ nhân này tuy ngốc nhưng thái hậu đã không cho phép bất kì ai đụng vào, hơn nữa nàng ta còn là người của Vân vương phủ, thế lực đằng sau lớn mạnh hơn nàng nhiều lắm.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Liễu Băng Liên hiếm khi cung kính, bình thường nàng vốn khinh thường nói chuyện với ngốc tử này dù chỉ là một câu nhưng hiện giờ tình hình không giống như trước, tốt hơn hết nàng vẫn nên cẩn thận một chút.

Vân Tiếu nhìn nữ tử trước mặt đang cố ra vẻ, tuy diện mạo không tệ nhưng cũng lắm cũng thuộc loại xinh đẹp thôi chứ không phải loại người thông minh. Trong chốn hậu cung, những người như thế này chỉ có thể trở thành vật hy sinh cho kẻ khác, chắc hẳn Hiền phi đứng sau lưng mới là một nhân vật lợi hại.

Vân Tiếu tiêu sái đi tới, cười ngây ngô nhìn Liễu Băng Liên, “Tỷ tỷ thật là đẹp.” Nói xong, nàng còn khẽ kéo xiêm y của Liễu Băng Liên, nhập vai ngốc tử một cách xuất sắc.

Liễu Băng Liên thấy bộ dáng của Vân Tiếu thì thờ phào nhẹ nhõm, vươn tay rút một cây trâm trên đầu nàng cười tủm tỉm hỏi, “Hoàng hậu, có thể cho

thần thiếp mượn cây trâm này một chút được không? Thần thiếp dùng xong sẽ trả lại ngay lập tức.”

Vân Tiếu nhìn cây trâm trên tay nàng ta, ánh mắt lướt qua một tia lạnh lùng, còn khoe môi cong lên nụ cười lạnh. Được, được lắm, xem ra lần này không cần nàng phải ra tay rồi, vậy thì cứ thuận theo thôi.

Thái hậu vốn là người xem trọng lời nói, làm sao có thể để người khác làm trái ý chỉ của mình. Liễu Băng Liên thật đúng là ngu ngốc, tự tìm đường chết.

“Được...được mà.” Vân Tiếu gật đầu đồng ý một cách dễ dàng.

Liễu Băng Liên cao hứng đáp, “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương, thiếp thân dùng xong sẽ cho người trả lại đây.”

Nói xong, trong lòng cảm thấy ấm nóng như lửa đốt, lập tức dẫn theo người rời khỏi Kim Hoa cung.

Trong đại điện lúc này, vẻ mặt Tú Tú không hiểu nhìn Vân Tiếu: “Nương nương, các nàng ấy...?”

“Xem ra có người đứng phía sau sai khiến, có điều muốn ta diễn trò cùng bọn họ sao, đúng là tự tìm đường chết.” Vân Tiếu hí mắt, cười nham hiểm.

“Tú Tú, mau đến Trường Tín cung, nói cho bà ta biết Hoàng hậu muốn về nhà.”

Ngay lập tức, Tú Tú cũng không đợi nàng nói thêm câu nào nữa liền biết phải làm gì, cung kính đáp lời: “Dạ, nương nương, nô tỳ sẽ đi ngay.”

Người đã rời khỏi rồi nhưng Vân Tiếu lại đi đến nhuyển tháp, tiếp tục đọc quyển sách vừa rời còn đang dang dở. Đây là một quyển sách sử nàng tìm thấy trong thư phòng, tất cả mọi điều về nơi này đều được ghi chép ở đây.

Hiện tại nơi nàng đang ở là nước Đông Tần. Bốn phía có hết thảy mười nước láng giềng, đều là các nước chư hầu của Đông Tần, hằng năm đều tiến cống rất nhiều châu báu.

Ngoài Đông Tần còn có Tây Lương, Nam Tấn và Bắc Yên, ba quốc gia này cũng đều phồn thịnh, thực lực cường thế không thua gì Đông Tần, bên cạnh mỗi nước đều có hơn mười nước chư hầu, cho nên xét về phương diện binh lực cũng ngang nhau.

Trước mắt, Đông Tần giao hảo với Bắc Yên, về phần hai nước kia thì không thấy ghi chép, e là cũng không mấy tốt đẹp gì...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trừng phạt Liễu Băng Liên

Chiêu Dương cung.

Liễu Băng Liên dâng lên cây trâm mà nàng vừa lấy được, trên mặt không hề giấu vẻ đắc ý: “Xem đi, đây chính là thứ mà muội đã lấy được của ngọc hậu, nàng ta chẳng những không nổi điên mà cũng không có đánh người”. Những lời của nàng còn mang theo vẻ chế giễu, ngụ ý là chẳng qua Đức phi và Lan quý nhân chỉ là gạt người thôi.

Những người khác nghe vậy đều nhìn về phía Dạ Tổ Tuyết. Khoe môi nàng khẽ nhếch lên, lạnh lùng nhìn Diệp Ngọc Vân. Vốn là nàng muốn giáo huấn nữ nhân này nhưng hiện tại lại để cho nàng ta được lợi, thật sự là đáng giận mà, ngay cả phản ứng lại nàng cũng không làm được.

Diệp Ngọc Vân không nghĩ sẽ buông tha cho Đức phi dễ dàng như vậy, liền che miệng cười, “Chỉ là một ngọc tử mà thôi, không hiểu vì sao nó đối với tỷ tỷ khác với bọn muội như vậy, lại còn dùng nắm đấm để tiếp đón nữa nha”.

Nói xong nàng ta đứng lên, chuẩn bị rời đi. Lúc này, từ bên ngoài một thái giám kích động chạy vào Chiêu Dương cung, “Nương nương, không xong rồi. Thái hậu đang nổi trận lôi đình, lệnh thái giám tuyên triệu toàn bộ phi tần đến Trường Tín cung ngay lập tức.”

Tiểu thái giám vừa dứt lời, Dạ Tổ Tuyết vốn còn đang tức giận bỗng nở nụ cười, mà lúc này sắc mặt Diệp Ngọc Vân và Liễu Băng Liên lại vô cùng khó coi, nhất là Liễu Băng Liên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi. Tại sao thái hậu lại tức giận chứ? Chẳng lẽ do nàng vừa lấy cây trâm của Hoàng hậu sao?

“Tỷ tỷ?”. Nàng ta bắt an nhìn Diệp Ngọc Vân.

Diệp Ngọc Vân vỗ nhẹ tay của nàng: “Đừng có khẩn trương, không có việc gì đâu.” Nói xong, liền lấy cây trâm trên tay Liễu Băng Liên, giao cho Tiểu Phàm đang đứng bên cạnh: “Lập tức đem trả lại Kim Hoa cung.”

“Dạ, nương nương”. Tiểu Phàm lĩnh mệnh, nhanh chóng đi khỏi. Tất cả nữ nhân trong Chiêu Dương cung đã sớm sợ run hết cả người. Tuy sự việc lần này không có quan hệ gì đến các nàng nhưng mà bọn họ lại ở nơi này xem nào nhiệt như vậy. Nếu như thái hậu muốn giận chó đánh mèo, chỉ sợ rằng chẳng có ai có kết cục tốt đâu.

Diệp Ngọc Vân nhìn Dạ Tổ Tuyết lúc này đang thản nhiên nằm trên giường, nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ hãy nghỉ ngơi đi, muội cùng các tỷ muội khác đến Trường Tín cung một chuyến.”

“Đi đi, đừng để mẩu hậu tức giận”. Thanh âm của Dạ Tổ Tuyết vô cùng êm tai, so với sự lạnh lùng mới vừa rồi, có thể thấy được tâm tình của nàng vô cùng tốt.

Diệp Ngọc Vân cắn môi một cái, nàng biết, ván cược ngày hôm nay nàng đã thất bại nhưng có điều ai thắng ai thua vẫn còn chưa rõ đâu.

“Đi thôi.”

Tất cả các phi tần đều đi theo Hiền phi đến Trường Tín cung, về phần Đức phi, bởi vì thân thể còn đang bệnh nên không cần phải đến.

Trường Tín cung.

Một nhóm nữ nhân quỳ phía dưới điện, bên trong đại điện không khí lạnh lẽo tiêu điều, tất cả đều chờ lão phật gia ngồi trên kia lên tiếng.

Nét mặt Thái Hậu không giấu vẻ âm lãnh, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, một lúc sau mới lạnh lùng mở miệng, “Xem ra các người không hề đem lời của ai gia để vào tai thì phải.”

Đám nữ nhân bên dưới đều ngẩn ra, ai cũng sợ hãi. Ngay cả Diệp Ngọc Vân cũng cảm thấy bất an vô cùng, nàng mơ hồ cảm giác được, lần này Thái hậu muốn giết gà dọa khỉ, chỉ sợ Liễu Băng Liên phải nhận lãnh hết rồi.

Sắc mặt Liễu Băng Liên đã trắng bệch, cả người mềm nhũn quỳ trên mặt đất, ngay cả thờ cũng không còn sức.

Lúc này, Thái hậu đột nhiên quát: “Là ai đến Kim Hoa cung lấy đồ của Hoàng hậu?”

Lời vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía Liễu Băng Liên. Nàng ta run rẩy lết ra, liên tục dập đầu: “Thái Hậu nương nương tha mạng, thần thiếp biết tội rồi, sau này thần thiếp không dám làm vậy nữa.”

Mặc cho nàng ta sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, có vẻ như sắp ngất đi nhưng đáng tiếc là Thái hậu không hề có chút thương xót nào, bà chỉ cảm thấy thật sự tức giận, nữ nhân này không có việc gì làm lại mang phiền toái đến cho bà ta.

“Liễu chiêu viện, người thật là to gan, cả gan không xem ý chỉ của ai gia ra gì. Người đâu, lập tức đuổi ả ra khỏi cung.”

Thái hậu vừa dứt lời, hai thái giám bên ngoài chạy vào kéo Liễu Băng Liên xuống. Toàn bộ nữ nhân trong đại điện sắc mặt đều trắng bệch, không ngờ Thái hậu lại trực tiếp đuổi người, trừng trị không hề nương tay một chút nào. Thân là một phi tử bị trục xuất, nàng ta chỉ còn một con đường là chờ chết già mà thôi, ai dám dung nạp nàng ta chứ.

Liễu Băng Liên bị đá kích đến ngất đi. Diệp Ngọc Vân chứng kiến tình hình hiện tại, nếu nàng không làm gì thì về sau làm sao có thể khiến người ta phục tùng đây? Rõ ràng là Liễu Băng Liên đang thay nàng chịu tội, sao để cho nàng ta bị đuổi ra khỏi hoàng cung được?

Diệp Ngọc Vân lập tức quỳ xuống, cung kính nói: “Mẫu hậu, cầu xin người bỏ qua cho muội muội một lần. Việc này vốn không liên quan đến nàng ấy, là do thần thiếp đánh cược với Đức phi tỷ tỷ, Băng Liên muội muội chỉ là thay thần thiếp chịu tội thôi, thần thiếp tự nguyện chịu phạt.”

Hành động này của Hiền phi, khiến cho phi tần trong hậu cung đối với nàng ta kính nể thêm vài phần, nhất là những nữ nhân ở Tiều Phòng cung, tất cả họ cảm thấy mình không có nhìn nhầm người, mọi người bất động thanh sắc quan sát tình thế trước mắt sẽ diễn biến như thế nào.

Lâu nay Hiền phi vẫn luôn được Thái Hậu sủng ái, chắc hẳn Thái Hậu sẽ tha cho nàng ta thôi, nói không chừng Liễu chiêu viện cũng không bị đuổi. Thái Hậu lạnh lùng nhìn Diệp Ngọc Vân đang quỳ gối trước mặt, trong mắt hiện lên tia sáng, thần sắc cũng dịu đi vài phần, chậm chậm mở miệng, “Nếu như Hiền phi đã lên tiếng cầu xin, vậy thì miễn cho nàng ta không bị trục xuất, có điều phạt thì vẫn phải phạt. Người đâu, kéo nàng ta xuống, đánh hai mươi đại bản cho ta!”.

Thái hậu vừa buông lời, bọn thái giám liền nhanh chóng đi đến kéo Liễu Băng Liên xuống. Trong đại điện, những phi tần khác thờ phào nhẹ nhõm, cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa, dù loại tâm tình, có điều cũng không có ai dám biểu hiện ra mặt.

Thái Hậu quét mắt nhìn bọn họ, lạnh lùng lên tiếng: “Lần sau nếu lại xảy ra chuyện như thế này, đừng có ai nghĩ rằng có thể thoát tội, cầu xin cũng vô dụng”.

Lời này chính là để cảnh cáo Diệp Ngọc Vân, lần này đã cho nàng ta mặt mũi, đừng tưởng rằng cứ mỗi lần chỉ cần cầu xin như thế là được. Diệp Ngọc Vân làm sao lại không hiểu, lần này Thái hậu cũng đã cho nàng một đường lui, sao nàng còn dám hành động gì nữa.

“Thần thiếp tuân lời dạy của Thái hậu.”

“Tất cả lui hết đi.” Thái Hậu phất phất tay, một tay đỡ trán, dường như thật là mệt mỏi, cũng không thèm để ý đến đám nữ nhân còn quỳ phía dưới. Phi tần trong điện cũng nhanh chóng cáo lui, rời khỏi Trường Tín cung.

Mỗi người đều thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm vượt qua, xem ra bên trong hậu cung này, thật sự là cẩn thận lại càng thêm cẩn thận, mọi người đều nhanh chóng quay về cung...

Kim Hoa cung

Thình thoảng lại truyền ra tiếng cười hưng phấn, “Nương nương, Thái hậu đã trừng phạt Liễu chiêu viện thật nặng, cuối cùng nương nương cũng có thể trút giận được rồi.”

Phía trên nhuyền tháp, Vân Tiểu khẽ nâng đôi mắt đẹp lên, vẻ mặt như cười như không, cũng không hề nhìn Tú Tú đang vui sướng đến khoa chân múa tay, nhàn nhạt mở miệng, “Có gì mà cao hứng chứ, Thái hậu sử dụng thủ đoạn như vậy, chứng minh lòng dạ bà ta chẳng tốt lành gì đâu. Hiện tại còn kiêng kị ta, chỉ sợ sau này đối với ta nhân tâm gấp mấy lần.”

Nàng cũng không có hứng thú gì đối với chuyện vừa qua, ngược lại càng cảm giác có nhiều nguy hiểm hơn. Theo lý Thái hậu vốn là một nữ nhân chuyên quyền độc đoán, tại sao lại cam tâm vì một gốc tử mà đi trừng phạt hậu phi chứ? Đơn giản là còn có kị Nhiếp Chính vương, có điều trong mắt người của hoàng thất thì Nhiếp Chính vương chính là một cái gai, sớm muộn gì cũng sẽ bị trừ bỏ. Khi đó, chỉ sợ là nàng sẽ chết càng thảm hơn, cho nên nhất định nàng phải xuất cung...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sát khí nổi lên

Edit: Tiểu Thoa Từ

Đêm lạnh như nước, trắng sáng như ngọc, ánh sáng chói lọi cả một vùng, gió nhẹ lay trên những ngọn cỏ xanh biếc tạo ra những gợn sóng.

Dưới ánh trăng, hai bóng người nhẹ nhàng tản bộ.

“Nương nương, trời đã nổi gió, chúng ta mau trở về đi.”

Tú Tú ngẩng đầu quan sát bốn phía, run rẩy cả người. Tuy nơi đây nằm trong phạm vi Kim Hoa cung nhưng lại lạnh lẽo đến rùng rợn. Cảnh liễu thì tiêu điều, bóng sen tàn đứt đoạn, hết sức thê lương, ngay cả một bóng người cũng không có, thật không khác lãnh cung là mấy.

“Cứ đi tiếp đi, ta không ngủ được.”

Vân Tiểu ung dung bước đi, nàng không rối rắm hay hoảng loạn như Tú Tú, ngược lại còn rất cao hứng vì người trong Kim Hoa cung ít ỏi. Nếu nhiều người chỉ sợ chuyện nàng không ngốc sẽ bị tiết lộ ra ngoài, mà chuyện này lộ ra, e rằng cả Vân vương phủ cũng không thoát khỏi liên quan. Đến lúc đó, nào là mưu đồ gây rối, dụng tâm bất lương, tất cả sẽ gây ra kết cục không tốt.

Tú Tú không dám nói gì nữa, đành đi theo Vân Tiểu, hai chân giẫm lên những đám sương mù trắng xóa, khắp vườn gió thổi lay động.

Đêm càng khuya, hơn nữa còn là tháng mười nên thời tiết rất lạnh, hoa cỏ trong vườn đều xơ xác, chỉ có hoa cúc nở muộn mới còn sót lại thôi. Tú Tú không nhịn được đưa tay lên xoa vào nhau, Vân Tiểu đứng lại nhìn sang, nha đầu kia lạnh đến nổi răng va lập cập, môi tím tái, cả người nàng thoạt nhìn có chút mờ ảo.

“Người lạnh à? Vậy thì chúng ta trở về đi.” Nàng cũng có chút lạnh, tay chân đều tê cứng.

“Dạ, nương nương.” Tú Tú cao hứng cười, quay người trở lại.

Bỗng nhiên, mây đen che phủ, trời đất tối sầm, gió tay cũng không thấy năm ngón. Bốn phía trở nên lạnh lẽo vô cùng, khiến người ta không tự giác mà sợ hãi, sát khí ở đâu đột ngột nổi lên. Tuy Vân Tiểu không có võ công gì nhưng ở hiện đại vẫn là cao thủ Sanda*, cho nên vẫn rất nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, thậm chí phản ứng cũng nhanh nhạy hơn người bình thường rất nhiều. Vì vậy giờ phút này cả người nàng trầm xuống, lông mày cứng lại, có phần hung ác nói: “Là ai? Nếu đã đến đây thì nên hiện thân đi.”

*Sanda: môn võ thuật đối kháng hiện đại

Nàng vừa dứt lời, Tú Tú đi trước đã hoảng sợ, nắm lấy tay Vân Tiểu: “Nương nương?”

Một luồng gió thổi qua mang theo mùi hương xuất hiện, Tú Tú mềm nhũn ngã xuống. Lúc này, mây đen lại lui đi, ánh trăng chói sáng. Một bóng người cao lớn đứng trước mặt nàng...

Đó là một nam nhân, chỉ cần im lặng thôi cũng mang theo sát khí nồng đậm, mùi máu tanh tràn ngập trong không khí. Y phục dài viền vàng, bên ngoài

khoác trường bào màu trắng, hoa văn màu xanh lam cho đáng người thon dài của hắn càng phác họa rõ ràng. Mái tóc đen như mực, trong đêm trắng nhiểm một tầng sáng nhu hòa, tựa như tơ lụa, trên tóc dùng cây trâm ngọc cố định, rồi tung trên vai như đang đón gió, vô cùng tao nhã phiêu dật.

Không thấy rõ ngũ quan, vì chiếc mặt nạ bạc hình hồ điệp đã che mất nửa trên khuôn mặt, chỉ lộ ra cái mũi rất cao, cương nghị lãnh khốc, đôi môi mỏng lạnh lùng hơi nhếch lên, mang một chút ý cười châm chọc. Nụ cười này lạnh thấu xương, còn lạnh hơn cả hàn băng.

Đáy mắt sâu thẳm như hồ nước, tối tăm không lường được, nhìn nàng chăm chăm, giống như hàn băng lạnh buốt bao quanh cả người nàng. Vân Tiểu không nhìn được rùng mình một cái, lui lại vài bước, chỉ vào hắn, “Người là người phương nào? Lại dám liều lĩnh xông vào Kim Hoa cung giữa đêm khuya như vậy?”

Tuy đáy lòng bất an, nhưng trên thần thái của nàng không lộ ra chút nào, ngược lại cũng lạnh lùng giống hệt hắn.

Nam tử kia không nói gì, thân hình khẽ động, nhanh như một con gió, chớp mắt một cái, đôi bàn tay lạnh lẽo đã bóp lấy cổ nàng, một giọng nói trầm thấp vang lên, “Người chết thì không cần biết nhiều chuyện.”

Sắc mặt Vân Tiểu lạnh lùng, nam nhân này thật đúng là tàn bạo. Nàng và hắn có thâm thù đại hận gì mà vừa nhìn thấy đã muốn giết chết. Nàng vốn là một ngọc tử, có thể đắc tội ai được, chẳng lẽ là vì quan hệ của Vân vương phủ và Hoàng thượng? Đôi đồng tử chột lóe sáng, mưu kế hay a, trừ khử nàng, sẽ làm cho Hoàng thất trở mặt với Vân vương phủ. Tiếc là nàng không ngồi chờ chết như vậy đâu, khéo môi cong lên, sau đó nở nụ cười.

“Ta chẳng cần biết người là ai. Nhưng một người che mặt làm việc mờ ám như thế, nhất định là một tên biến thái, một kẻ làm cho tổ tông đều phải xấu hổ vì ngay cả một đứa ngọc cũng không tha.”

Trong màn đêm, Vân Tiểu không hề có ký điều gì chui âm lên, nàng đang đánh cược, cược vận mệnh của mình. Nam nhân này tuy lạnh lùng nhưng trên người hắn ngoại trừ sát khí, vẫn có một phần phóng khoáng, người như vậy chắc cũng không phải kẻ đại gian đại ác gì, có thể là do thâm thù đại hận với Hoàng thất hoặc là Vân vương phủ nên mới phải xuống tay với nàng, nói không chừng nàng có thể mạng cho hắn tỉnh ra.

Có điều nàng vừa dứt lời, lực đạo trên cổ thỉnh thoảng tăng lên, ngay lập tức nàng cảm thấy khó thở, cố gắng mở to mắt trừng nam nhân kia, trong lòng âm thầm rủa hắn trăm ngàn lần không được chết từ tế, có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua.

“Được, được lắm.” Giọng nói lạnh lùng tà mị của nam nhân lại vang lên, nháy mắt buông lỏng tay. Vân Tiểu có cơ hội được thở, há miệng dùng sức thở phì phò, thì ra không khí lại dễ chịu như vậy, còn sống thật là tốt a. Nàng xoa cổ, ngẩng đầu lên nhìn, khéo môi cong lên mở miệng khiêu khích, “Muốn giết cứ giết, nhanh chút.”

Trên thực tế, nàng biết bản thân đã thoát được một kiếp, nếu nam nhân này đã thả nàng, nhất định sẽ không ra tay lần thứ hai.

Nam tử che mặt không nói gì, đôi mắt đen thâm sâu như hồ nước vẫn nhìn nàng chăm chăm, dường như đang xem xét nghiền ngẫm, nghi hoặc, nửa ngày sau mới lạnh lùng mở miệng, “Người là ngọc tử kia?”

Xem ra hắn đã điều tra Vân Tiểu nên mới biết nàng ta là một đứa ngọc, biết rõ là ngọc mà còn muốn giết, có thể thấy được trong lòng hắn nhất định là tràn ngập thù hận.

“Là đứa ngọc thì làm sao? Cái kẻ mà ngay cả một đứa ngọc cũng không tha thì không bằng cầm thú, uống phí cha sinh mẹ dưỡng, nếu về sau đi gặp liệt tổ liệt tông, còn mặt mũi sao?”

Vân Tiểu lại bắt đầu gào lên, nam nhân này cũng không phải loại hư hỏng hết thuốc chữa, ngược lại khí chất của hắn tao nhã xuất trần. Tuy lạnh lùng đến mức làm cho người ta không dám đến gần nhưng vừa rồi lại không ra tay giết mình, có thể thấy đáy lòng hắn còn có một chỗ mềm mại. Nàng mừng hẳn chính là hy vọng hắn tỉnh táo lại một chút. Có một số việc khi đã làm rồi thì không thể thay đổi được, cho dù hối hận cũng không có ích gì, dù trong lòng hắn có thù hận nghiêng trời hoặc là thâm thù huyết hải nhưng có thể chọn thủ đoạn khác, chứ không phải là giết một ngọc tử.

“Người?”

Hai mắt của nam nhân trở nên đỏ như máu, mái tóc đen nhánh bay trong không trung, cuối cùng cả trường bào trắng cũng phồng lên, bốn phía bị che lấp bởi một tầng cương khí cường đại. Hắn âm trầm nhìn Vân Tiểu, tựa như giây tiếp theo sẽ lập tức giết nàng nhưng hắn không làm vậy, chiếc kiếm thanh tú gọi lên một đường cong xinh đẹp, trường bào vung lên, cứ như vậy mà lướt qua, sau đó còn ném lại một câu lạnh lùng, “Được, được lắm. Bản cung nhớ kỹ người, bản cung là Mộ Dung Xung.”

Mộ Dung Xung sao? Vân Tiểu chớp chớp mắt, im lặng nhìn trời đêm trong suốt. Nam nhân này đi lại trong hoàng cung hết sức tự nhiên, lại nhìn công phu xuất thần nhập hóa của hắn, e là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ, mà hắn bay qua lướt lại này giờ, đó là khinh công trong truyền thuyết sao? Thật là quá lợi hại, Vân Tiểu cảm thán, có điều lần sau gặp lại, nàng sẽ không để hắn kiêu ngạo như vậy nữa, nhất định sẽ đánh trả lại hắn. Vân Tiểu cười nhạt, chợt nhớ tới gì đó, liền cúi đầu nhìn Tú Tú đang nằm trên mặt đất, hình như nàng ấy bị tên Mộ Dung Xung kia làm hôn mê thì phải.

“Tú Tú... Tú Tú?”

Vân Tiểu vươn tay nhéo mặt nàng. Tú Tú rất nhanh tỉnh lại, bị đau nên xoa xoa mặt, rầu rĩ mở miệng: “Nương nương, sao người lại nhéo người ta?”

“Đi về.”

Vân Tiểu đứng lên, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời một cái, quay lưng đi. Tú Tú ở phía sau xiêu vẹo bò dậy, nhớ tới chuyện mới vừa rồi, không khỏi

khẩn trương, “Nương nương, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?”

“Chả có chuyện gì, khuya rồi, chúng ta về đi.”

Hai bóng người chậm rãi xa dần, trở về chính điện trong Kim Hoa cung.

Trên cây đại thụ cách đó không xa ở phía sau, một nam tử mặc trường bào trắng đang đứng, trong đôi đồng tử đen nhánh là những tia lạnh lùng sắc bén, khóe môi cong lên, âm trầm tà mị nói, “Truy Nguyệt, đi điều tra lần nữa về nữ nhân này cho ta. Vì sao không giống với tin tức lần trước?”

Hắn vừa dứt lời, phía sau xuất hiện thêm một người mặt không chút biểu tình, cung kính lên tiếng: “Dạ, cung chủ. Thuộc hạ lập tức đi làm.” Trong nháy mắt liền biến mất, mà ở chỗ vừa rồi hắn ta đứng, hiện giờ lại là một người khác, cẩn thận lên tiếng, “Cung chủ, chúng ta phải trở về.”

“Về thôi, Truy Phong.”

Hai cái bóng nhẹ nhàng chuyển động, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, bốn phía yên ắng trở lại, màn đêm tĩnh lặng tràn ngập khắp nơi...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Vân vương gia vào cung

Edit : Tiểu Thoa Từ

Kim Hoa cung,

Gió đêm thổi qua cửa sổ đang nửa mở, nhẹ nhàng thổi vào trong phòng, khí lạnh nhẹ nhẹ lưu chuyển.

Vân Tiểu ngồi trên ghế quý phi*, nhíu mày, suy nghĩ về những chuyện vừa mới xảy ra. Mộ Dung Xung, qua lần đối mặt tối nay, nàng biết được nam nhân này bí hiểm vô cùng, võ công lại xuất thần nhập hóa. Lý do hắn động thủ đối với nàng, ắt hẳn là muốn gây nên mâu thuẫn giữa Vân vương phủ và người của Hoàng thất. Như vậy thì cuối cùng hẳn là kẻ thù của Vân vương phủ hay là kẻ thù của Hoàng thất?

Đôi mắt to xinh đẹp khẽ chớp, sáng trong như hồ nước, chớp mắt một cái liền như mê hoặc lòng người.

Trong tâm cung yên lặng, Tú Tú và Tiểu Hà cũng không lên tiếng, chỉ đứng ở bên cạnh nàng, còn Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu thì đứng canh giữ bên ngoài.

Bất chợt, Vân Tiểu nở nụ cười ngọt ngào đến động lòng người nhưng mà trong mắt lại lộ ra sát khí lạnh lẽo.

Mộ Dung Xung ơi Mộ Dung Xung, tuy rằng ngươi làm vậy là có nguyên nhân nhưng nếu đã trêu chọc vào ta thì lần sau có gặp lại, ta cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi đâu. Ngươi cứ chờ đó, nhất định ta sẽ tặng cho ngươi một đại lễ.

Bên trong tâm cung, hai nha đầu vừa thấy nương nương nở nụ cười, liền thở phào một hơi, cung kính hỏi:

“Nương nương, đêm cũng đã khuya, người mau rửa mặt một chút rồi nghỉ ngơi đi ạ”.

“Ừm, được rồi.” Vân Tiểu đứng lên, vươn vai, sau khi rửa mặt xong liền đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, nàng ngủ đến khi mặt trời lên cao. Dù sao cũng không có việc gì, nàng cũng vui vẻ làm một con sâu gạo, hiện tại ở trong cung còn có ai dám chọc nàng chứ. Đầu tiên là chuyện nàng ra tay đánh người lúc trước, sau lại có ý chỉ của Thái Hậu, vì thế không có ai đến gây sự với nàng nữa. Tuy rằng nhân nhả thật nhưng lại vô cùng nhảm chán, không bằng đi ngủ cho khỏe. Thế nhưng, thật không nghĩ là ngay cả ngủ cũng không được yên.

Tú Tú đi vào, đứng bên giường, nhỏ giọng gọi: “Nương nương, người mau dậy đi, thái giám bên Trường Tín cung đã đến.”

Vân Tiểu đang ngủ say, nghe thấy nên hàng chân mày khẽ nhíu, bất mãn “hừ” một tiếng. Tú Tú lập tức không dám nói nữa, nhìn nương nương lại nghiêng người tiếp tục ngủ, nàng thật sự không dám đánh thức, nếu như tâm tình của nương nương không tốt, các nàng khẳng định cũng không có sung sướng gì, tốt nhất là không nên gọi. Nhưng người đến lại là người của Trường Tín cung, lời của Thái hậu có ai dám cãi, hơn nữa người của Vân vương phủ tới nữa chứ.

“Nương nương, Vân vương gia vào cung thăm nương nương, cho nên mới mời nương nương qua Trường Tín cung một chuyến.”

Lời này vừa nói ra, Vân Tiểu vốn đang ngủ say liền ngồi bật dậy, mở to đôi mắt đang lim dim, mơ mơ màng màng hỏi: “Vừa rồi người nói ai vào cung?”

“Vân vương gia, Nhiếp Chính vương đương triều, cũng chính là phụ thân của nương nương.”

Tú Tú biết Vân Tiếu đối với một số chuyện không được rõ ràng, tuy rằng nàng cũng không biết vì sao lại như vậy nhưng chủ tử chính hỏi gì thì phải nói đấy, không hỏi thì không được mở miệng.

“Ừ.” Mắt Vân Tiếu chợt lóe lên tia sáng, lại thấy nàng nở nụ cười. Vân vương gia tiến cung, đây không phải là một tin tốt hay sao, nàng cũng đang muốn rời khỏi hoàng cung, thật không ngờ rằng ông ta lại vào đây, nàng phải suy nghĩ ra biện pháp nào để ông ta dẫn về Vân Vương phủ đây? Nói thật ra, nàng không muốn ở trong hoàng cung này chút nào, tuy rằng có cuộc sống hoa lệ nhưng cũng chỉ là một chiếc lồng giam, hơn nữa những người ở trong đây ai cũng đều có rắp tâm khác.

“Được, dậy thôi.”

Lúc này đây Vân Tiếu vô cùng sáng khoái, Tú Tú sừng sốt một chút, cũng liền thoải mái, xem ra là nương nương muốn đi gặp người nhà, làm sao nàng có thể biết thực ra là Vân Tiếu muốn rời khỏi hoàng cung chứ?

Sau khi rửa mặt xong, thay một bộ váy dài màu lam, trên váy có một sợi tơ bạc vòng qua tạo thành một đóa Hải Đường rực rỡ, dưới làn váy được đính những hạt trân châu, tỏa ra quý khí bức người, bên ngoài choàng một chiếc áo màu trắng, hết sức thu hút. Gương mặt sạch sẽ, chưa điểm qua son phấn nhưng ngược lại lộ ra hai gò má phớt hồng đáng yêu, cười lên chỉ thấy hai lúm đồng tiền mê người. Mặc dù không phải tuyệt đẹp một cách kinh người nhưng lại khiến người khác muốn ôm vào lòng mà sùng ái.

Hai cung nữ nhìn đến ngây người, Tú Tú không nhận được trầm trồ khen ngợi, “Nương nương, thật sự người rất xinh đẹp a.”

“Đúng vậy, nương nương không hề kém Đức phi và Hiền phi chút nào.” Tiểu Hà hiếm khi gạt đầu đồng tình, bộ dáng của nương nương thật ngọt ngào, cái loại dịu dàng âm áp này, chỉ e nếu là nam nhân đều sẽ muốn bảo vệ cho nàng. Tiểu Hà đoán, nếu như Hoàng thượng biết Hoàng hậu không hề gốc thì sẽ sùng ái nàng ta hay không? Dù sao thì nàng ta chính là con gái của Nhiếp Chính Vương.

“Chỉ là vẻ ngoài mà thôi.” Vân Tiếu cười tủm tỉm, hôm nay tâm trạng của nàng vô cùng tốt. Bởi vậy Tú Tú và Tiểu Hà cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Nương nương, hiện tại đến Trường Tín cung hay là dùng bữa sáng trước?”

Tú Tú vội xin chỉ thị, Vân Tiếu soi mình trong gương, má phớt hồng mềm mại, lông mày đen nhánh, đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười, tóc đen được búi lại, tóc mai rũ xuống hai bên vai, tự nhiên phiêu dật, trên đầu cũng không có thứ gì khác, chỉ có một cây trâm hoa bạch ngọc gắn bên trên. Trong mơ hồ, có thể thấy được dáng người xinh đẹp này như một bức tranh với nét bút tinh tế.

“Các người đi ra ngoài trước đi, chúng ta sẽ trực tiếp đến Trường Tín cung.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Tú Tú cùng Tiểu Hà quay mặt nhìn nhau. Nhất là Tú Tú, liền nhớ đến lần trước nương nương đã trang điểm thế nào đến mức nào, hiện tại nương nương sẽ không làm như vậy nữa chứ? Không cần a....

Tú Tú về mặt đầu khổ nói, “Nương nương, người đừng trang điểm như hôm đó, rất là khó coi. Chúng nô tỳ nhìn thấy mà còn phát hoảng, chứ đừng nói là Hoàng thượng.”

“Ta không trang điểm, các người đi ra ngoài đi, “

Vân Tiếu lạnh lùng nhìn qua Tú Tú trong gương đồng, Tú Tú làm sao mà còn dám nói thêm gì chứ, liền vội vàng kéo Tiểu Hà ra ngoài, hiện tại Tiểu Hà cũng đã an phận hơn rất nhiều.

Hai người ở bên ngoài tầm cung phỏng đoán, đến tột cùng là nương nương ở trong tầm cung để làm gì, da đầu các nàng run lên, cảm thấy như sắp có chuyện gì đó.

“Nương nương sẽ không trang điểm thành như vậy nữa chứ?”

Tú Tú lo lắng mở miệng, Tiểu Hà đứng một bên trầm mặc không nói gì, lần trước nàng ta không thấy được khuôn mặt dọa người của Vân Tiếu, cho nên cũng không cảm nhận được tâm tình của Tú Tú giờ phút này. Nhưng hai thái giám bên cạnh các nàng, sắc mặt đều trắng bệch, cũng không có ai dám mở miệng nói chuyện.

Không lâu sau, Vân Tiếu từ bên trong tầm cung đi ra, chỉ thấy mặt nàng như hoa phù dung, kiều diễm vô cùng, không hề có dấu vết của trò đùa dai lần trước. Đứng ở trước cửa cung, hai cung nữ cùng thái giám đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đi thôi, các người đi trước dẫn đường.”

“Dạ, nương nương.” Tú Tú nhẹ nhàng đáp, hướng ra phía ngoài đi, chỉ cần nương nương không làm ra những hành động cổ quái thì nàng cũng yên tâm.

Đoàn người nhanh chóng đi về phía Trường Tín cung

Trong đại điện Trường Tín cung, không khí biến hóa kì lạ, bề ngoài âm áp như gió xuân như là che đậy giông bão cuộn cuộn ở bên trong.

Bốn phía đại điện, toàn bộ thái giám đều im lặng, một giọng nói dễ nghe vang lên.

“Hôm nay có chuyện gì mà Vân vương gia lại tiến cung thăm ai gia vậy?”

Một vị nam tử ngồi bên dưới tào nhả đứng lên, ôm quyền thi lễ: “Vân Mặc tiến cung, thứ nhất chính là vì chuyện lúc trước đã nói với Thái hậu, thứ hai là thăm Tiểu nhi, không biết nàng ở trong cung có tốt không?”

Nam nhân đang nói chuyện chính là Nhiếp Chính Vương đương triều – Vân Mặc, là Vương gia được Tiên hoàng sắc phong, trên sa trường nổi danh Chiến Thần, là người khiến cho Tây Lương và Nam Tấn phải kiêng kị.

Sắc mặt Thái hậu không đổi nhưng trong mắt chợt âm u, sau đó dịu dàng nở nụ cười, “Vân vương gia đừng lo lắng, Tiểu nhi ở trong cung rất tốt. Ai gia quyết không để bất kì kẻ nào bắt nạt nàng, bởi nàng ấy chính là Hoàng hậu.”

Thanh âm của Thái hậu vừa dứt, Thượng Quan Diệu ngồi bên cạnh sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt tràn ngập tức giận nhưng vẫn cực lực kiềm chế xuống. Tuy rằng hắn biết mẫu hậu muốn tốt cho hắn, nhưng mỗi khi nghĩ đến để cho Vân Mặc tiếp tục cầm quyền, lồng ngực hắn muốn điên lên rồi. Hơn nữa trong cung lại có một gốc tử như vậy, thật sự càng nghĩ càng khiến cho người ta tức giận. Nhìn ngũ quan tuyệt mỹ lúc này vô cùng u ám, hơi thở lại rất nặng, Vân Mặc ngồi phía dưới, làm sao lại không biết tâm tư của Hoàng Thượng nên dò hỏi, “Thái hậu...”

Nhưng còn chưa có nói xong, một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào, cung kính thi lễ: “Bẩm Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương đã tới”.

“Mau truyền.” Thái Hậu hạ lệnh một tiếng, tất cả ánh mắt trong đại điện đều nhìn về phía ngoài cửa...

- Ghế quý phi*:

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Mưu kế xuất cung

Edit: Tiểu Thoa Từ

Từ phía cửa đại điện, một bóng hình nhỏ xinh bước vào, ánh mặt trời bao phủ một tầng vàng nhạt trên người nàng. Trên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt to linh hoạt chuyển động, lông mi nhẹ chớp, vô cùng khả ái. Cả ba người ngồi trong điện có chút ngờ ngẩn, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng hậu như thế này, không ngờ những lúc nàng yên lặng lại dịu dàng đến vậy.

Trên mặt Thái hậu mang đầy vẻ tiếc hận, còn ánh mắt Thượng Quan Diệu chỉ lóe lên một chút. Mà lúc này trong lòng Vân Mặc lại tràn ngập vui sướng, không ngờ Tiểu Nhi càng ngày càng xinh đẹp, hơn nữa nhìn thấy nữ nhi bình yên vô sự thế này, ắt hẳn cuộc sống ở trong cung rất tốt.

Đây là lần đầu tiên Vân Tiểu gặp Thái hậu và cả Nhiếp Chính vương Vân Mặc. Quả thật Thái hậu xinh đẹp vô cùng nhưng ánh mắt lại không kém phần sắc bén, còn Vân Mặc thì thân hình cao lớn, gương mặt tuấn nữ vô song. Tuy không còn trẻ nhưng lại toát ra vẻ mạnh mẽ kiêu hùng, trong con người lại chứa đầy vẻ từ ái của người cha, xem ra quyết định trở về Vân phủ của nàng là đúng. Nghĩ vậy, Vân Tiểu liền nở nụ cười, ngay lúc đó, mọi người đều hít vào một hơi.

Khi ngốc hậu này cười lên, mặc dù không đến nỗi khuynh quốc khuynh thành nhưng lại làm mê hoặc lòng người, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Tú Tú nhanh chóng đưa tay kéo chủ tử mình, cẩn thận nói: “Nương nương, trên kia là Thái hậu và Hoàng thượng, người mau quỳ xuống hành lễ.”

Hôm nay Vân Tiểu rất yên tĩnh, nghe Tú Tú nói xong thì quỳ xuống, tuy không mở miệng nhưng lại hết sức nhu thuận. Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, khỏe mới hiện lên ý cười nhân nhật, ôn nhu nói:

“Tiểu Nhi, lại đây, lại chỗ của ai gia.”

Giọng nói mềm mại đến tận xương, dịu dàng tào nhả, Vân Tiểu nhìn không được run rẩy cả người. Nữ nhân này thật là biết đóng kịch, hại nàng nỗi hết cả da gà. Vân Tiểu cúi đầu xuống, không nhìn được cười lạnh, thế nhưng nàng lại không thích diễn trò với bà ta. Đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn Thái hậu đang ngồi chỗ cao nhất, sau đó ánh mắt chậm rãi di chuyển, nhìn thẳng vào người mặc long bào ở bên cạnh.

Về mặt của Thượng Quan Diệu lúc này chợt âm trầm, ánh mắt hẹp dài như hoa đào chợt lóe ra chút tàn bạo, sát khí lan rộng. Có điều Vân Tiểu không e ngại gì hắn ta. Hắn có dữ tợn thì đã làm sao, bởi vì hiện tại nàng là một gốc tử mà. Vân Tiểu tự nhủ thầm như vậy, cánh tay trắng nõn đã đưa lên, chỉ thẳng vào hoàng thượng, hét âm lên: “A, trúng thối, trúng thối.”

Gào xong liền ôm đầu chạy trốn, hướng ngay phía sau Vân Mặc mà chạy tới.

Trong nháy mắt, mọi người đều biến sắc, Thượng Quan Diệu bỗng nắm chặt tay, cắn răng thở dốc. Mới vừa rồi thấy nàng ta im lặng ngoan ngoãn, tâm tình của hắn cũng dịu đi vài phần, không ngờ gốc tử này lại nổi cơn điên nữa, khiến hắn không kiềm được nhớ đến ngày hôm đó bị nàng phá hỏng chuyện tốt. Thật sự là rất muốn đuổi nàng ta ra khỏi cung nhưng mẫu hậu hết lần này đến lần khác cứ e ngại Vân Vương phủ.

Thượng Quan Diệu càng nghĩ càng tức giận liền nhanh chóng đứng dậy, “Mẫu hậu, nhi thần còn có việc phải xử lý, xin được cáo lui trước.”

Làm sao mà Thái hậu lại không biết tâm tư con của mình, hấn ở đây chỉ làm tình huống trở nên xấu hơn thôi nên vội vàng gạt đầu: “Diệu Nhi đã bận việc thì cứ đi đi, ở đây có mẫu hậu rồi.”

Thượng Quan Diệu nghe xong, vung tay áo bước đi cũng không hề nhìn hai cha con Vân Tiếu. Hai người này, người nào cũng đều làm cho hấn phiền muộn, hấn hận không thể chém họ ra thành tám mảnh nhưng vẫn phải đứng nhìn họ bình an vô sự. Có điều cứ chờ xem, trong mắt Thượng Quan Diệu hiện lên vẻ tàn nhẫn, sải bước ra khỏi đại điện.

Vân Mặc nhanh chóng đứng lên: “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Nhưng cũng không còn bóng dáng của Thượng Quan Diệu nữa, chỉ nghe tiếng thái giám ngoài điện vang lên: “Hoàng thượng khởi giá hồi cung.”

Trên đại điện, cuối cùng Vân Tiếu cũng an tĩnh lại, khoeo mắt vụng trộm nhìn ra ngoài cửa điện, dường như thật sợ hãi. Vân Mặc đứng dậy đỡ lấy nàng, dịu dàng trấn an: “Tiếu Nhi, không có việc gì, có phụ thân ở đây rồi.”

Vân Tiếu ngẩng đầu nhìn Vân Mặc, có thể thấy được trong mắt ông ấy là sự yêu thương chân thành, tận đáy lòng nàng có một chút cảm động, ở cái nơi ăn tươi nuốt sống này, cuối cùng cũng có một người thật sự quan tâm đến mình. Chỉ là nàng có nên để Vân Mặc biết mình không ngốc hay không, ánh mắt Vân Tiếu lóe sáng, không được, trước mắt việc xuất cung quan trọng hơn. Lập tức, nàng khẽ nâng khuỷu tay, vuron ra kéo Vân Mặc, hành động này làm ông tay áo hơi tuột xuống, lộ ra một mảng da thịt đầy những dấu xanh tím loang lổ. Vân Mặc liếc mắt một cái là đã nhìn thấy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, duỗi tay cầm lấy tay Vân Tiếu, lạnh lùng hỏi:

“Tiếu Nhi, đây là sao?”

Dường như Vân Tiếu thật sự sợ hãi, liều mạng rút tay lại nhưng Vân Mặc sao có thể để mặc nàng được, kéo cánh tay của nàng qua kiểm tra một lượt, buông ra, lại kéo cánh tay kia xem xét, cũng đầy dấu xanh tím ghê người. Đôi mắt ông không khỏi trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Thái hậu đang ngồi trên ghế phượng.

“Thái hậu nương nương, chuyện này là sao?”

Ánh mắt Thái hậu lóe lên, hành động vừa rồi của Vân Mặc tất nhiên bà thấy được, cánh tay xanh tím của Vân Tiếu bà cũng thấy rõ vô cùng, trong lòng không khỏi tức giận muôn phần. Chẳng lẽ dám phi tần kia dám động tay động chân hay sao? Thật là tức chết mà! Sắc mặt Thái hậu đột nhiên trầm xuống, nhìn đám người đang cúi đầu bên dưới, hét: “Điều nô lớn mật, dám bắt nạt chủ tử, có phải các ngươi thấy chủ tử si ngốc nên động tay động chân không?”

Thái hậu hét lớn một tiếng làm Tú Tú đang quỳ ở giữa điện chưa kịp đứng dậy đã hoàn toàn ngây dại, ngay cả lên tiếng thanh minh cũng không có sức. Thật sự là nàng không có làm gì mà, chợt nhìn về phía hoàng hậu mới tỉnh ngộ, thì ra vừa rồi hoàng hậu ở trong điện lâu như thế là do tạo ra những dấu vết này. Nhưng nàng ấy muốn làm gì chứ? Về mặt Tú Tú mê mang, vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng dập đầu van xin.

“Thái hậu nương nương tha mạng, Thái hậu nương nương tha mạng, nô tỳ không làm gì cả.”

“Tiện nhân này còn dám dối trá, xem ra không dùng hình thì ngươi sẽ không khai ra phải không?”

Thái hậu dứt lời, lập tức hạ lệnh: “Lâm An, đem câu nô tài này ra ngoài dùng trượng hình cho ta.”

Vừa nghe Thái hậu nói xong, Tú Tú sợ đến mức hồn bay phách lạc, cả người mềm nhũn, không nói nên lời, chỉ biết hít khí lạnh.

Vân Tiếu vẫn đang đứng bên cạnh Vân Mặc không khỏi nhú mày, cười lạnh, nữ nhân này thật độc ác, không tra hỏi gì cả đã tùy tiện lôi một kẻ chết thay ra, mạng người trong mắt bà ta thật là rẻ mạt. Có điều nàng sẽ không để Tú Tú mất mạng oan uổng như vậy nên bất thành lình chạy ra ôm lấy Tú Tú.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Vân Tiếu kêu thật sự thương tâm, Vân Mặc vừa thấy cảnh này, trong lòng có chút hiểu rõ, xem ra nha đầu kia đối với Tiếu nhi tốt lắm, bằng không sao Tiếu nhi lại thương tâm như thế, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh giọng nói.

“Chờ một chút...”

Lâm An cùng với mấy thái giám dừng lại, ngẩng đầu nhìn Thái hậu, chờ chỉ thị tiếp theo của bà. Thái hậu vừa thấy Vân vương gia đứng dậy liền phát tay, mấy thái giám mới lui qua một bên, bà cười nhẹ:

“Làm sao vậy Vân Vương gia?”

Về mặt Vân Mặc phủ một tầng sương lạnh, trầm giọng: “Thái hậu đã quên lời nói ngày trước rồi sao, Vân vương phủ sẽ không để một nô tỳ nào vào cung, ngược lại Thái hậu cũng cam đoan không cho bất kỳ ai xúc phạm tới Tiếu Nhi. Vậy mà nữ nhi của thần lại thương tích đầy người, hơn nữa một nô tài thì làm sao có gan làm chuyện này, chỉ e là mấy nữ nhân trong hậu cung đứng đầu mọi việc.”

Những lời hùng hổ của Vân Mặc vừa dứt, gương xinh đẹp của Thái hậu bỗng thoáng qua chút tức giận. Vân Mặc quá làm càn, còn dám chất vấn bà như thế, đừng quên bà là Thái hậu đương triều, ngay cả hoàng nhi cũng phải nể mặt ba phần. Vân Mặc này đáng giận vô cùng, có điều đại sự trước mắt, tốt hơn hết cứ nhìn xuống. Thái hậu hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hơi thở, từ tốn nói:

“Vân vương gia yên tâm, ai gia sẽ điều tra chuyện này, nhất định sẽ cho người một câu trả lời rõ ràng.”

Khóe môi Thái hậu mang ý cười nhưng ánh mắt lại âm trầm, nếu lần này để cho bà biết là ai gây ra, bà sẽ cho người rút gân lột da ả ta, nghiền ra thành tro mới hả dạ, đừng nghĩ chỉ đuổi ra khỏi cung.

“Được, bản vương sẽ chờ câu trả lời nhưng hiện giờ bản vương muốn mang Tiểu Nhi về Vân vương phủ dưỡng thương.”

Vân Mặc vừa dứt lời, Vân Tiểu thở phào nhẹ nhõm, xem ra mục đích của nàng đã đạt được, chỉ là có một chút áy náy vì đã lợi dụng Vân vương gia, lại còn dọa Tú Tú một phen nữa. Nhưng có thể xuất cung quả đúng là chuyện tốt, nàng cười rộ lên, dùng sức ôm chặt Tú Tú...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình thương của người cha

Edit : Tiểu Thoa Từ

Bởi vì Vân Tiểu bị thương nên Thái hậu đồng ý cho nàng về Vân vương phủ tịnh dưỡng.

Thật ra những vết thương này, chẳng qua là do Vân Tiểu dùng bút lông vẽ lên, sau đó nàng bôi thêm một lớp sáp mỏng, vì vậy mới có màu xanh tím, giống y như vết thương thật.

Mặc dù Thái hậu không vui khi để Vân Tiểu quay về vương phủ nhưng trong phút chốc cũng chẳng tìm thấy lý do gì để ngăn cản, huống chi hiện tại Vân vương gia vẫn còn đang nắm binh quyền, bà ta ít nhiều gì cũng phải kiêng kị vài phần.

Lúc này ở đại điện, những người liên quan đều đã lui ra, cuối cùng Thái hậu cũng không nhịn được mà giận dữ, vung tay đập mạnh lên kỷ trà khiến bộ trà cụ quý giá rơi xuống vỡ tan tành. Thái giám và cung nữ trong điện ngay cả thờ cũng không dám, “bình” một tiếng, tất cả đều quỳ xuống, sợ hãi kêu lên:

“Thái hậu?”

“Lâm An, lập tức đi tra xét xem kẻ nào dám không nghe theo mệnh lệnh của ta, động tay chân với Hoàng hậu như vậy.”

Trong mắt Thái Hậu tràn ngập lửa giận, khóe môi nở nụ cười lạnh, bà thật muốn nhìn xem là ai dám làm cái chuyện này.

Lâm An lên tiếng đáp, ngẩng đầu nhìn Thái hậu một cái, muốn nói lại thôi, chuẩn bị lui xuống làm việc. Lâm An đã theo bên cạnh Thái hậu hơn hai chục năm nay, chỉ một hành động nhỏ của hân, làm sao bà không thấy chứ nên trầm giọng hỏi: “Lâm An, người có lời gì muốn nói sao?”

Lâm An khẽ nhủ mảy, cung kính nói: “Nương nương, nô tài cảm thấy trong hậu cung này e là không có ai dám động đến Hoàng hậu đâu. Liễu chiêu viện vừa mới bị trừng phạt, tất cả mọi người cũng đều chứng kiến, làm sao họ dám tự đưa đầu vào lưỡi đao chứ.”

Thái hậu nghe thế, cảm thấy vô cùng hợp lý, đúng là vừa rồi bà đã tức giận đến hồ đồ thật. Hiện tại trong hậu cung này, chỉ e là không ai dám động thủ với ngọc tử kia nhưng mà nàng ta lại bị thương là làm sao? Từ đâu mà bị được chứ, chẳng lẽ là Hoàng thượng? Điều này không có khả năng, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không xuống tay với con ngọc ấy đâu, vì hân đã đồng ý với bà là sẽ nhẫn nhịn mà, nếu vậy thì sẽ là ai đây?

Đáng tiếc ngọc tử kia không thể nói rõ được, nếu không chỉ cần hỏi thôi sẽ biết ngay.

“Nhưng mà ngoài các nàng ra thì còn ai dám gây bất lợi cho Hoàng hậu chứ?” Thái Hậu lẩm bẩm nói.

Lâm An ngẩng đầu, liếc nhìn chủ tử một cái, cẩn thận bẩm tấu: “Nương nương, chỉ e có người dụng tâm kín đáo gây ra chuyện này. Người thử nghĩ xem, nếu Vân vương phủ và hoàng thất xung đột thì người nào sẽ được lợi đây?”

Hân vừa dứt lời, tim của Thái hậu liền loạn nhịp, mãi một lúc lâu cũng không lên tiếng, người ở trong tối là ai...

Vân Tiểu dẫn theo hai thái giám và cung nữ, cùng với Vân Mặc đi về phía nhuyển kiều ra khỏi hoàng cung, vừa đến cửa lớn đã có một chiếc xe ngựa quý phái của Vân vương phủ chờ sẵn. Mọi người cùng nhau lên xe ngựa, Vân Mặc và con gái ngồi ở xe phía trước, thái giám cung nữ ngồi ở một xe khác theo phía sau, một đường đi thẳng về phía Vân vương phủ.

Bên trong xe ngựa.

Về mặt Vân Mặc đau lòng nhìn Vân Tiểu, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, “Tiểu Nhi, là do phụ thân không tốt, lúc trước ta nên kiên trì không cho con tiến cung, là phụ thân hại con, khiến con trở thành một quân cờ bị người ta sắp đặt”.

Vân Mặc khẽ lẩm bẩm, Vân Tiểu nhìn biểu tình bi thương của ông như vậy, trong lòng đột nhiên nổi lên áy náy, thật sự nàng muốn nói cho ông ấy biết là nàng không có ngốc nhưng phải cố gắng kìm nén xuống. Nếu như hấp tấp để lộ ra như thế, chỉ sợ là sẽ dọa Vân vương gia một trận, nữ nhi của mình ngày ngốc mười mấy năm, bỗng nhiên bây giờ lại không có sao cả, đôi lại là ai cũng đều khó mà tin được, huống chi hiện tại phong vân chuyển động, càng nhiều người biết nàng không bị làm sao thì Vân vương phủ sẽ càng thêm phiền toái. Thái hậu và Hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào đây? Cho nên tốt nhất vẫn nên yên lặng thì hơn.

Vân Mặc cũng không nhận ra Vân Tiểu có gì khác thường, vẫn cứ nói chuyện một mình. Có lẽ là biết Vân Tiểu ngây ngốc, cho nên vị Vân vương gia này vẫn cứ nói, không hề kiêng kị chút nào, chân tình được biểu lộ cả ra, thật sự khiến Vân Tiểu cảm động vô cùng.

“Tiểu nhi, cả đời này phụ thân chỉ yêu có một người là mẹ con, đáng tiếc nàng mất sớm, phụ thân đã đáp ứng nàng, sẽ dùng cả đời này để thương yêu chăm sóc cho con. Mặc dù con có ngốc nghếch nhưng vẫn luôn là bảo bối của phụ thân, ai ngờ rằng sự yêu thương này lại hại con. Phụ thân thật sự có lỗi, nếu như sau này xuống dưới cửu tuyền, ta còn mặt mũi nào mà gặp mẹ con đây chứ?”

Vân Mặc nói đến chuyện này, giọng hơi có chút nghẹn ngào, Vân Tiểu cứ ngây ngốc nhìn ông. Thật không ngờ rằng đường đường là Nhiếp Chính vương nhưng lại có một mặt tình cảm thế này, có lẽ là do nàng ngốc nên ông ấy mới dành tình thương nhiều như vậy. Còn ở trước mặt người khác, ông vẫn luôn là một Vân vương gia lãnh khốc, cơ trí.

“Tiểu Nhi, đừng sợ, chúng ta quay về Vân vương phủ. Lần này bốn vương nhất định phải khiến bọn họ đưa ra một đáp án rõ ràng, nếu không Tiểu Nhi cũng không cần trở về Hoàng cung nữa, cứ ở lại trong Vân vương phủ đi”.

Câu cuối cùng này, cũng chính là ý tứ của Vân Tiểu, khéo môi nàng nhin không được mà cười rộ lên.

Khi nàng cười lên liền hiện ra hai lúm đồng tiền, đôi mắt to sáng ngời linh động, như tỏa sáng lấp lánh, cực kì đáng yêu. Vân Mặc ngẩng đầu, thấy nữ nhi như vậy, trong lòng không khỏi chua xót.

Tiểu nhi của bọn họ, nếu như không ngốc thì thật là tốt, xứng đáng có được một nam tử hoàn mỹ nhất.

“Bộ dáng của Tiểu nhi thật giống mẫu thân của con.”

Vân Mặc cảm thán, vươn tay xoa đầu Vân Tiểu, về mặt từ ái. Sống mũi Vân Tiểu cay cay, thiếu chút nữa nhin không được mà gọi ông một tiếng “phụ thân”, cuối cùng chỉ đành quay đầu đi, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài xe ngựa.

Trên đường cái, người người tấp nập, ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt. Những tòa nhà cổ xưa trải dài trên đường phố, giống như một bức tranh cổ kính.

Quả nhiên là kinh thành dưới chân thiên tử, phồn vinh hưng thịnh, tiếng rao của người bán hàng rong, tiếng cò kè mặc cả, hòa vào nhau náo nhiệt vô cùng, các tửu lâu lại đông khách, nhộn nhịp.

Xe ngựa đi thẳng một mạch về phía trước, người cũng càng ngày càng ít, đến một ngã tư đường yên ắng, cả một dãy phố đều được tường lớn bao quanh, có thể thấy được phủ đệ này thật sự to lớn, Vân Tiểu im lặng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn, chẳng lẽ đây là Vân vương phủ sao?

Ánh mặt trời chiếu vào phía trên cửa, một bức hoành rồng bay phượng múa, chỉ thấy nét chữ cứng cáp, hữu lực đề ba chữ “Vân Vương phủ”.

Ở dưới, phía bên trái hàng chữ to lớn kia, còn có một dòng chữ nhỏ: “phủ đệ ngự ban”.

Thật không ngờ rằng phủ đệ lớn như vậy là do Tiên hoàng ngự ban, có lẽ Tiên hoàng rất coi trọng Vân Mặc nhưng mà Thái hậu và Hoàng thượng hình như không ủng hộ ông ấy cho lắm. Chỉ sợ thời gian càng lâu, toàn bộ những thứ này cũng sẽ trở thành gánh nặng của Vân Vương phủ, Vân Tiểu thấm thán.

Người đi phía trước mở cửa lớn ra, một đám người đông nghìn nghịt quỳ ở đó, có lẽ Vân Mặc đã phái người thông báo cho quản gia, cho nên mới có cục diện trước mắt này. Tuy Vân Tiểu là một ngốc tử nhưng dù sao thân phận cũng là Hoàng hậu một nước, những lễ nghi này không thể bỏ.

“Tiểu Nhi, chúng ta về đến nhà rồi.”

Vân Mặc xuống xe, quay đầu lại đỡ nữ nhi xuống, đứng trước mặt mọi người.

Một đám đông nghìn nghịt, khoảng ba đến bốn mươi người. Đứng đầu là một vị phu nhân quý phái, quần áo thượng hạng, trên đầu cài trâm ngọc, tuy không thấy rõ ràng khuôn mặt nhưng cũng đủ biết thân phận bà ta không thấp. Ánh mắt Vân Tiểu chợt lóe lên, chẳng lẽ đây là Vân vương Phi sao? Nếu vậy thì mẫu thân của thân thể này là ai? Chỉ là một tiểu thiếp thôi sao? Nếu vậy thì mình cũng chỉ là con của thiếp thất, mà còn là một kẻ ngốc nữa chứ. Nếu không được Vân vương gia yêu thương, chỉ sợ sống trong vương phủ này cũng không được bình yên như thế.

Vân Tiểu đang suy nghĩ, bỗng nhiên nàng cảm thấy một ánh mắt sắc bén, như muốn thiêu đốt nàng. Là ai chứ? Tầm mắt dời qua, liền thấy bên cạnh Vân vương phi, một nữ tử yếu điệu đang quỳ, mặt mày như vẽ, xinh đẹp động lòng người nhưng mà bên trong đôi mắt kia, lại bắn ra ánh nhìn sắc bén, oán hận nhìn nàng chằm chằm.

Nàng ta là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tình huynh muội

Edit: Tiểu Thoa Từ

Trước cửa Vân Vương phủ đông nghịt một đám người đang quỳ, Vân Mặc làm như chẳng hề nhìn thấy, chỉ lo đỡ con gái ngốc bên cạnh, yêu thương nói:

“Tiểu Nhi, chúng ta về đến nhà rồi, ở đây không có ai dám bắt nạt con đâu.”

Vân Tiểu nhếch môi, ánh mắt trầm xuống, trên thực tế thì làm gì có ai bắt nạt nàng, có bắt nạt cũng là bắt nạt nữ nhân ngốc trước kia. Nàng vốn nghĩ về đến Vân Vương phủ sẽ được sống tự do vui vẻ một chút, hiện giờ xem ra, e là chưa hẳn được như ý nguyện.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, bản thân mình lại không phải là trưởng nữ của Vân Vương gia, mẫu thân đã chết của thân thể này cũng không phải là Vân vương phi, mà chỉ là một tiểu thiếp, một tiểu thiếp nhỏ bé mà thôi. Bởi vì yêu người mẹ đã chết của nàng, cho nên ông ấy mới sủng ái nữ nhi này hơn một chút nhưng điều này lại dẫn tới sự ghen ghét cho nàng, còn khiến nàng trở thành một quân cờ hoàn hảo.

Hơn nữa từ đầu đến cuối nữ nhân cứ nhìn nàng chăm chăm kia rốt cuộc là người phương nào, trưởng nữ của Vân vương phủ sao? Không lẽ do nàng chỉ là một ngốc tử nhưng lại tiến cung làm Hoàng hậu nên nàng ta cực kỳ căm hận sao? Nhưng nếu Vân vương phủ có một trưởng nữ rồi thì tại sao Vân vương gia lại bằng lòng để một ngốc tử vào cung chứ?

Vân Tiểu không hiểu ra sao, đúng lúc này giọng nói lạnh lùng, âm trầm của Vân vương gia vang lên.

“Đứng lên đi.”

“Dạ, Vương gia.”

Một đám người nhanh chóng đứng lên, nữ nhân đứng đầu bước đến trước tiên, vẻ mặt tươi cười, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều cực kỳ đoan trang tao nhã. Toàn thân mặc hoa phục nổi bật nhưng lại không hề mất đi nét sang trọng, chỉ là đôi mắt kia chợt lóe lên tia phẫn hận rồi biến mất, tuy rằng thay đổi cực nhanh nhưng vẫn bị Vân Tiểu bắt được.

Ngắm lại cũng đúng, một nữ nhân làm sao mà không hận kẻ đã cướp phu quân của mình chứ, huống hồ Vân Tiểu lại là kết tinh tình yêu của hai người họ, chỉ e là vừa nhìn thấy nàng, trong lòng Vân vương phi chẳng khác nào bị đè một tảng đá đè nặng.

Vân vương phi tràn ngập ý cười, vươn tay đến đỡ Vân Tiểu, “Tiểu Nhi đã về, đi thôi, đại nương* đã làm điểm tâm ngon cho con rồi.”

*đại nương: mẹ cả

Vân Tiểu tuy thông cảm với Vân vương phi nhưng nàng không thích bị người luôn oán hận mình đụng chạm vào, bởi vậy liền dùng sức rút tay về, lùi lại bên cạnh Vân vương gia. Tay Vân vương phi bị hất hăng, tình huống này thật xấu hổ, bọn hạ nhân nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám nhìn về mặt hết đỏ lại trắng của Vương phi.

Vân Mặc lại không để tâm lắm, vươn tay kéo Vân Tiểu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhi, đây là đại nương của con, đây là biểu tỷ* Nhượng Vân.”

*biểu tỷ: chị họ bên ngoại, còn đường tỷ là chị họ bên nội.

Vân Mặc chỉ vào một nữ tử đang thướt tha đi đến, đúng là nữ tử vừa rồi vẫn ngoan độc nhìn chăm chăm nàng, thì ra nàng ta cũng không phải là nữ nhi của Vân vương phủ, mà chỉ là biểu tỷ, đã là biểu tỷ, vì sao lại hận nàng như vậy? Trong lòng Vân Tiểu hừ lạnh, nàng vốn nghĩ mình đoạt mất vị trí Hoàng hậu của nàng ta nên nàng ta mới vậy, không ngờ nàng ta căn bản đâu phải người của Vân vương phủ, chỉ là một người ở nhờ, thế mà dám công khai oán hận này nọ, thật là bức mình.

Vân Mặc giới thiệu Vân vương phi và biểu tỷ xong, tầm mắt nhìn qua mọi người, không thấy con trai mình, sắc mặt có chút khó chịu, chậm rãi hỏi: “Tình Lam, Trình Nhi đâu? Không phải ta đã phái người thông báo với các người rồi sao? Tiểu Nhi tốt xấu gì cũng là Hoàng hậu, sao có thể chậm trễ như thế.”

Vân Mặc vừa dứt lời, hơn nửa số người ở đó đều co giật khóe miệng, sắc mặt Vân vương Phi cũng trầm xuống vài phần, ánh mắt của Nhượng Vân hiện lên sự khinh thường. Hoàng hậu thì đã sao? Chỉ là một ngốc tử mà thôi, nếu không vì mặt mũi của Vương gia, tất cả bọn họ có ai thèm để ý nàng ta chứ.

Có điều là Vân vương phi cũng không dám biểu hiện ra, cẩn thận nói: “Nó vừa về, thiếp còn chưa kịp báo.”

Bà ta vừa nói xong lập tức nghe thấy một thanh âm ôn hòa như nước.

“Phụ thân và Tiểu Nhi đã về.”

Giọng nói này tao nhã, nhẹ nhàng như gió. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bóng người hoạt bát, cử chỉ nhanh nhẹn đi từ trong Vương phủ ra. Trường bào màu lam, nhẹ nhàng trong gió, lông mày tinh tế, trán cao, hai mắt trong sáng không nhiễm bụi trần, áo choàng sáng bóng, bên mỗi mang theo nụ cười ôn nhu, mái tóc đen như mực khẽ bay bay. Hắn chậm rãi đi đến, như mang theo một dòng nước ấm rót vào tận lòng người.

Vân Tiểu không khỏi hô một tiếng “tuyệt”, tuyệt cho một nam tử ôn hòa như trúc, cả người từ trên xuống dưới lộ ra một loại khí chất thư sinh cổ điển, dường như là từ trong sách bước ra vậy, còn mang theo mùi hương nhàn nhạt của mực.

Vân Mặc vừa thấy thấy hắn, lập tức cao hứng nở nụ cười, đây là hai đứa con, một trai một gái mà ông yêu thương nhất.

“Trình Nhi, mau tới đây, muội muội của con đã về rồi.”

Vân Trình sải bước chân tao nhã đến trước mặt Vân Tiểu, cầm lấy tay của Vân Tiểu từ tay phụ thân, đánh giá từ trên xuống dưới, thuận tiện ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng.

“Tiểu Nhi, không nhận ra ca ca sao?”

Vân Tiểu dựa trong lòng hắn, cảm nhận được rõ ràng tình thân nồng đậm xuất phát từ đáy lòng hắn, nam nhân này là thật tâm yêu thương nàng, xem nàng là người thân, xem ra lại có thêm một người yêu mến nàng rồi. Vân Tiểu không khỏi nở nụ cười, ôn nhu mở miệng: “Ca ca.”

Nàng gọi một tiếng, Vân Trình lập tức buông nàng ra, vẻ mặt vui sướng: “Tiểu Nhi, xem ra thật không uống công ca ca thương yêu muội, muội nhận ra ca ca đúng không?”

Ánh mặt trời chiếu lên người bọn họ, thật giống như một bức tranh hài hòa vui vẻ, hạ nhân của Vân vương phủ nhìn không rời mắt, Lý Nhượng Vân vẫn đứng ở một bên, đôi mắt lạnh xuống, nghiêng răng phát ra tiếng kệt kệt, nàng không hiểu vì sao biểu ca lại yêu mến con gái này như thế, hẳn nhu nhả như tiên nhân vậy, căn bản không dễ gì thích người khác, ngay cả với nàng, hẳn cũng có vẻ rất lạnh nhạt nhưng đối với người từ kia lại thương yêu đến tận xương tủy. Trước kia nàng cũng rất ghen tị nhưng không có biện pháp nào dùng được, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể khiến hắn chú ý, càng không thể làm cho hắn đem tâm ý kia chuyển qua nàng.

Vân Mặc mỉm cười nhìn hai đứa con, tâm tình lại tốt lên, vung tay ra lệnh.

“Được rồi, lui ra hết đi, Trình Nhi, đưa muội muội vào nhà.”

“Vâng, phụ thân.” Vân Trình nắm tay Vân Tiểu đi vào Vân vương phủ. Vân Mặc cũng đi vào, mà Vân vương phi là Lý Nhượng Vân theo ở phía sau. Hai người nhìn nhau, trong mắt Vân vương phi là nỗi chua xót vô tận, một người là phu quân của bà, một người là con đẻ của bà nhưng sự chú ý của hai nam nhân kia đều ở trên người một đứa con gái, điều này làm bà thật sự đau khổ, lại càng thêm bất đắc dĩ. Lý Nhượng Vân đứng cạnh đỡ lấy cô của mình, dịu dàng nói.

“Cô cô, đừng khổ sở, chúng ta vào đi thôi.”

“Ừ” Hai người cũng đi vào phủ, bọn hạ nhân tản ra đi làm việc của mình.

Vân vương phủ là phủ đệ được ngự phong, chiếm diện tích cực lớn, đình đài lầu các nhiều vô kể, hòn non bộ hay là hồ nước cũng vô cùng đa dạng, rất có hương vị của Giang Nam xinh đẹp, lại còn có cỏ thành rộng lớn, quả nhiên là vương phủ được ngự phong. Tuy không tráng lệ bằng Hoàng cung nhưng cũng không phải là nơi những chỗ khác có thể sánh bằng.

Vân Tiểu theo sau Vân Trình, đi thẳng về phía sân viện trước kia mình ở. Tú Tú, Tiểu Hà và hai thái giám đi theo họ cách rất xa.

Trong khoảng sân nhỏ nhỏ, hoa cỏ nở rộ tươi đẹp, bên cạnh góc tường có một gốc cây ngô đồng lớn, lá rụng bay lượn xuống, có một tiểu nha đầu bên dưới quét lá, vừa thấy Vân Tiểu đi vào liền cung kính hành lễ. Con đường nhỏ tĩnh lặng gấp khúc trải đá thông đến phòng chính, lúc này một nha đầu đứng ở hành lang đang kiễ chân ngóng chờ, vừa thấy bóng Vân Tiểu đã sớm chạy đến, vui mừng kêu lên, “Tiểu thư, người đã về. Xảo nhi rất nhớ người.”

Vân Tiểu hơi ngạc nhiên, nhìn nha đầu đang dập đầu trước mình, bộ dáng nhỏ xinh thanh tú, thoạt nhìn cũng không lớn lắm, chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi. Lúc này trên khuôn mặt thanh tú là hai hàng lệ như châu ngọc, đôi mắt trong suốt ánh lên sự vui vẻ. Vân Tiểu vươn tay nâng nàng dậy, Xảo nhi này nhất định là nha hoàn hầu hạ nàng trước đây, tuy không chừng chặc nhưng xem ra là một tri kỷ.

Vân Trình đứng bên cạnh Vân Tiểu dịu dàng nói, “Tiểu Nhi, đây là nha hoàn Xảo nhi của muội, muội có nhận ra nàng không?”

Vân Tiểu lắc lắc đầu, nàng thật sự không biết Xảo nhi là ai, huống chi từ trước nàng đã là một người từ, làm sao có thể nhớ rõ ai là ai, nàng chỉ có thể biểu hiện như vậy mới phù hợp với thân phận của mình.

Nhưng vừa nhìn thấy nàng lắc đầu, Xảo nhi thế nhưng “oa” một tiếng khóc lớn, tiếng khóc kia thương tâm vô cùng, còn mang theo tiếng nức nở.

“Thiếu gia, tiểu thư không cần Xảo nhi nữa rồi. Đáng lẽ ra Xảo nhi nên vào cung cùng tiểu thư a.”

Vân Tiểu nhìn tình hình trước mặt, không khỏi có chút đau đầu, ai biết nha hoàn này tự dung lại khóc chứ, có điều sự đau khổ của nàng ta rất rõ ràng. Nàng vươn tay gỡ gỡ đầu, giống như thật hoang mang, thần nhiên nói: “Xảo nhi?”

Giọng nàng vừa vang lên, Xảo Nhi lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào nàng, lông mi đen dài chớp lên chớp xuống, hết sức đáng yêu, nước mắt còn đọng lại trên mặt.

Để tránh cho lỡ tại lại chịu đau khổ, Vân Tiếu nhanh chóng gạt đầu. Lần này đổi lại Xảo Nhi cao hứng nhảy dựng lên: “Thật tốt quá, tiểu thư vẫn còn nhớ Xảo Nhi nha, tiểu thư còn nhớ nha.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đánh biểu tử

Edit: Tiểu Thoa Từ

Trong đại sảnh, Vân Tiếu và Lý Nhượng Vân đánh giá lẫn nhau, không ai nói gì, Xảo Nhi vẫn khóc sụt sùi không chịu lùi ra, sau đó bị Tú Tú mạnh mẽ lôi xuống, lúc này chỉ còn hai người các nàng.

Lý Nhượng Vân ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Biểu muội ở trong cung có tốt không?”

Vân Tiếu nhìn đáng vẻ làm bộ làm tịch của nàng ta thì thấy như có một cơn gió lạnh thổi tới, nữ nhân này đúng là giỏi đóng kịch. Nàng vẫn không nói không rằng nhìn nàng ta, để xem tiếp theo nàng ta có thể làm gì?

Lý Nhượng Vân cũng không hy vọng Vân Tiếu sẽ có hành động gì, chỉ là thấy kỳ lạ vì nàng ta không tỏ ra sợ hãi như mọi khi, lại còn có vẻ mặt trấn tĩnh nhìn mình như thế, khóe môi nàng cong lên một nụ cười châm chọc. Nhưng cuối cùng thì cũng chỉ là cơn gió thoảng mà thôi, vào cung một chuyến là muốn quên khổ sở trước kia à? Hôm nay đừng hy vọng nàng sẽ bỏ qua cho nó.

Lý Nhượng Vân nghĩ đến đây thì đắc ý, cả người kích động, sắc mặt phỉếm hồng, khóe miệng hơi lệch đi, có vẻ điệu dàng yêu kiều nào nữa, không khác gì quý dạ xoa.

“Người có biết không? Từ nhỏ ta đã rời xa cha mẹ, được cô nhận nuôi bên cạnh để bầu bạn. Mặc dù khi đó dưỡng không phải là Nhiếp Chính vương đương triều, nhưng cũng là Trấn quốc Đại tướng quân, cô vẫn hay nói với ta sẽ tìm cho ta một mối lương duyên tốt đẹp. Sau đó Hoàng thượng hạ chỉ cho người của Vân gia vào cung làm hậu, người có biết ta cao hứng bao nhiêu không? Bởi vì đó là vị trí của ta, ta chính là người của Vân gia, ai ngờ thánh chỉ hạ xuống nhưng lại là người tiền cung, một gốc từ như người đã phá hủy giấc mộng của ta, cho nên ta hận người. . . hận người.”

Lý Nhượng Vân nói đến mấy câu cuối, hai mắt đã đỏ sẫm, trừng mắt nhìn Vân Tiếu.

Ánh mắt Vân Tiếu trầm xuống, tận đáy lòng dâng lên sự chán ghét vô cùng, Lý Nhượng Vân này vừa thiếu hiểu biết lại vừa nực cười, nàng ta nghĩ vào cung là chuyện tốt hay sao? Thiếu hiểu biết thì không nói, đáng xấu hổ là nàng ta lại hận nàng vì chuyện này.

Tuy nàng chán ghét Lý Nhượng Vân nhưng trên mặt không hề bộc lộ một chút cảm xúc nào, mà nở nụ cười ngây thơ.

Lúc này, nàng cảm thấy thân phận kẻ gốc như thế này cũng thật là may mắn, vì mọi người khi ở trước mặt nàng sẽ luôn lộ ra bộ mặt chân thực nhất của mình, khiến nàng dễ dàng nhận biết được ai tốt với nàng, ai lợi dụng nàng hay có mưu đồ khác.

Lý Nhượng Vân thấy gốc từ này vẫn còn cười được, nàng thấy hối hận là sao không đánh nàng ta sớm một chút, thân mình vừa động liền nhào đến Vân Tiếu, chẳng qua là người còn chưa tới nhưng đón tiếp nàng chính là một vật màu đen tuyền bay mạnh qua, ‘ba’ một tiếng, đập vào gáy của nàng, sau đó rơi xuống đất.

Lý Nhượng Vân ngây dại, cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy một chiếc giày đế đen thêu kim phượng, cũng chính là chiếc giày đã đập vào mặt nàng, hiện giờ sau gáy vẫn còn ần ần đau. Tuy nàng sống ở đây như là khách, nhưng trong vương phủ này làm gì có ai dám chọc đến nàng, không ngờ hôm nay lại bị một kẻ gốc đánh. Lý Nhượng Vân tức đến phát điên, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy gốc từ kia động tác tao nhã vén làn váy, một cái chân nhẹ nhàng gác trên ghế, cái chân kia . . . lại không có giày?

“Cái đồ gốc nhà người thế mà dám đánh ra, ta liều mạng với người.”

Lý Nhượng Vân dứt lời, lại hướng về phía Vân Tiếu mà lao đến. Làm sao Vân Tiếu để nàng ta có cơ hội chứ, thân mình xoay một vòng, mang theo một trận kinh phong, chiếc chân không mang giày kia đá thẳng tới, chỉ nghe ‘a’ một tiếng, Lý Nhượng Vân bay thẳng ra ngoài, đập vào ghế dựa, phát ra một loạt tiếng vang ‘rầm rầm’ ầm ầm.

Những người ở ngoài đều bị dọa đến choáng váng, Tú Tú và Tiểu Hà run lên, không cần nghĩ cũng biết bên trong là tình huống gì, nhưng Xảo Nhi thì lại mang tâm tư khác, khăn trương vô cùng, mồ hôi lạnh chảy đầy tay, dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi Tú Tú đang giữ lấy mình.

“Tỷ tỷ, van cầu các người cứu tiểu thư đi, nhất định là nàng đã bị biểu tiểu thư đánh đó, van cầu các người mà.”

Nàng vừa dứt lời, bên cạnh vang lên một tiếng hừ lạnh, đúng là tỷ nữ Tiểu Kỳ của Lý Nhượng Vân, lúc này nàng ta đang cười lạnh nhìn Xảo Nhi, sắc mặt tỏ vẻ đắc ý.

Tú Tú và Tiểu Hà nhìn nhau, lộ ra một nụ cười châm chọc, nô tài ngu si này, chủ tử sắp bị đánh chết đến nơi rồi mà còn tỏ vẻ, tương Hoàng hậu còn là kẻ gốc sao?

Ngoài đại sảnh, một vài người cẩn thận dựa vào cánh cửa nghe động tĩnh bên trong, nhưng lại không có tiếng gì nữa.

Một lát sau, Tú Tú thò đầu vào phòng khách nhìn quanh một vòng, theo sát nàng là Tiểu Hà và Xảo Nhi, ba nha đầu liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy tình hình trong phòng. Tất cả đều tròn to mắt, há hốc mồm không nói nên lời, bởi vì hai người sau đề lên người nên khiến Tú Tú không chịu nổi sức nặng ‘rầm’ một tiếng cắm đầu vào trong, sau đó ba người đều ngã thành một đống.

Chỉ thấy trong đại sảnh, vị biểu tiểu thư còn kiêu ngạo vừa rồi, giờ đã chật vật nằm trên đất, hai mắt đờ đẫn, kinh hãi nhìn nữ nhân đang ngồi bên trên ung dung uống trà.

Trong mắt của nàng chứa đựng vẻ sợ hãi rõ rệt, trên gương mặt in rõ năm dấu tay, tóc tai thì bù xù, trang sức rơi đầy đất, miệng thì bị nhét một cái giấy thấm khiến cho nàng ta mặc dù thống khổ cũng không thể phát ra được chữ nào. Chẳng trách là trong phòng thật im lặng, hóa ra là miệng bị nghẹn rồi.

Tú Tú và Tiểu Hà không nói nên lời, đại sảnh vẫn yên lặng như trước. Cuối cùng Tiểu Kỳ là người có phản ứng đầu tiên khi bước vào, nàng ta 'A' một tiếng hét lên, vọt tới bên cạnh Lý Nhượng Vân, lấy giấy từ trong miệng nàng ta ra, đau lòng khóc.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Tiểu thư?”

Trước giờ Lý Nhượng Vân vẫn kiêu ngạo nên hay bắt nạt người ta, ở trong phủ muốn làm gì thì làm, có bao giờ trải qua chuyện này chứ, lại còn ở trước mặt hạ nhân thảm hại như thế, sau này nàng còn thể diện gì nữa đâu mà gặp người khác. Nghĩ vậy, rốt cuộc nàng ta không chịu nổi nữa khóc lên.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, ngốc tử kia đánh ta, là nó đánh ta, ta không muốn sống nữa.”

Lý Nhượng Vân nói xong, giấy dựa ngồi dậy, cổ hết sức náo loạn.

Vân Tiểu ngồi một bên uống trà, thờ ơ lạnh nhạt với tình hình ở trong phòng, thấy Lý Nhượng Vân bắt đầu giờ chiều náo loạn. Nàng không nhanh không chậm buông chén xuống, đột nhiên ha ha cười lên, làm cho tất cả mọi người đều kinh sợ, nhìn nàng một cách khủng hoảng, chỉ thấy nàng vừa cười vừa chỉ vào Lý Nhượng Vân.

“Kêu nữa đi, ta cho người ăn giày nữa.”

Nàng vừa dứt lời, Lý Nhượng Vân lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn một cách hiếm thấy, chạy thực mạng ra ngoài, cứ như là đằng sau có con sói đang đuổi theo vậy, đến khi chạy thật xa ra ngoài mới nghe thấy nàng ta khóc lên, để lại một câu hăm dọa.

“Ta đi tìm cô, ngốc tử này lại dám đánh ta.”

Đây là việc nàng không bao giờ ngờ đến, vì sao ngốc tử này lại lợi hại như vậy, khí lực thật lớn mà, hơn nữa cũng không theo một thể võ nào cả, trái một đá phải một đâm, nhìn rối loạn lung tung. Nhưng nàng lại hoàn toàn không có khả năng đánh lại, liền bị đánh thành như vậy.

Trong phòng khách, Tú Tú và Tiểu Hà vẻ mặt cẩn thận, cúi đầu đứng một bên. Mà Xảo Nhi thì ngược lại, vẻ mặt hưng phấn, đi ra giữa phòng nhặt chiếc giấy thấm lên, vui vẻ chạy đến trước mặt Vân Tiểu.

“Tiểu thư lợi hại thật, đúng là quá tốt rồi, sau này sẽ không còn ai dám bắt nạt tiểu thư nữa.”

Xảo Nhi nói xong, trên mặt Tú Tú và Tiểu Hà xuất hiện mấy vạch đen, nha đầu kia thật là khác người, không thấy nương nương đánh người lợi hại như thế nào sao? Thế mà nàng ta còn không biết sợ hãi nữa.

Vân Tiểu hơi cong khóe môi, tâm tình rất là cao hứng, về phần Lý Nhượng Vân, e là đã đi cáo trạng rồi, nhưng cho dù thế thì làm sao chứ? Bà cô kia của nàng ta, tức là Vân vương phi đó chẳng lẽ có thể làm gì nàng à. Nếu như nàng ta không tự dẫn xác đến trêu chọc nàng thì nàng có đánh nàng ta không?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bao che khuyết điểm

Edit: Tiểu Thoa Từ

Chuyện biểu tiểu thư bị đánh, giống như một trận gió truyền khắp Vân vương phủ...

Trong Vương phủ rộng lớn người người đều phẫn chấn, bọn hạ nhân tùm nập bày lại thảo luận sôi nổi, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn, thật không ngờ là tiểu thư ngốc có thể trút giận cho bọn họ. Thật ra, biểu tiểu thư này tuy rằng sống nhờ ở quý phủ nhưng vẫn luôn làm mưa làm gió, lúc nào cũng tỏ vẻ cao hơn người khác một bậc, chỉ biết hất hàm sai khiến, hạ nhân trong phủ luôn bị ả mắng chửi, thậm chí còn có nhiều người bị hành hạ. Vương gia và công tử rất ít khi ở trong phủ, việc chấp quản trong phủ là Vương phi, mà Vương phi lại là cô ruột của biểu tiểu thư này nên tất nhiên là mắt nhắm mắt mở rồi, bọn hạ nhân thì khổ không có chỗ nói, thật không ngờ là nàng ta lại bị đánh, đúng là ác giả ác báo.

Trong chính sảnh của Văn vương phủ.

Lý Nhược Vân khóc hết sức thương tâm, tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn, đầu còn đáng vẻ của một vị tiểu thư nữa chứ.

Văn vương gia khẽ nhíu mày, trong mắt lóe ra tia sắc bén, không kiên nhẫn mở miệng: “Người có thể nói rõ ràng rồi hãy khóc được không?”

Văn vương Phi vừa thấy Vương gia tức giận, liền nhanh chóng nhắc nhở cháu gái cẩn thận: “Con nói chậm một chút, có chuyện gì Vương gia sẽ làm chủ cho”.

Kỳ thật chuyện này không cần nói, Văn vương Phi cũng có thể đoán là đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì trong Văn vương phủ này, ngoài cái ngốc từ kia, thì không có người thứ hai dám đụng đến Văn nhi, nhưng mà ai có thể ngờ được, lần này nàng ta lại phát điên lớn như vậy. Chẳng lẽ là do ở trong hoàng cung lâu ngày, cho nên mới hình thành nên cái tính bướng bỉnh này.

Văn vương phi bất động thanh sắc nhìn mọi chuyện trước mắt, Lý Nhược Vân nhanh chóng ngừng khóc, ủy khuất nói:

“Hôm nay Văn nhi biết biểu muội trở về, vì con rất nhớ muội ấy cho nên mới đến thăm một chút, ai biết được muội ấy lại đánh con, còn đánh ra nông nổi này.” Lý Nhược Vân điềm đạm nói xong, cuối cùng lại khóc nức lên, nàng bị đánh quả thật là rất thảm, nước mắt chảy qua da thịt bị sưng đỏ càng thêm đau đớn.

Nghe Lý Nhược Vân nói xong, Văn vương Phi nhíu mày nhìn về phía Vương gia: “Thật không ngờ rằng Tiểu nhi lại đánh người, lại còn xuống tay nặng như vậy. gương mặt của Nhược Vân thiếu chút nữa là bị hủy rồi?”

Văn vương gia ngồi phía trên có chút khó tin, hỏi lại một câu: “Người nói là Tiểu nhi đánh người?”

Lý Nhược Vân vừa khóc vừa gật đầu, nàng còn đang đợi Văn Vương gia làm chủ cho nàng nha.

“Đúng vậy, muội ấy xuống tay thật độc ác, con vốn tránh không nổi, khí lực thật sự rất lớn”.

Văn Mặc xác nhận xong liền đứng dậy, thông thả đi lại giữa đại sảnh, quay đầu ra phía ngoài hạ lệnh: “Người đâu, lập tức đi mời Hoàng hậu đến đây”.

“Dạ, Vương gia”.

Quản gia Văn Phúc ở ngoài cửa, cung kính trả lời, dẫn theo hai hạ nhân đi mời Hoàng hậu nương nương.

Đại sảnh.

Lý Nhược Vân vừa khóc vừa đi đến bên người Văn vương phi, Văn vương Phi nhẹ vỗ tay nàng, đau lòng nói: “Đừng nóng vội, Vương gia nhất định sẽ làm chủ cho con, tuy Tiểu nhi là Hoàng hậu nhưng sao có thể tùy tiện đánh người như vậy chứ, dù sao con cũng là biểu tỷ của nó”.

“Cô.” Lý Nhược Vân kêu một tiếng, cũng yên tâm được một chút. Hôm nay nếu Văn Tiểu không chịu trừng phạt thì khó mà giải được mối hận trong lòng nàng, cho dù nàng ta là Hoàng hậu thì thế nào, cũng không thể muốn đánh người liền đánh người như vậy.

Văn Mặc thông thả đi lại giữa phòng, cũng không hề chú ý đến lời nói của hai người bên này, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, vậy mà Tiểu nhi lại đánh người. Từ bé, nha đầu kia đầu óc đã không được minh mẫn, tính tình cũng yếu đuối, lá gan lại càng nhỏ, chỉ có người ta bắt nạt nàng. Thật không ngờ là con thô nhỏ bị chọc tức cũng sẽ cắn người, xem ra chuyện tiền cung cũng không phải là chuyện xấu gì, cuối cùng cũng đã mài dũa nàng. Văn Mặc càng nghĩ càng cao hứng, bàn tay nắm mạnh lên bàn, phát ra một thanh âm vang dội, dọa Văn vương Phi và Lý Nhược Vân nhảy dựng, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Văn vương gia.

Vốn nghĩ rằng Văn vương gia là do quá tức giận cho nên mới kích động. Ai ngờ, hai người ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt cao hứng của Văn vương gia, lầm bầm nói: “Thật sự là quá tốt, không ngờ rằng Tiểu nhi lại có thể đánh người”.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Văn vương phi và Lý Nhược Vân trắng bệch, trong mắt hiện lên nỗi hoang mang, lời này của Vương gia là có ý gì. Hai người họ vốn nghĩ ông sẽ dạy bảo Văn Tiểu một trận, nhưng mà như vậy là dạy bảo nàng ta sao?

“Vương gia?” Trong giọng nói của Văn vương phi hơi run rẩy, bà biết Vương gia luôn bao che khuyết điểm, nhưng mà lần này Văn Tiểu quá đáng lắm rồi. Tốt xấu gì Nhược Vân cũng là biểu tỷ của nàng ta, nhìn xem nàng ta đánh Nhược Vân thành cái bộ dạng gì đây? Như vậy thì bà làm sao có thể giải thích với cha mẹ của Nhược Vân chứ, bọn họ vẫn luôn Nhược Vân giao cho bà, thật không ngờ hôm nay nàng bị đánh, mà còn bị đánh nặng như vậy, người làm cô như bà còn có thể ngẩng đầu ở Lý gia nữa hay sao?

Nhưng mà Văn Mặc cũng không để ý tới bà, ánh mắt rơi trên người Lý Nhược Vân, thanh âm sắc bén âm trầm vang lên:

“Những chuyện mà ngươi làm trước đây, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng bốn vương không biết sao, các ngươi cho bốn vương là ai? Hôm nay Tiểu nhi đánh ngươi, cũng là vì đòi lại công bằng ngày xưa, các ngươi có cái gì úy khuất.”

Tiếng nói của Vân Mặc vừa dứt, phòng khách lập tức yên tĩnh lại, Vân vương Phi và Lý Nhượng Vân cũng không dám nói thêm một câu. Khi Vân vương gia đối diện với Vân Trinh và Vân Tiểu mới có thể dịu dàng, còn đối với những người khác, ông luôn luôn lãnh khốc và tàn nhẫn, nếu không làm sao có thể đạt được danh hiệu Chiến Thần.

Lúc này, bên ngoài phòng khách vang lên thanh âm của Vân Phúc: “Vương gia, Hoàng hậu nương nương đã tới”.

Từ ngoài cửa, Vân Tiểu thản nhiên đi vào, nàng cũng đã thay ra bộ váy dài màu lam, giờ phút này đang mặc một bộ y phục bằng vải bông màu trắng, áo khoác bên ngoài cũng là màu trắng, trên làn váy được thêu những đóa hoa kim cúc. Thật sự như là bước ra từ trong tranh, lúc này khuôn mặt nàng mỉm cười, dịu dàng như nước, khiến cho người ta không nỡ dời tầm mắt. Mọi người bên trong phòng nhìn đến ngây ngời, có điều ánh mắt nàng vừa chuyển, liền nhìn vào Lý Nhượng Vân.

Lý Nhượng Vân rung mình một cái, hình ảnh Vân Tiểu đánh người tàn nhẫn lập tức hiện ra trước mắt, bàn tay nàng nắm chặt, bên trong đều là mồ hôi lạnh. Hiện tại nàng cũng không dám đề cập chuyện xử phạt gì nữa, nếu như chọc cho nàng ta giận lên, nói không chừng ở trước mặt nhiều người như vậy nàng ta lại đánh nàng một lần nữa. Huống hồ là đương cũng không phải là người sẽ vì nàng mà ra mặt. Lý Nhượng Vân chỉ đành nuốt cục tức này vào bụng, giờ phút này cũng chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu.

Lập tức về nhà, quay về Lý phủ, tuy rằng Vân vương phủ có địa vị cao quý, nhưng một khắc nàng cũng không muốn ở lại nữa.

Lý Nhượng Vân vừa nghĩ vậy, lập tức nói: “Cô, Nhượng Vân nhớ nhà nên con sẽ quay về Lý phủ tĩnh dưỡng. Nếu như cô nhớ con thì cứ phái người đến đón con là được”.

Vân vương phi nghe cháu gái nói vậy cực kì đau lòng, hơn nữa mặt mũi nàng ta lại như vậy, nếu như quay về Lý phủ, thì ca ca và tẩu tẩu sẽ nghĩ người cô là nàng như thế nào đây, lập tức muốn đánh tan ý nghĩ trong đầu của Lý Nhượng Vân: “Vân nhi, ở lại dưỡng thương cho tốt đã, sau đó cô cho người đưa con về.”

Đáng tiếc là Lý Nhượng Vân sao có thể nghe lọt tai được, nàng bị Vân Tiểu đánh đến sợ hãi. Nếu còn tiếp tục ở trong này, vừa thấy Vân Tiểu thì nàng liền nhớ đến chuyện mình đã bị đánh.

“Cô, Nhượng Vân quay về phủ tĩnh dưỡng trước, nếu như cô nhớ Vân nhi thì phái người đến đón.”

Lý Nhượng Vân nói xong, cũng không để ý tới sắc mặt tái nhợt của Vân vương phi, vội vàng chạy ra khỏi chính sảnh, dẫn nha hoàn Tiểu Kỳ của mình rời khỏi Vân vương phủ.

Vân vương Phi nhanh chóng đứng dậy, muốn đi ngăn cản Lý Nhượng Vân, không ngờ Vân Mặc đang ngồi trong phòng khách bỗng lên tiếng: “Quên đi, tùy nàng ta đi, nàng ta nên được dạy dỗ một chút.”

Trước cửa phòng, Vân Vương phi nghe thấy Vương gia nói như vậy lập tức xoay người lại, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khóe môi run run, hai mắt đầm lệ mông lung, “Vương gia, người thật tuyệt tình.”

Nói xong cũng quay đầu rời khỏi chính sảnh, đáy lòng đau đớn như bị xé rách, có phải lấy một nam nhân không yêu mình, nhất định sẽ là bi kịch cả đời hay không. Chẳng lẽ ông ấy không biết bà cô đơn như thế nào sao? Trinh Nhi và ông luôn luôn bận rộn công việc, mà bà lại không được bọn họ chú ý, lại càng thêm cô đơn, nhưng tốt xấu còn có Nhượng Vân cùng bà nói chuyện giải buồn, hiện giờ Nhượng Vân lại đi rồi, bà không còn gì nữa cả.

Vân Mặc nhíu mày nhìn về phía cửa, nói thật, Lý Tĩnh Lam là một nữ nhân tốt, xuất thân tốt, tướng mạo lại thanh nhã, đối nhân xử thế đều vẹn toàn, nhưng ông làm sao có thể yêu thương bà được? Vì người trong lòng ông là Cơ Ngọc, mẹ ruột của Vân Tiểu, cả đời này chỉ sợ là không có cách nào để tiếp nhận một nữ nhân khác.

Vân Mặc đang suy nghĩ, đột nhiên một bàn tay trắng nõn nắm lấy tay ông. Vân Mặc ngẩng đầu lên, thì ra là Tiểu nhi đang mở to đôi mắt trong veo, chớp chớp nhìn ông. Thấy nữ nhi giống nữ nhân mà mình yêu như đúc, tâm tình của Vân Mặc không khỏi tốt hơn.

“Tiểu Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Làm loạn

Edit: Tiểu Thoa Từ

Hai cha con vui vẻ trò chuyện, thật ra chỉ có Vân vương gia nói là chính, Vân Tiểu thì phụ trách nghe, thoát nhìn nàng hết sức im lặng, nhu thuận giống

như con mèo nhỏ làm người ta phải sinh lòng yêu thương, cuối cùng Vân vương gia cũng vui vẻ lệnh cho hạ nhân đưa con gái về Ngọc Hiến viện.

Trong một căn phòng ở Ngọc Hiến viện.

Vân Tiểu đang dựa vào nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, hôm nay quả thật là hơi mệt, đánh Lý Nhượng Vân có chút tổn hao sức lực, thân thể hiện giờ của nàng hơi yếu ớt, vận động nhiều một chút đã không chịu nổi, xem ra sau này phải luyện tập thêm mới được.

Vân Tiểu nghĩ thầm, khỏe mới xuất hiện nụ cười lạnh lẽo, kẻ nào không sợ chết cứ đến đây, vừa lúc để nàng rèn luyện cơ thể.

Đang suy nghĩ đến nhập thần thì một bàn tay mềm mại xoa lên mặt nàng, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Tiểu thư, không ngờ người lại biết đánh người. Xảo Nhi rất là cao hứng, sau này Xảo Nhi có thể an tâm rồi, tiểu thư không biết đâu, sau khi người vào cung, Xảo Nhi vô cùng lo lắng, sợ là tiểu thư bị bắt nạt, không ngờ hiện tại tiểu thư lại lợi hại như vậy.”

Vân Tiểu không nói không rằng nhưng trong lòng rất cảm động, nha đầu Xảo Nhi này thật lòng yêu quý ngọc tử kia. Nếu nàng ta biết tiểu thư của mình không còn trên dương thế, e là sẽ đau khổ đến chết mất. Nhưng dù sao nàng đang sống thay người kia, cũng không đến mức làm cho những người quan tâm nàng ta phải đau khổ.

Xảo Nhi vừa dứt lời, một giọng nói khác liền xen vào: “Xảo Nhi, nương nương cần nghỉ ngơi, người đừng làm phiền. Nếu làm cho người mất hứng, mọi người đều không được yên đâu.”

“Dạ.” Xảo Nhi trả lời, đứng lên ra khỏi phòng ngủ. Trong phòng lập tức an tĩnh lại, những tia nắng rơi trên tấm lụa mỏng bằng gấm, cả phòng chìm ngập trong làn ánh sáng dịu nhẹ.

Nữ tử này giờ vẫn yên lặng, đột nhiên mở choàng mắt, đôi mắt đen càng thêm sâu không thấy đáy, cánh môi anh đào cong lên một nụ cười ngọt ngào, kìm đồng tiền mê người hiện lên.

“Tú Tú.”

Tú Tú đi tới, cung kính đáp: “Dạ, nương nương có gì sai bảo?”

Vân Tiểu cũng không lên tiếng, một tay gõ gõ nhuyễn tháp, ý cười trên mặt vẫn không giảm, chỉ là hai mắt càng thêm âm trầm, chậm rãi nói: “Lệnh cho Tiểu Hòa với Tiểu Chiêu đi tìm hiểu chút chuyện cho ta. Thứ nhất, nhà của Lý Nhượng Vân thuộc chức tước gì. Thứ hai, ta muốn làm một loại binh khí nhẹ thôi, mau xem có thể chế tạo ở đâu?”

Vân Tiểu dứt lời, Tú Tú nhanh chóng tuân lệnh: “Nô tỳ đã hiểu, nô tỳ lập tức đi làm.”

“Ừm.” Vân Tiểu phát tay, tiếp tục nằm xuống giường, nhắm mắt lại, trong đầu cũng không ngừng suy nghĩ, toàn bộ cục diện trước mắt thoát nhìn thì gió êm sóng lặng nhưng thực chất sóng ngầm mãnh liệt, bất kể vì Vân vương phủ hay là vì bản thân, nàng phải làm một vài việc trước.

Vân Tiểu nàng cũng không phải dạng nữ nhân không làm gì ra hồn, đối với phương diện y học có khả năng trời phú, chẳng những tay nghề cao, hơn nữa cũng rất hiểu về y học của Trung Quốc, nhất là mấy loại dược thảo thì vô cùng tinh thông. Chỉ dựa vào những điều này, người bình thường muốn thương tổn nàng đã là rất khó, chỉ có nàng đã thương người khác, không có đạo lý nào người khác đã thương được nàng, cho dù võ công ở thời đại này đạt tới độ thâm sâu, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ để cho người khác đánh bại.

Hơn nữa nàng cũng không phải chỉ có mỗi kỹ thuật y học, công phu Sanda của nàng cũng rất giỏi, quan trọng nhất là nàng có một tuyệt chiêu, đây là điều mà mỗi khi nghĩ đến nàng cảm thấy kiêu ngạo nhưng vẫn không để lộ. Từ nhỏ nàng đã thích nghịch mấy loại dao giải phẫu, tích lũy từng ngày, thế nhưng lại luyện ra một môn tuyệt kỹ kì lạ, dao giải phẫu trên tay nàng giống như có sinh mệnh, trở thành vũ khí độc môn của nàng, có thể cứu sống một người ngay lập tức nhưng cũng có thể đoạt mạng trong nháy mắt.

Hiện giờ việc nàng phải làm chính là nhanh chóng điều chế một ít thuốc phòng thân và chuẩn bị một ít giải dược, sau đó là chế tạo ra một con dao giải phẫu tinh xảo, một là có thể cứu người, hai là để bảo vệ bản thân.

Vân Tiểu vừa nghĩ, vừa chìm vào giấc ngủ...

Trong Tĩnh Tư viện của Vân vương phủ.

Lúc này vang lên những tiếng tranh cãi, từ phòng ngủ của Vương phi truyền đến, trên hành lang, đám hạ nhân không dám tỏ mạnh, tất cả đều thật cẩn thận, cố hết sức tránh càng xa càng tốt.

Trong phòng ngủ của Vân vương phi, một bóng người cao lớn đứng bên cạnh tấm bình phong, im lặng không nói gì, khuôn mặt anh tuấn ôn hòa, một đôi mắt hạnh trong suốt như dòng suối ngọt, khỏe mồm là ý cười nhân hậu, nhìn Vân Vương phi đang nổi giận.

“Mẫu thân làm sao vậy? Tiểu Nhi chỉ là một đứa ngọc, đã nhiều năm qua rồi, sao người vẫn không thể từ bỏ?”

Giọng nói đầy từ tính của Vân Trinh vang lên, hẳn thật sự không hiểu nổi mẫu thân của mình, vì sao cứ bám lấy Tiểu Nhi không buông, đầu óc của Tiểu Nhi vốn không được bình thường đã đáng thương lắm rồi, thế nhưng cứ phải gây hiềm khích với muội ấy, nữ nhân mà, đúng thật là nhỏ nhen.

Vân vương phi vừa nghe con trai mình nói lại càng thêm tức giận, sắc mặt trắng bệch, chỉ vào con mình, “Trình Nhi, vì sao . . . vì sao ngay cả con cũng không hiểu mẫu thân. Là do phụ thân con vẫn không từ bỏ thì làm sao ta có thể buông tha được. Chẳng lẽ con không biết là trong lòng ông ấy vẫn luôn nhớ về nữ nhân kia sao, vốn dĩ không hề có ta. Nếu như ông ấy chịu từ bỏ thì sao ta phải rối rắm làm gì, sao lại phải bám lấy Vân Tiểu không buông như vậy.”

“Mẫu thân, Ngọc di nương đã qua đời nhiều năm rồi, người lại đi ghen với một người đã khuất thì có ích gì? Mấy năm nay phụ thân cũng không hề nạp một thị thiếp nào vào phủ, chỉ có một nữ nhân là người, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?”

Vân Trình vĩnh viễn không thể hiểu nổi mẫu thân, chẳng lẽ do hán không hiểu nữ nhân sao? Rõ ràng phụ thân chỉ có một nữ nhân là bà, hai người cũng tương kính như tân nhưng bà vẫn không hài lòng, còn nói là vì trong lòng ông có nữ nhân khác. Thật ra hán lại hiểu phụ thân của mình hơn, bởi vì Ngọc di nương là một nữ tử lương thiện, Vân Trình nhớ đến nữ tử dịu dàng như nước kia không khỏi cảm khái.

Khi đó hán mới chỉ vài tuổi, thấy trong nhà có thêm một di nương xinh đẹp như tiên nữ, chẳng những không chán ghét mà ngược lại rất thích thú, thường xuyên gạt mẫu thân chạy theo Ngọc di nương. Ngọc di nương là một người tốt bụng, đối xử với hán như con đẻ, nói chuyện lại nhẹ nhàng tinh tế, có thể nói là giống như một hồ nước vậy.

Còn nhớ rõ lúc Vân Tiểu ra đời, Ngọc di nương cao hứng vô cùng, kéo tay hán thỉnh cầu, “Trình Nhi, đây là muối muối, sau này Trình Nhi chính là ca ca, con nhất định phải bảo vệ muối muối thật tốt, như vậy thì Trình Nhi mới có thể trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất, Trình Nhi có đồng ý với di nương không?”

Lúc đó hán còn nhỏ, trong lòng tràn đầy lý tưởng hào hùng, dùng sức gật đầu, tựa như đã đưa ra một lời hứa hẹn, lời hứa này tồn tại rất nhiều năm. Sau khi sinh Vân Tiểu không lâu thì di nương đã qua đời, khi đó hán không hiểu vì sao một nữ nhân xinh đẹp lại dễ dàng chết như thế, hiện giờ nghĩ lại mới hiểu, bà không phải là người Đông Tân bọn họ, căn bản không thể thích ứng với cuộc sống nơi này nhưng bà kiên trì không rời bỏ phụ thân, tình nguyện chết trong vương phủ. Điều này làm sao phụ thân chịu nổi, sao có thể quên một nữ nhân thâm tình nghĩa trọng như thế, đáng tiếc tình cảm ôm ấp này, trong lòng mẫu thân lại biến thành một nỗi hận, nhiều năm như vậy vẫn không từ bỏ.

Vân Trình đang tập trung suy nghĩ thì tiếng thét chói tai của Vân vương phi vang lên.

“Vân Trình, con là con của ta sao? Ngay cả con cũng trùng độc của nữ nhân kia, có phải hay không, người không phải con ta, cút ra ngoài cho ta.”

Vân vương phi dường như bị kích động, chẳng những chửi ầm lên, cũng không giữ dáng vẻ đoan trang tao nhã như trước, không khác gì một người đàn bà chanh chua. Vân Trình vẫn đứng yên nhìn bà ta, thật ra nhiều lúc hán cảm thấy mẫu thân mình thật đáng thương.

Trong phòng, Vân vương phi đang làm loạn không ngừng, lúc này có nha hoàn vội vàng tiến vào bẩm báo.

“Khởi bẩm vương phi, Vương gia đến.”

Lời nói của nha hoàn giống như liều thuốc giải, lập tức làm bà ta ngừng khóc, trái ngược với vẻ gay gắt vừa rồi, liên tục nói: “Mau thu dọn đồ đạc trong phòng đi, đừng để Vương gia nhìn thấy.” Nói xong liền đứng lên đi đến trước bàn trang điểm, sửa sang lại dung nhan, còn không quên lạnh lùng nhắc nhở: “Con còn đứng đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xuất phủ.

Edit: Tiểu Thoa Từ

Vân Trình rời khỏi phòng của Vân vương phi, đúng lúc lại gặp phụ thân đang đi tới. Từ xa, Vân Mặc thấy trong mắt nhi tử có vẻ không được vui, không khỏi kì quái nhíu mày: “Trình Nhi, có chuyện gì vậy?”

Vân vương phi vừa nghe thấy thanh âm bên ngoài, lại sợ Vân Trình nói ra những chuyện không nên nói, vội vàng mở miệng kêu lên: “Vương gia tới rồi sao?”

Làm sao Vân Trình lại không biết tâm tư của mẫu thân mình, khúc môi khẽ giật, cười nhẹ: “Không có việc gì, chỉ là cùng mẫu thân nói chuyện một chút thôi.”

“Ừm, vậy con quay về đi.” Đôi mắt của Vân Mặc hiện lên ánh nhìn sắc bén nhưng cũng không vạch trần, vì có một số việc không nói mới là tốt nhất, nếu nói ra, chỉ càng thêm phức tạp mà thôi.

Vân Trình thờ dãi, thật ra người ngốc nhất chẳng phải là mẫu thân hay sao? Có chuyện gì có thể thoát khỏi mắt của Nhịếp Chính vương đương triều chứ, chẳng qua là ông không muốn nói mà thôi. . .

Ngày thứ hai, trời trong nắng ấm, ánh sáng chan hòa.

Vân vương phủ vô cùng yên tĩnh, ở Ngọc Hiến viện, ngoại trừ vài thái giám và cung nữ trong cung cũng chỉ có hai nô tỳ hầu hạ Vân Tiếu trước đây, cũng không có ai khác nữa nên nơi đây cực kì yên tĩnh.

Sáng sớm, hương thơm của hoa cỏ, phiêu tán trong không khí, khiến lòng người say đắm.

Vân Tiếu vừa rời giường, sau khi rửa mặt xong liền im lặng nằm trên nhuyễn tháp. Xảo Nhi đã đi chuẩn bị đồ ăn sáng, Tú Tú và Tiểu Hà nhân lúc này đem mọi chuyện tra được bẩm báo lại.

“Nương nương, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu đã điều tra rõ tình hình của Lý gia, không hiểu vì sao, tuy rằng Vương gia là Nhiếp Chính vương đương triều nhưng mà Lý gia lại không được trọng dụng, phụ thân của Lý Nhượng Vân chỉ là một quân sự nhỏ ở Lễ bộ, gia cảnh cũng tầm thường, Lý Nhượng Vân kia từ nhỏ đã ở đây, xem như cũng là lớn lên ở Vân vương phủ.”

Vân Tiếu gật đầu, kỳ thật nàng biết vì sao phụ thân lại an bài như vậy, chỉ e là trong lòng ông cũng rõ ràng. Nếu như ông trọng dụng Lý gia, chỉ sợ là đám người trên triều đình có cớ buộc tội Vân gia, càng đẩy nhanh tốc độ gặp đại họa của Vân phủ thêm. Hiện tại ông an bài như vậy, tuy rằng trước mắt Lý gia bị tổn hại nhưng nếu đến lúc Vân phủ xảy ra bất trắc gì cũng không đến mức liên lụy bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ là bãi quan miễn chức mà thôi.

Tú Tú thấy nương nương không lên tiếng, liền nói đến một chuyện khác.

“Về chuyện nương nương muốn tìm nơi để chế tạo vũ khí, tốt nhất là nên đến Cẩm Nhân Đường, đây là nơi chế tạo ra binh khí rất tốt, chuyên cung cấp cho triều đình, theo lý sẽ không làm cho người ngoài nhưng thật ra vẫn có người lên nhận việc, có điều là giá cả vô cùng đắt”.

Vân Tiếu nghe xong liền gật đầu, đối với câu cuối cùng có vẻ như cảm thấy hứng thú, chỉ cần bọn họ tiếp nhận làm riêng thì giá cả không thành vấn đề.

Nàng muốn làm loại dao giải phẫu giống như ở hiện đại, mỏng như cánh ve, chém địch như chém bùn, phải là loại sắt tốt nhất mới có thể chế tạo ra, e là ở những nơi tầm thường căn bản sẽ không có chất liệu này.

“Được, Cẩm Nhân Đường phải không? Bây giờ đi lấy giấy bút lại đây cho ta,” Vân Tiếu vẫy tay phân phó, nàng muốn vẽ mẫu trước.

“Dạ.” Tú Tú gật đầu, sau đó đi ra ngoài. Tiểu Hà đứng phía sau nhìn người đang nằm trên nhuyễn tháp, không biết rốt cuộc nương nương muốn tạo ra binh khí để làm gì, nàng ấy chuẩn bị làm chuyện gì hay sao? Hai chân có chút bần rần, chủ tử càng ngày càng cao thâm khó lường, căn bản không giống với người tầm thường, sau khi tỉnh lại vào đêm đó, toàn bộ mọi thứ hoàn toàn không giống với trước đây...

Hai cung nữ vừa đi ra ngoài, Xảo Nhi dẫn theo tiểu nha đầu tiến vào, chuẩn bị tốt đồ ăn sáng. Tâm trạng của Vân Tiếu vô cùng tốt, còn ăn hết mấy khối điểm tâm, tay nghề của đầu bếp ở Vân vương phủ quả là không tồi, so với hoàng cung cũng không kém bao nhiêu, từ trước đến nay, thức ăn ngon có thể hợp khẩu vị của nàng cũng không nhiều.

Sau khi ăn sáng xong, Tú Tú và Tiểu Hà mang đồ đạc đến. Xảo Nhi cũng đã thu dọn mọi thứ, Vân Tiếu liền nhanh chóng vẽ, một con dao hai lưỡi, tinh quang bắn ra bốn phía. Vừa mới vẽ xong, nàng liền thu bản vẽ lại, mặt khác lại liệt kê một danh sách, sau đó cũng xếp lại, vờn vai một cái, sau đó nhìn Tú Tú và Tiểu Hà đứng bên cạnh nhưng cũng chẳng thấy được nàng vẽ cái gì.

“Nương nương?”

Tú Tú bất mãn kêu một tiếng, Vân Tiếu liếc mắt qua, Tú Tú lập tức không dám hỏi nữa, mới thật cẩn thận nói.

“Nương nương, để nô tỳ thu dọn mọi thứ xuống”.

“Ừ, thu dọn đi, sau đó ta và người đi ra ngoài một chuyến. Tiểu Hà thì ở lại trong phủ, không cho phép bất kì kẻ nào tiến vào, nói ta có chút mệt mỏi, đang nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Hai cung nữ gật đầu, phân công nhau đi làm việc, Tú Tú thu dọn xong xuôi, Tiểu Hà thì đi đối phó với Xảo Nhi, giao cho nàng ấy đi làm chuyện khác, nếu không nha đầu kia nhất định sẽ phát hiện điểm bất thường.

An bài mọi thứ thật tốt, Vân Tiếu và Tú Tú cùng thay một bộ quần áo màu xanh của gia đình, lại búi lên kiểu tóc của nam nhân, sau đó nhìn bản thân mình trong gương, không khỏi nở nụ cười, thật là có chút kinh ngạc. Nếu như không mở miệng nói chuyện, người bình thường cũng sẽ không thể nhận ra bọn họ được, dù như thế này, Vân Tiếu vẫn có chút lo lắng, lấy trên bàn trang điểm một cục than vẽ lông mày, bôi lên mặt Tú Tú cho đen đi, sau đó cũng tự bôi cho mình một ít. Hai nữ tử bỗng chốc biến thành hai tên tiểu tử đen thui, cũng chỉ là những người cực tầm thường trong mắt mọi người.

“Đi thôi.”

Vân Tiếu ra lệnh một tiếng, thư thái đi ra ngoài trước, Tú Tú mang theo khuôn mặt đau khổ đi phía sau chủ tử, trăm ngàn lần cũng không vui chút nào, đối lập hoàn toàn với tâm tình vui sướng của Vân Tiếu. Nàng không phản đối chuyện nữ giả nam nhưng cũng không cần phải vẽ khuôn mặt đen thui như vậy, thật sự là quá khó nhìn, đáng tiếc là người đi phía trước căn bản không để ý tới nàng.

Ngọc Hiến viện là nơi người bình thường không dám xông vào, bởi vì Vân Tiếu chính là Hoàng hậu nương nương, hạ nhân trong Vương phủ cũng phải

kiêng kị vài phần, như thế thật là tiện lợi cho hai người các nàng. Sau khi ra khỏi hậu viện, ở đây cũng không có mấy hạ nhân, ngẫu nhiên cũng gặp được một hai người nhưng cũng chỉ là nô tài có địa vị thấp, thấy Vân Tiếu và Tú Tú là hai gã sai vặt bình thường nên chỉ gật đầu cho qua, thế là hai người thuận lợi ra khỏi Vân vương phủ.

Phía sau phố cũng vắng lặng vô cùng, người đi đường cũng không nhiều, khu vực này đều là trạch viện to lớn nên cũng không có bao nhiêu cửa hàng, đi qua đi lại cũng là hạ nhân của các phủ.

Thình thoảng lại có vài chiếc xe ngựa chạy qua, khiến cho bụi đất bay lên.

Vân Tiếu dẫn Tú Tú bước nhanh về nơi có nhiều người, hiện tại các nàng đang lén lút làm việc, sao dám điều động xe ngựa của Vân Vương phủ chứ nên chỉ đành đi bộ mà thôi. Tuy rằng Vân Tiếu thân thể suy yếu nhưng kiếp trước dù sao cũng là cao thủ Sanda, cho nên việc đi bộ quãng đường dài cũng không làm khó được nàng.

Rất nhanh, hai người đi qua một ngã tư đường, hòa vào phố xá náo nhiệt kia.

Trên ngã tư đường tấp nập, thanh âm la hét khắp nơi, bên kia bày đủ các loại hàng hóa khiến cho người ta hoa mắt, Vân Tiếu ngửi thấy mùi thơm, Tú Tú vẫn còn đang buồn bực ở phía sau, một bên thở hổn hển, nếu sớm biết mệt như vậy, có đánh chết nàng cũng không đi theo .

“Nương...”

Tú Tú muốn gọi chủ tử nhưng nghĩ lại xưng hô này có chút không ổn, lập tức ngậm miệng, suy nghĩ tìm cách xưng hô khác nhưng cuối cùng cũng không có nghĩ ra, bởi vì giờ phút này Vân Tiếu đang giả làm một gia đình, vừa không là tiểu thư, cũng không phải chủ tử gì, Tú Tú liền lâm vào khó xử.

Có điều người ở phía trước đã nóng vội kêu lên: “Nhanh một chút, sao nguoi cứ chậm chạp mãi thế? Thật là lười thôi giống như nữ nhân vậy.”

Một lời vừa nói ra, Tú Tú tức giận đến trợn trắng mắt, thật sự muốn ngửa mặt lên trời gào lên: Nương nương, nô tỳ chính là nữ nhân có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.